MAURICE LEBLANC Agenţia Barnett & co.

Coperta : Gheorghe MARINESCU
Consilier editorial : DOINA LINC
UMAURICE LEBLANC
Agenţia Barnett & Co
În românește de
COSTACHE URSU
EDITURA S T U R I O N
BUCUREŞT

ISă dăm cezarului...

Iată istoria cîtorva cazuri în faţa cărora opinia publică, cu puţin timp înainte de război, era impresionată cu atît mai mult cu cit a cUnoscut-o doar fragmentar şi din povestiri contradictorii. Cine era acest curios personaj care purta numele de Jim Barnett şi care se amesteca, într-o manieră amuzantă, în aventurile cele mai fanteziste ? Ce se întîmpla în această agenţie particulară, Barnett & Co, care părea că-şi atrage clienţii numai pentru a-i jecmăni în mai multă siguranţă ?

Cum în prezent împrejurările permit ca problema să fie înfăţişată în amănunţime şi stabilită cu toată certitudinea, să ne grăbim să dăm cezarului ce este al cezarului, şi să atribuim fărădelegile lui Jim Barnett celui care le-a comis, adică incorigibilului Arsene Lupin. El nu se va purta mai rău din cauza asta...CAPITOLUL I PICĂTURILE CE CAD

În eurtea vastului hotel pe care baroana Assermann îl ocupa în cartierul Saint Germain se auzi soneria. Canterisla sosi imediat aducînd un plic.

— A venit un domn pe care l-aţi chemat dumneavoastră la ora patru.

Doamna Assermann desfăcu plicul şi citi cuvintele tipărite pe o carte de vizită : Agenţia Barnett & Co. Informaţii gratuite.

— Condu-l pe domnul în budoarul meu.

Valerie — frumoasa Valerie, cum era numită, vai 1 de mai bine de 30 de ani ! — era o persoană care gîndea încet dar chibzuit, îmbrăcată cu lucruri scumpe, minuţios fardată şi care avea mari pretenţii. Privirea sa exprima orgoliu, uneori chiar duritate, adesea o anumită candoare, care nu era deloc lipsită de farmec. Solia bancherului Assermann era vanitoasă datorită luxului, relaţiilor, hotelului său şi, în general, datorită a tot ceea ce o înconjura. Cronica mondenă îi reproşa anumite aventuri puţin cam scandaloase. Se afirma că soţul ei ar fi dorit chiar să divorţeze.

Ea trecu mai întîi prin camera baronului Assermann, un om în vîrstă, răutăcios, pe care crizele cardiace îl ţineau la pat de cîteva săptămîni. Il întrebă ce mai face şi distrată îi aranjă perna la spate. El murmură :

— A sunat eineva ?

— Da, spuse ea. Detectivul care mi-a fost recomandat pentru problema noastră. Se pare că este cineva cu totul remarcabil.

— Cu atît mai bine, spuse bancherul. Povestea asta mă slcîie, şi oririt m-aş gîndi, nu înţeleg nimic.

Valerie, îngrijorată, ieşi din cameră şi intră în budoar. Aici se afla un individ bizar, bine făcut, cu umeri pătraţi,_ solid, îmbrăcat cu o redingotă neagră,'ce bătea în verzui, a cărei stofă lucea precum mătasea unei umbrele. Figura energică şi cu trăsături aspre, era tînără, dar deteriorată de o piele aspră, zgrunţuroasă, roşie, ca o cărămidă. Ochii reci şi batjocoritori, de după un monoclu, pe care-l punea cu indiferenţă la dreptul sau la stîngul, erau plini de o veselie tinerească.

— Domnul Barnett ?

El se aplecă spre doamna Assermann şi înainte ca ea să-şi poată retrage mîna, i-o sărută cu o înclinare urmată de un plescăit imperceptibil al limbii, ca şi cum ar fi apreciat parfumul miinii.

— Jim Barnett, la dispoziţia dumneavoastră, doamnă baroană. Am primit scrisoarea şi a sosit timpul să trec la treabă...

Surprinsă, ea ezită să-l pună la punct. în schimb, el se purtă cu dezinvoltura unui mare domn care cunoaşte codul

manierelor elegante, astfel că doamna Assermann nu a putut decit să rostească :

— Mi s-a spus că, de obicei, rezolvaţi numai cazuri complicate...

El a zîmbit cu un aer vanitos :

— Este mai curînd o vocaţie, aceea de a vedea limpede şi a înţelege.

Vocea era blinda, dar avea un ton impunător şi în toată atitudinea păstra un fel de ironie discretă şi de uşoară persiflare. Părea atît de sigur de el şi de talentul său, încît nimeni nu-l putea convinge de contrariu şi Valerie simţi că se va supune dintr-o dată influenţei acestui necunoscut detectiv vulgar, şef de agenţie particulară. Dornică să-şi ia revanşa, ea insinua :

— Este de preferat să stabilim între noi..', condiţiile.

— Total inutil, declară Barnett.

— Totuşi — insistă, surîzînd la rîndul ei — nu lucraţi numai pentru glorie ?

— Agenţia Barnett lucrează complet gratuit, doamnă baroană.

Ea păru contrariată.

— Aş fi preferat ca acordul nostru să prevadă cel puţin o indemnizaţie, o recompensă.

— Un bacşiş, o persifla el.

Eu nu pot totuşi..

— .Să-mi rămîneţi obligată ? O femeie frumoasă nu rămîne niciodată obligată nimănui.

Şi pentru a atenua imediat îndrăzneala acestei butade, adăugă :

— De altfel, nu aveţi de ce vă teme, doamnă baroană. Oricare ar fi serviciile pe care vi le voi face, voi proceda în aşa fel încît să fim chit.

Ce înseamnă aceste cuvinte confuze ? Individul are intenţia de a se plăti singur ? De ce natură o fi regulamentul ?

Valerie avu o senzaţie de stînjencală. Totuşi, domnul Barnett trezea în ea o nelinişte confuză, iar sentimentele erau asemănătoare cu cele pc care le ai în faţa unui spărgător. Ea se gîndea... Dumnezeule, da... se gîndea că poate are cîe-a face cu un îndrăgostit care a ales o asemenea modalitate de a ajunge la ea. Dar cum să afle ? Şi, în orice caz, cum să reacţioneze ? Era intimidată şi dominată, încrezătoare în acelaşi timp si dispusă în întregime să se supună orice s-ar fi întîmplat. Şi astfel, cînd detectivul a întrebat-o despre cauzele care au delerminat-o să ceară sprijinul Agenţiei Barnett, ea a intrat în subiect fără amănunte. Explicaţia nu a fost lungă întrucît domnul Barnett părea grăbit.

— Era cu două duminici în urmă, spuse ea. Chemasem cîţiva prieteni la bridge. M-am culcat destul de devreme şi am adormit imediat, ca de obicei. Zgomotul care m-a trezit pe la ora patru — mai exact la patru şi 10 — a fost urmat de un altul care mi s-a părut a fi cel al unei uşi carc so închide. A- cesta venea din budoarul meu.

— Adică din aeastă cameră ? a întrerupt-o domnul Barnett.

— Da, încăperea aceasta se află lîngă dormitorul meu şi pe cealaltă parte este culoarul care duce spre scara de serviciu. Eu nu sînt fricoasă. După un moment de aşteptare, m-am sculat.

— Deci, a întrebat el, dumneavoastră v-aţi sculat?

— M-am sculat, am intrat şi am aprins lumina. Nu era nimeni, dar această mică vitrină era răsturnată" cu toate bibelourile şi statuetele care se aflau în ea, iar unele erau sparte. Am intrat la soţul meu care se afla în pat şi citea. El nu auzise nimic. Foarte neliniştit a chemat şeful personalului de deservire care a început imediat cercetările, ce au fost continuate dimineaţă de către comisarul de poliţie.

— Şi rezultatul ? se interesă Barnett.

— Iată. Despre sosirea şi plecarea individului nici un indiciu. Cum a intrat ? Cum a ieşit ? Mister. S-a descoperit sub un taburet, printre cioburile unor bibelouri, o jumătate de luminare şi o sulă cu un mîner de lemn foarte murdar. Însă, noi

ştim că în după-amiaza anterioară, un instalator reparase robinetele de la chiuveta din baia soţului meu. A fost întrebat instalatorul care şi-a recunoscut unealta şi la care se află şi cealaltă jumătate de luminare.

— Prin urmare-, a întrerupt-o Barnett., din acest punct de vedere aveţi o certitudine ?

____Da, dar^contrazisă de o altă certitudine, la fel de discutabilă şi chiar deconcertantă. Ancheta a stabilit că instalatorul a luat rapidul de Bruxelles la ora şase seara şi că a ajuns acolo la miezul nopţii, deci cu trei ore înaintea incidentului.

— Ei poftim.! şi acest instalator s-a întors ?

— Nu. I s-au pierdut urmele la Anvers unde cheltuia bani fără nici o socoteală.

— Şi asta-i tot ?.

— Absolut tot.

— Cine a investigat acest caz ?

— Inspectorul Bechoux.

Domnul Barnett manifestă o mare bucurie.

— Be$_{C}$h$_{oux}$? Ah ! Admirabilul Bechoux ! Unul dintre $^{11\ mei}$ Poieni, doamnă baroană. Am lucrat mult împreună.

— într-adevăr, dumnealui mi-a vorbit de Agenţia Barnett.

— Probabil pentru că el n-ar fi rezolvat cazul, nu credeţi ?

— într-adevăr.

— Acest minunat Bechoux ! Cît sînt de fericit să-i fac un serviciu ! Ca şi dumneavoastră, doamnă baroană... vă rog să mă credeţi... m$_{ai}$ ales dumneavoastră !...

Domnul Barnett se îndreptă spre fereastră, îşi rezemă fruntea de ea şi rămase aşa cîteva momente pentru a reflecta. Bătea darabana $_{în}$ geam şi fluiera încet o melodie de dans. În stirşit, se mtoarse către doamna Assermann şi reluă :

arerea lui Bechoux şi a dumneavoastră este că aici $_{a}$ avut loc o tentativă de furt ?

— Da, o tentativă nereuşită, dcoarece nu a dispărut nimic.

— Să admitem o asemenea ipoteză. În orice caz, această tentativă a avut un scop precis, pe care ar trebui să-l cunoaşteţi. Care anume ?

— Nu-mi dau seama, a replicat Valerie, după o uşoară ezitare.

Detectivul surise.

— îmi permiteţi, doamnă ? Şi fără să aştepte un răspuns şi-a apropiat ironic un deget de panourile de stofă care tapetau camera şi a început să pună întrebări, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil care a ascuns un obiect.

— Ce se află după aceste panouri ?

— Nimic, răspunse ea tulburată. Ce vx˙eti să spuneţi cu asta ?

Domnul Barnett se adresă pe un ton serios :

— După o inspecţie sumară se poate constata că marginile acestei stofe sint puţin uzate, doamnă baroană, şi separate printr-o fentă, ceea te mă determină să presupun că în spatele acesteia s-ar ascunde o casă de bani.

Valerie tresări. Cum a putut să ghicească, după indicii atît de nesemnificative ? Cu o mişcare bruscă ca trase panoul cu trei rotiţe pe care le răsuci cu febrilitate şi astfel apăru o uşiţă de oţel. O cuprinse o inexplicabilă nelinişte. Deşi această ipoteză părea imposibilă, ea so întrebă dacă straniul personaj nu a jefuit-o în timpul celor cîteva minute cît a rămas singur.

Cu ajutorul unei chei scoase din buzunar, ea deschise uşa seifului şi imediat avu un surîs de satisfacţie. Acolo se afla unicul obiect pe care-l pusese, un minunat colier de perle pe care îl luă cu înfrigurare şi ale cărui şiruri se încolăciră la mîna ei.

Domnul Barnett începu să ridă :

— Iată-vă mai liniştită, doamnă baroană. Dar hoţii sint atît de îndemînatici şi îndrăzneţi ! Ar trebui să fiţi bănuitoare, căci, într-adevăr, este o piesă frumoasă şi cred că cineva vi l-a furat..

Ea protestă :

— N-a fost nici un furi. Posibil să fi încercat, dar n-a reuşit.

— Credeţi, doamnă baroană ?

— Cred ! Iată-l, îl am pe mină ! Un lucru furat dispare, pe cînd acesta, iată-l !

Detectivul o corectă cu blîndeţe :

— Aveţi un colier, clar sînteţi sigură că este al dumneavoastră ? Sînteţi convinsă că are vreo valoare ?

— Cum ? spuse exasperată. Doar cu vreo cincisprezece zile în. urmă bijutierul meu l-a evaluat la o jumătate de milion.

— Cincisprezece zile... deci cu cinci zile înainte de noaptea respectivă. Dar în prezent ? Eu încă nu ştiu nimic... nu am făcut expertiza necesară. Este numai o presupunere. Vă rog să-mi spuneţi totuşi dacă nu aveţi vreo bănuială ?

Valerie rămase nemişcată. Despre ce bănuială vorbea el ? În legătură cu ce ? O neliniște confuză o cuprinse, stîrnită de insistenţa penibilă a interlocutorului ei. Ţinînd perlele în căuşul palmei, greutatea lor i se părea tot'mai mică. Le privea şi păreau de culori diferite, cu reflexe ce nu-i erau cunoscute, de-o egalitate şocantă, cu o perfecţiune suspectă, o sumă de amănunte-îngrijorătoare. Astfel, începu sa întrevadă clin ce în ce mai clar şi mai amenințător.

Barnett schiţă un zîmbet de bucurie.

— Perfect ! Perfect ! Sînteţi pe calea cea bună, doamnă ! Inca un nuc efort.şi veţi înţelege totul. Este foarte logic! Hoţul nu a furat, ci numai a înlocuit obiectul. Astfel că nu a dispărut nimic şi dacă nu ar fi existat acel blestemat zgomot de geamuri, totul ar fi trecut neobservat. Ati fi purtat o vreme la gitul dumneavoastră alb, fără să vă dati seama un colier cu perle false.

Familiaritatea modului de exprimare nu o mai şocă deloc. S.e Jf[irKle* la.cu to]tul altceva. Barnett s-a înclinat'în faţa ei şi iara sa-i lase timp să respire, trecînd direct la subiect, spuse :

_.. "7 De°\ un Prim Punct lămurit : colierul s-a volatilizat. Fund pe calea cea bună, în al doilea rînd vom căuta să aflăm cine i-a îurat. Cum vom afla şi cine este hoţul, vom merge să ne îecapatam obiectul în cauză — aceasta fiind a treia etapă a colaboram noastre.

Barnett bătu prietenește mîinile Valeriei.

— Aveţi încredere, doamnă baroană. Vom reuşi. Şi acum, daca îmi permiteţi, vă voi expune o ipoteză. Să presupunem că soţul dvs., deşi bolnav, a reuşit în noaptea respectivă să ajungă din camera sa pînă aici, avînd asupra lui luminarea si, din intimplare, sula lăsată de instalator, că a deschis casa de fier Şi datorită neîndemînării a răsturnat vitrina ; îngrozit, s-a retras pentru a nu fi auzit; ce limpede ar fi totul ! în acest * Ja plecarea hoţului ! Cum ar fi şi firesc, casa de îier nu a fost deschisa prin efracţie, deoarece baronul Assermann, cu ani în urmă, cmd i se făcea plăcuta favoare de a intra în dormitorul dumneavoastră, a asistat la închiderea acesteia, şi-a notat de-clicurile şi pauzele, astfel încet, încet, a aflat „cifrul".

Ipoteza lui Jim Barnett o îngrozi pe frumoasă Valerie de parcă s-ar fi derulat în faţa ei fazele acesteia.

Tulburată, a îngăimat :

— Sînteţi nebun ! Soţul meu este incapabil... de aşa ceva. Dacă cineva a fost noaptea trecută, acesta nu poate fi el... Este imposibil să fie aşa.

Barnett insinua :

— Există o copie a colierului dumneavoastră ?

— Da. Din prudenţă, soţul meu a făcut una, în momentul cînd l-am cumpărat, acum patru ani.

— Cine o păstrează ?

— Soţul meu, răspunse ea foarte încet.

Jim Barnett concluziona bucuros :

— Această copie o aveţi în mînă ! Copia a fost pusă în locul perlelor veritabile.... Cele adevărate au fost luate. Din ce cauză ? Averea domnului Assermann îl scoate din cauza unui oarecare furt, trebuie să găsim mobilul de ordin intim... răz-bunare... necesitatea de a pedepsi sau de a face rău. Nu-i aşa? o tînără frumoasă poate să comită imprudenţe, deşi legitime, dar pe care un soţ le judecă cu asprime. Scuzaţi-mă, doamnă, clar nu doresc să mă amestec în secretele familiei

dumneavoastră, ci numai să stabilesc, cu acordul dumneavoastră, unde se află colierul.

— Nu ! exclamă Valerie, clîndu-se înapoi. Nu ! Nu !

Era prea mult, din partea unui necunoscut, carc în cîteva minute de discuţii, aproape fără importanţă pentru început, şi într-o manieră contrară oricărei anchete, a descoperit cu o uşurinţă diabolică toate misterele care o înconjurau, dezvăluindu-i prăpastia în care destinul a aruncat-o. Nu mai dorea să-i audă vocea sarcastică.

— Nu, a repetat ca cu incăpăţînare.

— Cum doriţi, doamnă. Departe de mine gîndul să vă deranjez. Sînt aici pentru a vă face un serviciu şi numai dacă doriţi. Ştiu că vă puteţi dispensa de ajutorul meu, dar întru- cît soţul dumneavoastră nu putea ieşi din casă, dacă nu a făcut imprudenţa să încredinţeze perlele altcuiva, ele sînt aseunsc undeva în apartament. O simplă cercetare ar face să intraţi în posesia lor. Prietenul meu Bechoux mi se pare foarte potrivit pentru această afacere. încă ceva, dacă veţi avea nevoie de mine, telefonaţi la Agenţie în această seară între orele 9 şi 10. La revedere, doamnă.

Din nou i-a sărutat mina, fără ca ea să îndrăznească să se opună. Apoi a plecat sigur pe el şi satisfăcut. Imediat după el a fost închisă intrarea în curte.

În aceeaşi' seară, Valerie l-a chemat pe inspectorul Bâchoux, a cărui prezenţă continuă la hotelul Assermann părea naturală, şi cercetările au continuat. Bechouv, poliţist apreciat, elev al faimosului Ganimard şi care lucra după metode moderne, a împărţit camera, biroul, baia şi alte încăperi în sectoare pe care le cerceta rînd pe rînd. Un colier cu trei rînduri de perle este un obiect care nu poate rămîne ascuns mai ales, pentru un ' profesionist, cum era el. Totuşi, după opt zile şi tot atîtea nopţi de eforturi îndîrjite, profitînd de faptul că baronul Assermann avea obiceiul să ia somnifere, i-a controlat şi patul în care dormea, dar rezultatul a fost zadarnic. Colierul nu se afla în clădire.

în ciuda aversiunii, sale, Valerie se gîndea să ia contact din nou cu Agenţia Barnett şi să ceară ajutor acestui intolerant personaj. Ce importanţă are faptul că-i sărută mîna şi i se adresează cu dragă baroană, dacă va rezolva cazul ?

Dar interveni un eveniment care nu era prevăzut atît de . curînd şi care schimbă situaţia. Într-o după-amiază a fost căutată în grabă : soţul ei se afla într-o criză gravă. Prăbuşit pe divan, se sufoca, iar pe faţa sa descompusă se puteau citi suferinţe atroce.

Speriată, Valerie chemă doctorul. Baronul murmură :

— Prea tîrziu... prea tîrziu...

— Nu, spuse ea, îţi jur că totul va fi bine.

El încercă să se ridice.

— Vreau apă... arătînd spre baie.
— Ai apă în cană, dragul meu.
— Nu... nu... nu vreau apă din asta.
.— Pentru ce aceste capricii ?
— Doresc să beau altă apă.

El căzu fără putere. Baroana dcschise repede robinetul chivuetei spre care arăta el, apoi a luat un pahar pe care i l-a umplut, dar în final a refuzat să bea.

S-a aşternut liniştea pentru mult timp, apa curgea încet alături. Figura muribundului era brăzdată de durere. A făcut. semn că doreşte să-i vorbească. Ea s-a aplecat asupra baronului. Dar trebuie să-i fi fost teamă să nu-i audă servitorii, căci îi ceru :

— Mai aproape... mai aproape.

Ea a ezitat, dai- privirea soţului a fost atît de imperativă încît brusc convinsă îngenunche, lipindu-şi aproape urechea de el. Acesta a început să scoată cuvinte incoerente, al căror sens abia putea să-l ghicească.

— Perlele... colierul... Trebuie să ştii, înainte ca eu să mor... iată... tu nu m-ai iubit niciodată. Tc-ai căsătorit cu mine numai pentru avere...

Baroana protestă indignată împotriva unei acuzaţii atît de crude în această clipă solemnă. Dar el a strîns-o de mînă şi a repetat confuz cu vocea delirantă...

— ...din cauza averii şi ai dovedit-o prin conduită... Nu ai fost o soţie fidelă şi de aceea am vrut să te pedepsesc. Şi în acest moment sînt pe cale să te pedepsesc... Mă încearcă o bucurie imensă... Trebuia să se întîmple aşa... şi să mor împăcat căci perlele s-au volatilizat. Tu nu le auzi cum cad şi cum le duce torentul? Ah 1 Valerie, ce suferinţă!... picăturile ce cad... picăturile ce cad...

Nu mai avea putere. Servitorii l-au aşezat pe pat. În curînd a sosit şi doctorul, împreună t u două bătrîne verişoare, c;ire nu s-au mai mişcat din cameră, erau' atente la cel mai mic gest al lui Valerie, fiind gata să apere sertarele şi scrinurile de mîini străine.

Agonia a fost lungă. Baronul Assermann muri în zori, fără să mai spună alte cuvinte. La cererea formală a celor uouă verişoare au fost puse imediat sigilii la toate mobilele din cameră. Astfel au început ore lungi de veghe.

La două zile după înmormîntarc, Valerie a primit vizita notarului soţului ei care îi ceru o întîlnire confidenţială. Acesta avea o expresie gravă şi îndurerată şi deîndată începu să vorbească :

— Misiunea pe care o am de îndeplinit este penibilă şi de aceea aş vrea să o termin cît mai repede posibil, deşi vă pot asigura că eu nu sînt de acord şi nu am fost de acord c.u ccea

ce s-a făcut în detrimentul dumneavoastră, dar m-am lovit de o voinţă inflexibilă. Dumneavoastră cunoaşteţi încă- păţînarea domnului Assermann şi în ciuda eforturilor mele...

— Vă rog, domnule, explicaţi-vă, l-a rugat Valerie.

— Iată deci, doamnă baroană, am aici un prim testament al domnului Assermann care este datat în urmă cu circa 20 de ani şi care vă desemna atunci ca legatar universal şi singură moştenitoare. Dar trebuie să vă spun că luna trecută el ml-a mărturisit că a redactat altul... prin care lasă toată averea celor două verişoare bătrîne.

— Şl dumneavoastră aveţi acest testament?

— După ce mi l-a citit, l-a incuiat în biroul său. El dorea ca să fie adus la cunoştinţă la o săptămînă după moartea sa. Sigiliile vor putea fi ridicate la această dată.

Baroana Assermann a înţeles de ce soţul ei a sfătuit-o cu cîţiva ani în urmă, în perioada unor violente discuţii[1], să-şi vîndă toate bijuteriile şi cu banii să cumpere colierul de perle. Colierul fiind fals, Valerie fiind dezmoştenită şi neavînd nici o avere, ea va rămîne fără mijloace de trai.

În ajunul zilei stabilite pentru ridicarea sigiilor, un automobil se oprise în faţa unei modeste prăvălii din strada Laborde, pe care se putea citi următoarea inscripţie :

- • Agenţia Barnett & co.

Deschisă de la două pînă la trei — Informaţii gratuite

O femeie în doliu a coborît şi a bătut la uşă.

— Intraţi, a exclamat cineva din .interior.

Baroana a intrat.

— Cine sînteţi ? a reluat o voce pe care ea a recunos- cut-o şi care vorbea dintr-un colţ separat de birou printr-o draperie.

— Baroana Assermann, spuse ea.

— Ah ! Scuzele mele, baroană. Luaţi loc. Vin imediat.

Valerie Assermann aşteptă examjnînd biroul. Era Oricum gol : o masă, două fotolii vechi, pereţii goi, nu existau dosare şi nici un fel de hîrtii. Un aparat telefonic reprezenta singurul ornament din cameră şi unicul instrument de lucru. Pe un calendar se aflau, totuşi, mucuri de ţigări de lux şi în toată încăperea se răspîndea un miros plăcut, fin şi delicat.

Draperia din spate se dădu la o parte şi Jim Barnett sosi în grabă, surîzînd. Purta aceeaşi -haină uzată şi cu nodul la cravată neglijent. Monoclul îi atîrna de un cordon negru.

Se năpusti asupra mîinii baroanei şi îi sărută mănuşile

— Ce mai faceţi, baroană ? Pentru mine este o veritabilă plăcere să vă... Dar ce s-a întîmplat ? Sînteţi în dolîu ? Sper că nu este ceva grav ? Ah !. Dumnezeule, ce distrat sînt ! îmi amintesc... Baronul Assermann, nu-i aşa ? Ce catastrofă ! Un

om aşa de îneîntător, pe care l-aţi iubit foarte mult. Şi acum ce faceţi ?

— îşi scoase din buzunar un carneţel pe care-l răsfoi :Baroana Assermann... Perfect... îmi amintesc. Perle false. Soţ hoţ... Femeie drăguţă... Foarte drăguţă femeie. Trebuie să-mi telefoneze. .Ei bine, dragă doamnă, conchise cu o familiaritate sporită, am aşteptat permanent telefonul.

Şi de această dată, Valcrie fu derutată de acest personaj. Fără să dorească a poza în femeia pe care moartea soţului a doborît-o, încerca totuşi sentimente penibile la care so adăugi neliniştea pentru vîitor şi oroarea pentru mizerie. Tocmai trăise cincisprezece zile îngrozitoare de coşmaruri, remuşcări, cu viziunea ruinei şi disperării, disperare ale căror urme se observau bine pe faţa ei ofilită. Iată că ca se afla în faţa unui om vesel şi dezinvolt care nu avea aerul că înţelege situaţia.

Pentru a da întrevederii un ton convenabil povesti evenimentele cu multă demnitate, evitînd să-l incrimineze pe soţul ei după ce a relatat celc aflate de la notar.

— Perfect. Foarte bine !... sublinie detectivul cu un surîs aprobator... Perfect ! Toate se înlănţuie admirabil. Este o plăcere să constaţi în ce ordine se derulează această dramă pasională.

— O plăcere? întrebă Valerie, din ce în ce mai descumpănită.

— Da, o plăcere pe care, trebuie să o fi resimţit puternic prietenul meu, inspectorul Bechoux... Presupun că el v-a explicat ?...

— Ce?

— Cum ce? Cheia intrigii, sufletul piesei ! Este destul de nostim ! Cred că 'Beehoux a rîs copios !

Jim Barnett ridea cu poftă ; în orice caz numai el o făcea, făcea.

17

— Ah ! Lovitura chiuvetei ! Iată o găselniţă ! De altfel este mai curînd un vodevil decît o melodramă ! Dar ce plan chibzuit ! Imediat, vă mărturisesc, eu am descoperit trucul, după ce miaţi vorbit de muncitorul instalator, am intuit rapid legătura între reparaţia chiuvetei şi proiectele baronului Assermann. Mi-am zis : „Drace, totul e la locul său ! în acelaşi timp însă, baronul a înlocuit colierul şi a găsit o foarte bună ascunzătoare pentru adevăratele perle 1 Pentru el acesta era esenţialul, nu-i aşa ? Dacă v-ar fi frustrat pur şi[1] simplu de aceste perle, kjindu-le şi aruncîndu-le în Sena, ca pe un pachet fără valoare, ar fi fost o răzbunare numai pe jumătate. Aşa că, răzbunarea să fie completă, totală, magnifică, trebuia

— Agenţia Barnett & Co

Sâ păstreze perlele, motiv pentru care le-a dosit într-o ascunzătoare apropiată şi cu adevărat inaccesibilă altora.

Jim Barnett se "distra copios şi continua să rîdă :

— Asta a făcut prin indicaţiile pe care le da, şi dumnea-* voastră aţi auzit de aici dialogul dintre bancher şi instalator. Deci, se examina tubul de golire de sub chiuvetă ? Acest tub coboară pînă la plintă şi se îndepărtează într-o pantă uşoară, nu-i aşa ? Ei bine, panta, aici, în acest loc întunecos se ridică puţin, astfel încît formează un fel de fund de sac, unde, dacă e cazul, ar putea sta un obiect. Dacă cineva deschide robinetul apa curge, umple imediat fundul de sac şi ia obiectul. El ii spunea : înţelegi, prietene ? Da ? Pe partea de ţeavă dinspre perete, fără a putea fi văzută, faci o gaură de circa un centimetru în diametru... Exact în acest loc... Aşa, minunat ! Asta este ! Acum acoperiţi gaura cu un dop de cauciuc. Am rezolvat. Bravo, prietene. Nu-mi rămîne decît să-ţi mulţumesc şi să rezolvăm această mică afacere între noi. Eşti de acord, nu-i aşa ? Nici un cuvînt la nimeni! Tăcere totală. Iată, aici ai un bilet pentru această seară spre Bruxelles şi trei cecuri, din care vei folosi unul pe lună. După trei luni, eşti liber să te întorci. Adio, prietene. îşi strîng mîinile. Şi în aceeaşi seară, cînd aţi auzit şi dvs. zgomotul în budoar, au fost înlocuite perlele, cele adevărate au fost puse în ascunzătoarea făcută în ţeava de sub chiuvetă. Acum înţţelegeţi[1] ? Simţindu-se în primejdie, baronul v-a chemat: „Un pahar cu apă, te rog. Nu, nu-mi da din sticlă, ci de la chiuvetă". ■

— Un pahar cu apă, te rog. Nu, nu-mi da din sticlă, ci de la chiuvetă.

Dumneavoastră l-aţi ascultat. Şi asta este pedeapsa, pedeapsa declanşată de propria mînă prin deschiderea robinetului. Apa a curs şi a luat perlele iar baronul entuziasmat a murmurat: „Tu auzi ? Ele se duc... cad în prăpastie".

- Baroana asculta, mută şi încurcată, această istorie care apărea atit de crudă datorită urii şi mîniei soţului ei şi totuşi evocă un lucru care releva o precizie de necontestat.

— Dumneavoastră aţi ştiut deci ? Aşadar, cunoaşteţi adevărul ? "

— Doamnă, afirmă el, aceasta îmi este meseria.

— Dar nu mi-aţi spus nimic ?

— Cum ? Dumneavoastră rn-aţi împiedicat să vă spun ceea ce ştiam, sau ceea ce eram pe punctul de a şti, eonce-diindu-mă destui de brutal. Eu sînt un om discret şi nu am insistat, şi apoi nu trebuia verificat ?

— Şi aţi verificat ? bolborosi Valerie.

— Oh ! Simplă curiozitate.

— în ce zi ?

— în aceeaşi noapte.

— în aceeaşi noapte ? Aţi putut intra în casă, în apartament ? Dar nu am auzit...

— Obişnuinţa de a lucra fără zgomot... Nici baronul Asscrmann nu a auzit nimic... Şi totuşi...

— Totuşi ?

— Pentru a înţelege, am lărgit gaura din ţeava... ştiţi ?.. gaura prin care le-a introdus.

Ea trăsări.

— Dcci ?... deci ?... aţi văzut ?

— Am văzut.

— Perlele?

— Perlele erau acolo.

Valerie repetă cu o voce joasă aproape ştrangulată.

— Dacă erau acolo, le-aţi putut vedea... şi lua...

— Dumnezeulee, cred că fără mine, Jim Barnett, perlele ar fi avut soarta pe care le-o rezervase domnul Assermann şi pe care v-a descris-o, amintiţi-vă. Ele se duc, cad în prăpastie. Picăturile ce cad... Astfel, răzbunarea sa ar fi reuşit, din păcate, cu un colier atit de frumos, o piesă de colecţie.

Valerie nu era o femeie care să se manifeste violent şi să explodeze de mînie pentru că fusese deranjată armonia persoanei sale. Dar, situaţia creată o înfurie şi izbucni către domnul Barnelt.

— Este un furt ! Nu sinteţi- decil un aventurier... Un aventurier, un şarlatan !

— Şarlatan !... înşelătător, mormăi el.

Valerie nu se opri aici. Tremurind de furie, se mişca încolo şi încoace strigînd :

— Nu mă voi lăsa păcălită ! Să mi le înapoiaţi imediat ! Dacă nu, voi anunţa poliţia.

— Oh ! Ce proiect urît ! exclamă adăugind cum o tînără fermecătoare ar putea fi lipsită de delicateţe faţă de un om care i-a mărturisit tot şi cu toată sinceritatea.

Ea ridică din umeri şi ordonă :

— Colierul meu !

— 'Dar este ia dispoziţia dumneavoastră ; ei, drăcie ! Credeţi că Jim Barnett fură de la cei care îi fac onoarea să apeleze la el ? Drace ! Ce ar deveni Agenţia Barnett & *Co...* a cărei'faimă se bazează pe reputaţia de integritate şi pe dezinteres absolut ? Nu cerem nici un ban de la . clienţii noştri. Dacă aş păstra perlele dumneavoastră aş fi un hoţ, un şarlatan. Sînt însă om cinstit. Iată colierul, dragă baroană.

Scoase o pungă din stofă, în care se aflau perlele şi o aşează pe o masă.

Stupefiată, baroana atinse preţiosul colier, cu mina tremurîndă. Nu-şi putea crede ochilor. Era oare de admis că acest individ i le restituie aşa, pur şi simplu ? Deodată, se temu să nu

fie decît o farsă şi se îndreptă grăbită spre uşă, pentru a le salva, fără să-i mulţumească măcar.

— Sînteţi grăbită ! zise el rîzînd. Nu le număraţi ? Sînt toate 345, sînt cele adevărate, de această dată.

— Da, da... spuse Valerie... ştiu.

— Sînteţi sigură, nu-i aşa ? Sînt cele estimate de bijutierul dumneavoastră la 500.000 franci ?

— Da... aceleaşi.

— Le garantaţi ?

— Da, spuse eu siguranţă.

— în acest caz, le cumpăr.

—Mi le cumpăraţi ? Ce înseamnă asta ?

—înseamnă că nu aveţi bani şi sînteţi obligată să le vindeţi. în acest caz, adresaţi-vă mie, care vă ofer mult mai mult decît orice persoană din lume... de 20 de ori valoarea lor. ín loc de 500.000 franci, vă propun zece milioane. Ha ! Ha ! Sînteţi uluită ! Zece milioane este o cifră...

— Zece milioane...

— Exact, preţul la.care se ridică moştenirea domnului Assermann.

Valerie se opri în faţa uşii.

■— Moştenirea soţului meu... Nu văd legătura... Explicaţi-mi.

Jim Barnett spuse cu blîndeţe :

— Explicaţia se poate da în cîteva cuvinte. Aveţi de ales : colierul de perle sau moştenirea.

— Colierul de perle... sau moştenirea ? repetă ea fără a înţelege.

— Dumnezeule, da. Această moştenire, cum mi-aţi spus. depinde de două testamente, primul în favoarea dvs. şi al doilea în favoarea a două bătrîne verişoare bogate precum Cresus şi, se pare, răutăcioase ca nişte vrăjitoare. Dară nu va fi găsit al doilea, primul rămîne valabil.

Ea spuse încet :

— Miine se ridică sigiliul şi se deschide biroul. Testamentul este acolo.

— Se va găsi acolo... sau nu se va mai găsi, o şicană Barnett. Eu vă spun că, după umila mea părere, nu se va mai găsi.

— Este posibil ?

— Foarte posibil... aproape sigur. Îmi amintesc, într-adevăr, că în seara cînd am vorbit prima oară, cînd am revenit să controlez ţeava de sub chiuvetă am profitat pentru a vizita şi încăperea soţului dvs. El dormea dus !

— Afi-luat testamentul ? întrebă ea fremătind.

— A fost la îndemînă. Este această niîzgălitură, nu-i aşa ?

Desfăcu o foaie de hirtie timbrală, pe cart recunoscu scrisul lui At,u<Tmann şi citi următoarele fraze :

„Subsemnatul Assermann Leon-Joseph, bancher, datorită unor motive, pe care soţia mea nu le-a uitat, declar că aceasta nu va putea emite nici cea mai mică pretenţie asupra averii mele şi că..."

Se opri ; vocea se pierdea. Total distrusă, căzu pe un fotoliu, spunînd :

— Aţi furat această hirtie ! Nu vreau să fiu complice ! Vreau ca dorinţa soţului meu să fie respectată !... Trebuie !

Jim Barnett schiţă o mişcare de entuziasm :

— Este bine ce faceţi, dragă prietenă ! Datoria este un sacrificiu şi vă aprob în întregime cu atît mai mult cu cît această datorie e neplăcută. Deoarece cele două bătrine verişoare sînt nedemne de orice interes şi numai dvs. vă sacrificaţi micilor ranchiune ale lui Assermann. Ce ? Pentru unele mici păcate ale tinereţii acceptaţi o astfel de nedreptate ? Frumoasa Valerie va fi privată de luxul la carc are dreptul şi va trăi în mare mizerie. Eu vă rog, baroană, să reflectaţi. Examinaţi bine acest document şi găsiţi soluţia cea mai bună. Dacă alegeţi colierul, notarul va găsi miine al doilea testament şi veţi ii dezmoştenită.

— Dacă nu ?

— Dacă nu, nu am văzut, nu am cunoscut al doilea testament şi moşteniţi'integral zece milioane, datorită lui Jim Barnett. . •

Vocea ii era sarcastică: Valerie se simţea la strimtoare, inertă ca o pradă în mîinile acestui personaj infernal. Nici o rezistenţă nu era posibilă.. Dacă nu va abandona colierul, testamentul devenea public. Cu un asemenea adversar, orice rugăminte era în zadar. El nu ceda.

Jim Barnett trecu într-o încăpere din spate şi avu impertinenţa să revină. Avea faţa unui actor după d,emachiere.

Astfel apăru cu un alt chip, mai tînăr, cu o piele proaspătă şi sănătoasă. îşi schimbase şi nodul la cravată, iar un veston la modă înlocuia pardesiul ponosit.' Astfel, părea un om ce nu poate fi nici denunţat, nici trădat. Niciodată,Vaier nu va îndrăzni să sufle un cuvînt despre cele întîmplate, nici chiar inspectorului Bechoux. Secretul era inviolabil. _

Se aplecă spre ea şi[1] îi spuse rîzînd : <L -

— Am impresia că vedeţi lucrurile un pic rnai clar. Cu atît mai bine. Şi apoi, cine va şti vreodată că bogata doamnă Assermann poartă un colier fals ? Nici unul dintre prietenii dvs. Astfel câştigaţi o dublă bătălie,-vă păstraţi averea şi un colier pe care toată lumea îl va crede veritabil. Nu este îneîntător ? Nu vi se pare din nou viaţa plăcută ? Viaţa plă •

cută, amuzantă, puţind să vă permiteţi micile nebunii ia care vă dă dreptul vîrsta ?

Valerie nu avea pentru moment chef şi nici cea mai mică dorinţă să facă mici nebunii. Aruncă spre Jim Barnett o privire de ură şi furie, se ridică şi, cu demnitatea unei mari doamne, plecă. Lăsase pe măsuţă punga cu perlo.

— Şi iată pe cine numim o femeie cinstită ! spuse Barnett, încrucişîndu-şi braţele cu o vădită indignare. Soţul a pedepsit-o pentru trăsnăile sale... şi ea nu ţine cont de dorinţa lui! Există un testament..." şi-l desconsideră ! Un notar... şi nu-l bagă în seamă ! Verişoare bătrîne... şi ea le dezmoştenes- te ! Ce abominabil ! Şi frumos rol cel de judecător al dreptăţii care pedepseşte şi repune lucrurile la adevăratul lor loc !

Grăbit, Jim Barnett puse colierul la locul său, adică în buzunar. Apoi, după ce se îmbrăcă, cu ţigara în gură, cu monoclul la ochi, părăsi Agenţia Barnett & Co.

CAPITOLUL ¡1

SCRISOAREA DE **DRAGOSTE A ¡REGELUI GEORGE**

Cineva bato la uşă.

Domnul Barnett de la Agenţia Barnett & Co care moţăia în fotoliul său, în aşteptarea clientului, răspunse :

— Intră.

Imediat, după vederea noului venit, exclamă cordial :

— Ah ! Inspectorul Bechoux. Este foarte drăguţ clin partea ta că mă vizitezi. Ce mai faci, dragă prietene ?

Inspectorul Bechoux contrasta ca ţinută şi maniere cu acel tip obişnuit de agent de la Siguranţă. Era elegant, cu pantalonii perfect călcaţi, cu nodul de la cravată îngrijit şi cu guler fals la cămaşă. Era palid, înalt, slab, cu două braţe enorme, cu bicepşi proeminenţi, care păreau a fi ai unui campion de box. Era foarte mîndru. De altfel, pe faţa sa ti nară se putea citi o mare satisfacţie. Privirea nu era lipsită de inteligenţă şi putere de intuiţie.

— Am trecut pe aici. spuse el, şi mi-am zis, cunoscindu-ţi obiceiurile, este ora lui Jim Barnett, să mă opresc...

— Pentru a-i cere sfaturi... continuă Jim Barnett.

— Poate, mărturisi inspectorul, pe care clarviziunea lui Barnett îl mira permanent.

Cum era nehotărît, Barnett spuse :

— Deci, despre ce este vorba ? Consultaţia parc dificilă azi.

— Ei bine, da, am o oarecare îndoială. De trei ori, dragă Barnett, am avut ocazia de a lucra împreună în anchete grele, tu ca detectiv particular iar eu ca inspector de poliţie şi de trei ori am putut constata că persoanele care le-au solicitat s-au despărţit de tine cu o oarecare ranchiună, de exemplu, doamna Assermann.

— Ca şi cum aş fi profilat de ocazie pentru a le face să se confeseze... îl întrerupse Barnett

—Nu... nu vreau să spun...

Barnett îl bătu pe umăr. .

— Inspectore .Beehoux, nu ignora obiceiul casei : „Informaţii gratuite". Ei bine, îţi dau cuvîntul de onoare eă niciodată, înţelegi, eu nu am cerut nici un ban clienţilor mei şi niciodată nu voi accepta un bănuţ.

Beehoux respiră mai degajat.

' — Mulţumesc, spuse el. Înţelegi că profesia mea mă obligă să colaborez numai în anumite condiţii. Dar, scuză-mi indiscreţia, atunci de unde provin resursele Agenţiei Barnett ?

— Sînt întreţinut de cîţiva filantropi care doresc să rămînă anonimi.

Beehoux nu insistă şi Barnett reluă :

— Şi, deci, Beehoux, unde s-a petrecut cazul ce te preocupă ?

— Lîngă Marly. Este vorba de asasinarea lui Vaucherel. Ai auzit vorbindu-se de el ?

— Vag.

— Nu mă miră. Ziarele se interesează puţin de afaceri ce nu sînt deosebit de curioase...

— O lovitură de cuţit, nu-i aşa ?

— Da, între umeri.

— Amprente pe cuţit ?

— Nu. Minerul fusese învelit într-o hîrtie ce a fost găsită în cămaşă.

— Nu sînt alte indicii ?

— Nici unul. Dezordine, mobile răsturnate. Apoi un sertar spart, fără a se stabili motivul spargerii acestuia.

— Cum merge ancheta ?

— în prezent se face confruntarea între Leboc, funcţionar aflat la pensie şi cei trei veri ai săi, Gaudu, trei canalii[1] de cea ' mai joasă speţă, borfaşi şi braconieri, care se acuză reciproc de asasinat. Vrei să mergem împreună acolo, cu maşina ? Ar fi foarte indicat un interogatoriu.

— Să mergem.

— încă un lucru, Barnett. Domnul Formerie, care se ocupă de caz şi care caută să atragă atenţia asupra lui pentru a cuceri un post la Paris, este un magistrat suspicios şi care suportă greu orice glumă făcută pe seama unui reprezentant al justiţiei.

— Promit, Bechoux, să am faţă de el respectul pe care-l merită.

La jumătatea distanţei de oraşul Fontines, în pădurea Marly, pe o fişie îngustă de teren, înconjurată de mici ziduri, se află o căsuţă cu un singur etaj, cu o modestă grădină de legume. Căsuţa era locuită, cu opt zile în urmă, de un fost librar, pe nume V'aucherel, care nu-şi părăsea micul domeniu plin de flori şi legume decît pentru a căuta, din cind în cînd, cărţi vechi pe cheiurile din Paris. Foarte avar, el trecea drept bogat, deşi trăia modest. Nu primea pe nimeni în afară de prietenul său, domnul Leboc, care locuia în Fontines.

Reconstituirea crimei' şi interogarea lui Leboc avusese deja loc şi magistraţii se plimbau prin grădină cînd Jim Barnett şi inspectorul coborau din maşină. Bechoux se legitimă pentru agenţii care păzeau intrarea în căsuţă şi, urmat de Barnett, merse la judecătorul de instrucţie în momentul cînd acesta se opri într-un colţ al camerei. Cei trei veri Gaudu îşi scriau declaraţiile". Erau trei valeţi de fermă, cam de aceeaşi vîrstă, care nu aveau nimic în comun decît o expresie de perfidie şi încăpăţînare, pe chipuri total diferite.

Cel mai mare afirma :

— Da, domnule judecător, eram acolo cînd- am sărit pentru a-l ajuta.

— Veneaţi de la Fontines ?

— De la Fontines, mă întorceam de la lucru şi cam de două ore vorbeam cu maica Donisa în apropiere, la liziera pădurii, cind au început strigătele. Cineva cerea ajutor şi mi-am zis că asta vine de la căsuţă.

— Sărmanul Vaucherel, înţelegeţi, domnule judecător, dacă l-aţi fi cunoscut! Cineva alerga, a sărit zidul, nu prea comod din cauza cioburilor de sticlă şi a traversat grădina...

— Unde eraţi exact cînd s-a deschis uşa casei ?

— Chiar aici, spuse cel mai în vîrstă dintre Gaudu şi conduse grupul spre un peron.

— Vă aflaţi toţi[1], la circa cincisprezece metri de peron, spuse judecătorul arătînd cele două cărări care urcau spre vestibul. De aici l-aţi văzut pe...

— ...domnul Leboc însuşi. L-am văzut cum vă văd. A ieşit în viteză ca şi cum s-ar fi salvat şi cind ne-a văzut a intrat imediat înapoi.

— Sînteţi sigur că era el ?

. — Jur pe Dumnezeu !

— Şi dvs. la fel ? se adresă judecătorul celorlalţi doi.

Ei afirmară :

— Jur pe Dumnezeu !

— Nu puteţi să vă înşelaţi ?

— Sînt cinci ani de cînd locuieşte lîngă noi, la ieşirea din Fontines, declară cel mai în vîrstă şi de cînd îi aduceam lapte.

Judecătorul dădu dispoziţii şi uşa vestibulului se deschise, şi apăru un bărbat de vreo 60 ani îmbrăcat în haine de doc maron, cu o pălărie de paie şi o figură surîzătoare.

— Domnule Leboc... articulară în acelaşi timp cei trei veri.

— Este evident că nu se poate produce o greşeală şi că cei trei Gaudu nu s-au putut înşela asupra identităţii fugarului, adică a asasinului.

— Sigur, spuse judecătorul. Dar spun ei adevărul ? L-au văzut ei chiar pe domnui Leboc ? Vreţi să continuaţi ?

Toată lumea intră în casă, într-o sală mare, unde pereţii erau tapisaţi cu cărţi. Erau numai cîteva mobile, inclusiv o masă mare care avea unul din sertare sparte. O fotografie fără ramă a lui VauchereL La pămînt se afla un manechin ce reprezenta victima.

Judecătorul reluă :

— La sosirea dvs., Gaudu, nu l-aţi revăzut pe Leboc ?

— Nu. Se auzeau gemete şi cineva a venit imediat.

— Deci, domnul Vaucherel trăia...

— Oh ! Era întins pe burtă, cu cuţitul înfipt între umeri... Cineva s-a aşezat în genunchi... Sărmanul domn pronunţa cuvinte...

— Le-aţi auzit ?

— Nu... unul singur... Numele de Leboc pe care l-a repetat de mai multe ori... domnul Leboc, domnul Leboc... Şi a murit răsucindu-se singur. Atunci acel cineva a început să fugă. Dar domnul Leboc nu mai era acolo. Ar fi putut sări pe fereastra de la bucătărie, care era dcschisă, şi pleca pe micul drum de pietricele care ajunge pină în spatele casei lui... Atunci toţi trei am mers la jandarmerie... unde am povestit ce am văzut.

Judecătorul mai puse cîteva întrebări, pentru a reliefa acuzarea foarte categorică pe care cei trei veri o aduceau domnului Leboc şi se întoarse către acesta. Domnul Leboc ascultă, fără să întrerupă şi fără ca să se trădeze că ar fi indignat. Istorisirea lui Gaudu i se părea aşa de stupidă, încît nu putea fi luată în consideraţie, în justiţie, în comparaţie cu declaraţia sa. Asemenea neghiobii se resping.

— Nu aveţi nimic de zis, domnule Leboc ?

— Nimic nou.

— Continuaţi să susţineţi...

— Eu susţin ceea ce dvs. cunoaşteţi la fel de bine ca şi mine, domnule judecător de instrucţie, adică adevărul. Toate persoanele de la Fontînes pe care le-aţi întrebat sau le veţi întreba răspund : „Domnul Leboc nu iese niciodată în timpul zilei. La-prinz i se aduce dejunul de la han. De la unu la patru citeşte în faţa ferestrei şi fumează pipă. Or, în ziua respectivă

era vreme frumoasă, fereastra era deschisă şi cinci trecători m-au zărit, ca în fiecare după-amiază, de altfel, prin grilajul de la grădină.

— I-am convocat mai spre sfirşitul zilei.

— Cu atit mai bine, vor confirma depoziţiile lor şi, pentru că nu pot fi în locuri diferite în acelaşi timp, adică să fi fost aici şi la mine, veţi admite domnule judecător că nu m-a putut vedea ieşind de la căsuţă şi că domnul Vaucherel nu a putut să pronunţe numele meu murind şi că, în definitiv, cei trei Gaudu sint abominabili ticăloşi.

— îi acuzaţi de asasinat, nu-i aşa ?

— Oh ! Este o simplă ipoteză...

— Totuşi, o femeie în vîrstă, maica Denisa, care aduna vreascuri, a declarat că vorbea cu ei în momentul cînd s-au auzit strigăte.

— Vorbea cu doi dintre ci. Unde se afla al treilea ?

— Un pic mai în spate.

— Ea îl vedea ?

— Crede numai... nu este foarte sigură.

— Atunci, domnule judecător, se pare că cel de-al treilea Gaudu era aici şi dădea lovitura ? Cine dovedeşte că ceilalţi doi aflaţi în apropiere nu au sărit gardul, nu pentru a ajuta victima, ci pentru a înăbuşi strigătele sale şi pentru a-l ridica ?

— în acest caz, ce motiv vă determină să-i acuzaţi dvs. personal ?

— Am un mie teren de vinătoare. Verii Gaudu sint braconieri incorigibili. De două ori pe lună sînt prinşi în flagrant delict si condamnaţi. Acum, cu orice preţ, acuză pentru a nu fi acuzaţi, în scop de răzbunare.

— Este o simplă ipoteză, cum aţi spus. Pentru ce ar fi ucis? ..: - V; _ : - - ˙; ' •->'.

— Nu-mi dau seama-.

—[1] Nu cunoa.teţi ce ar fi putut fura din sertar ?

— Nu, domnule judecător de instrucţie. Prietenul meu Vaucherel, care nu era aşa de bogat cum se credea, şi-a plasat micile economii la un agent de schimb şi nu păstra nimic acasă.

— Nici un obiect preţios ?

— Nici unul.

— Cărţile sale ?

— Nu aveau valoare, cum puteţi constata. Ar fi dorit să aibă ediţii rare, volume vechi, dar nu avea bani pentru a le cumpăra.

— Nu a vorbit niciodată de verii Gaudu ?

— Niciodată ! Oricît de mare mi-ar fi dorinţa de a răzbuna moartea sărmanului meu prieten, nu vreau să spun nimic care să nu fie absolut Veridic.

Interogatoriul continua. Judecătorul punea întrebări celor trei veri, dar, cu toate acestea, confruntarea nu aducea nimic nou. După ce lămuriseră-cîteva aspecte secundare, magistraţii au plecat la Fonti nes.

Proprietatea lui Leboc situată la marginea satului nu era mai mare decît terenul din jurul căsuţei. Un gard viu bine întreţinut şi foarte- înalt iftconjura grădina. Prin grilajul de la intrare se putea zări, după o peluză rotundă, o casă de cărămidă cu un briu alb. Ca şi la casa lui Vaucherel şi aceasta era la 15—20 metri distanţă de gard.

Judecătorul l-a rugat pe Leboc să-şi reia locul pe care-l ocupa în ziua crimei. Domnul Leboc s-a aşezat deci la fereastră, cu o carte pe genunchi şi pipa în mînă.

Nici o eroare nu este posibilă. Orice persoană care trecea prin faţa casei şi arunca o privire asupra acesteia l-ar ii văzut pe domnul Leboc. Cei cinci martori convocaţi, ţărani sau negustori din Fontines, confirmară depoziţiile lor, potrivit cărora domnul Leboc era acasă în ziua respectivă în timpul prînzului pînă la ora patru.

Nici unul nu şi-a putut ascunde stînjeneala în faţa inspectorului şi judecătorului' de instrucţie cărora Bechoux, prezentîndu-l pe prietenul său Barnett ca fiind un detcctiv de o extraordinară probitate profesională, nu s-a putut abţine să ₙu afirme :

— Afacere încurcată, domnule, ce părere aveţi ?

— Ce se poate spune ? sublinie Bechoux, care, printr-un semn, reaminti lui Barnett recomandările sale protocolare.

Jim Barnett a asistat, fără să spună un cuvînt la toată ancheta de la căsuţă şi de mai multe ori Bechoux l-a întrebat fără ca acesta să răspundă. El se limita să clatine din cap şi să bilbiie ceva monosilabic.

Barnett răspunse amabil :.

— Foarte încurcată, domnule judecător de instrucţie.

— Nu-i aşa? De fapt este un echilibru între adversari. Pe de o parte, are un alibi domnul Leboc, care, incontestabil, nu a părăsit locuinţa în acea după-amiază şi, pe de altă parte, declaraţiile celor trei veri care mi se par de bună credinţă.

— De bună credinţă, într-adevăr. La dreapta sau la stingă există cu siguranţă infamie şi comedie abjectă. Dar este la dreapta sau la stingă ? Nevinovăţie pentru coi trei Gaudu, personaje dubioase, cu figuri de brute ? Vinovăţie pentru surizătorul domn Leboc a cărui privire este numai candoare şi severitate ? Sau trebuie să presupunem că Leboc este nevinovat şi cei trei vinovaţi ?

— Una peste alta, spuse domnul Formerie cu satisfacţie, nici dvs. nu deţineţi mai multe date decit noi.

Domnul Formerie îşi strinse buzele spunind cu oarecare dispreţ :

— în acest caz, spuneţi-ne care sînt descoperirile dvs.

— Nu este suficient ce avem. Astăzi, vă rog, domnule judecător de instrucţie, să convocaţi un nou martor.

— Un nou martor ?

— Da.

— Numele, adresa ? solicită domnul Formerie total derutat.

— Nu-l cunosc.

— Ei ! Ce vreţi să spuneţi ?

Domnul Formerie începu să se" întrebe dacă extraordinarul detectiv nu-şi pierduse capul. Bechoux era foarte neliniştit.

în sfîrşit, domnul Barnett se aplecă spre Formerie arătînd degetele lui Leboc, care la zece paşi mai departe fuma la balcon, şi murmură ca pentru el :

— în buzunarul secret al portvizitului lui Leboc este o carte de vizită perforată în patru locuri dispuse în romb. Aceasta ne va da adresa şi numele.

Informaţia nu a fost de natura să-i dea încredere lui í'ofmerie, dar inspectorul Béchoux nu a ezitat. Fără să invoce vreun pretext, a cerut portvizitul lui Leboc, în care se afla cartea de vizită cu cele patru găuri dispuse în romb şi care purta numele doamnei Elisabeth Lovendale, cu următoarea adresă scrisă cu creion albastru : Grand Hotel Vendome — Paris.

Cei doi magistraţi s-au privit surprinşi, Béchoux se plimba în timp ce Leboc exclamă, fără nici o ezitare : • ' — Dumnezeule! Am căutat această carte'de vizită! Şi sărmanul meu prieten Vaucherel !

— Din ce motiv o căuta el ?

— Oh ! îmi cereţi prea mult, domnule judecător. Fără îndoială, avea nevoie de adresa de mai jos.

— Dar aceste patru găuri ?

—. Aceste patru găuri le-am făcut pentru a marca cele patru puncte cîştigate de mine. Noi jucam frecvent cărţi şi, din întîmplare, am pus cartea de vizită în porvizitul meu.

Explicaţia foarte plauzibilă a fost dată cu toată seninătatea şi domnul Formerie a primit-o favorabil. Dar rămînea de văzut cum a ghicit domnul Jim Barnett că există această carte de vizită în compartimentul secret al portvizitului unui om pe care nu l-a văzut niciodată. Acest lucru nu l-a destăinuit şi surîzînd amabil a cerut cu insistenţă să fie chemată Elisabeth Lovendale.

Doamna Lovendale lipsea din Paris şi nu se întorcea decît peste opt zile. Ancheta nu a făcut progrese în această săptămînă, deşi Formerie continua investigaţiile cu o încrîncenare încît îi trezea amintiri dezagreabile lui Jim Barnett.

— L-ai enervat la culme, spuse inspectorul Béchoux lui jim Barnett, în după-amiaza zilei cînd s-au reunit din nou la căsuţa lui Vaucherel. Era pe punctul să refuze colabora- rea ta.

— Pot să plec ?

— Nu. Există o noutate.

— în ce sens ?

— Cred că a luat poziţie.

—■ Cu atît mai bine. Este, cu certitudine, o poziţie proastă. Cineva glumeşte.

— Te rog, Barnett, condescendenţa.

— Condescendenţa se datorează dezinteresului. îţi promit, Béchoux. Serviciile agenţiei sînt gratuite. Nu am nimic în mină şi nimic în buzunar. Dar tc asigur că Formerie al tău mă calcă pe nervi.

Domnul Leboc aştepta deja de o jumătate de oră. Doamna Lovendule coborî clin automobil. Apoi, domnul Formerîe sosi, bine dispus, şi exclamă :

— Dună ziua, domnule Barnett. Aduceţi veşti bune ?

— Poate, domnule judecător de instrucţie.

— Ei bine, şi eu de asemenea !... Dar mai întîi să rezolvăm repede cu martorul dvs. Nimic interesant cu acest martor. Pierdere de timp !

Elisabeth Lovendale era o bătrînă englezoaică cu părul ccnuşiu ciufulit, cu aspect excentric, îmbrăcată fără gust, care vorbea franceza ca un francez, dar cu o rapiditate încît de-abia o puteai înţelege.

De la intrare si fără a i se pune vreo întrebare a început să vorbească :

— Săracul Vaucherel ! Asasinat ! Un om aşa viteaz şi atît de curios ! Deci, doriţi să ştiţi dacă l-am cunoscut ? Nu prea mult. O singură ciuta am venit aici pentru o afacere. Am dorit să cumpăr de la el cîteva lucruri. Nu am căzut de acord asupra preţului. Sint oameni cunoscuţi, fraţii mei... Cei mai mari... cum spuneţi dvs. ? Cei mai mari băcani din Londra.

Domnule Formerie a încercat să pună pe un făgaş acest val de cuvinte.

— Ce doreaţi să cumpăraţi, domnişoară ?

— O bucăţică de hirtie... foarte mică... hîrtio care s-ar putea numi astăzi de culoare roz-gălbuie.

— Şi ce valoare avea ?

— l\iare pentru mine. Am făcut greşeala să-i spun : „Ştiţi, domnule Vaucherel, că mama bunicii mele, frumoasa Dorothée, l-a avut ca admirator pe însuşi regele George al IV-lea şi că ea

păstrează cele 18 scrisori de dragoste primite de la el, în cele 18 tomuri legate în piele, scoase de editura Riehardson, una în fiecare volum. Or, după moartea sa, familia noastră a găsit volumele, mai puţin pe cel cu numărul 14, care a dispărut, inclusiv cu scrisoarea 14, cea mai interesantă, pentru că aceasta dovedeşte — după cum se ştie — că foarte frumoasa Dorothée a lipsit de la îndatoririle sale nouă luni înainte de a se naşte fiul său mai mare. Deci, înţelegeţi, bunul meu domn Vaucherel, cît de fericiţi sintem că am găsit această scrisoare ! Familia Lovendale descendentă a regelui
George ! Verii regelui actual ! Un astfel ele document ne va aduce glorie şi titlu".

Elisabeth Lovendale respiră şi continuă discursul ţinut lui Vaucherel :

„Şi apoi, bunul meu domn Vaucherel, după 30 de ani de cercetări şi anunţuri, ştiam că s-a vîndut la o licitaţie publică, între care şi volumul 14 din cele editate de Richardson. Am alergat la cumpărător, un anticar de pe cheiul Voltaire, care m-a trimis la dvs., căruia de ieri îi aparţine cartea. Ade- trebuie să fie la sfîrşitul volumului. El s-a uitat, a pălit şi m-a întrebat : Cit daţi pe el ? Atunci mi-am dat seama de prostia făcută. Dacă nu i-aş fi vorbit de scrisoare aş fi avut volumul • pentru 50 de franci. I-am oferit o mie. Bunul domn Vaucherel a-început să tremure şi a cerut 10.000 Am acceptat, dar el şi-a pierdut capul, ca şi mine dealtfel. Era ca" la o licitaţie publică, 20.000... 30.000..., în sfîrşit el a cerut 50.000 şi ţipa ca un nebun, cu ochii roşii : 50.000 nici o centimă mal puţin. Din ce să-mi cumpăr cărţile pe.care le doresc, cele mai frumoase ! 50.000 franci. Dorea pe loc un cec ca aconto. I-am promis că revin. A pus cartea în sertarul acestei mese şi a încuiat cu cheia şi eu am plecat".

Elisabeth Lovendale şi-a completat povestirea cu unele detalii inutile, ce nu au fost ascultate de nimeni. Dar un lucru atrăgea atenţia lui Jim Barnett şi inspectorului Bechoux; acesta se referea la privirea domnului Formerie. Şi nu exista nici o îndoială că îl stăpînea emoţia şi suferea de un fel de bucurie excesivă care l-a tulburat ; la sfîrşit, a şuşotit cu o voce surdă şi o expresie emfatică :

— în orice caz, domnişoară, dvs. solicitaţi volumul 14 din operele lui Richardson ?

— Da, domnule.

— Iată-l, spuse el, scoţînd din buzunar cu un gest teatral o carte mică legată în piele.

— Cum este posibil ? exclamă englezoaica entuziasmată.

— Iată ! repetă el. Scrisoarea de dragoste a regelui George nu se mai află la locul ei. Eu l-am văzut. Am ştiut imediat că

acest volum este căutat de circa o sută de ani şi hoţul unuia este în mod fatal şi al celuilalt. •

Domnul Formerie se plimba, cu mîinile la spate, savurîndu-şi. triumful.

Şi, deodată, a lovit masa şi a concluzionat : — Cunoaştem cauza asasinatului. Un om a ascultat conversaţia dintre domnişoara Lovcndale şi Vauchercl şi a ştiut locul unda a fost ascunsă cartea. Citeva zile mai tîrziu, accst nm a ucis pentru a fura şi pentru a vinde scrisoarea nr. 14. Cine este accst om ? Gaudu, valetul de la fermă, pe care nu am încetat să-l suspectez. Ieri, în cursul unei percheziţii', am observat o crăpătură anormală la una din cămăşile sale.' Arn .lărgit, gaura şi acolo se afla o carte, care evident provenea din biblioteca lui Vaucherel. Revelaţiile neaşteptate ale domnişoarei Lovcndale dovedesc justeţea deducţiilor mele. Voi aresta pe cei trei veri C.audu sub acuzaţia de asasinat. Şi ci, care-l acuzau pe domnul Leboc...

în continuare, solemn, domnul Formerie a întins mina în semn do" stimă domnului Leboc care i-a mulţumit cu îneîntare. Apoi. ca un om galant, a condus-o pe Elisabeth Lovendale pînă la automobil, s-a reîntors şi s-a adresat celorlalţi, freeîndu-şi mîinile :

— Dcci, eu cred că afacerea Va face destul zgomot şi urechile domnului Formerie vor auzi de bine. Ce.creţi ? Donjnul .Formerie este un ambiţios şi capitala îl atrage.

Flecară către casa familiei Gaudu, unde a dat ordin ca cei trei veri să fie aduşi sub o escortă severă. Timpul era frumos. Urmat de domnul Leboc, încadrat de inspectorul Beehou?: şi Jim Barnett, domnul Formerie se arăta foarte mulţumii şi cu un ton zeflemitor spuse :

— Ei, dragul meu Barnett, totul a ieşit bine ? clar inve-s decît aţi prevăzut. Eu cred că nu-l agreaţi pe domnul Leboc.

— Mărturisesc, într-adevăr, domnule judecător de instrucţie, se destăinui Barnett, că am fost influenţat de această satanică carte de vizită. Imaginaţi-vă că aceasta se găsea pe jos în căsuţa victimei în timpul confruntării şi domnul Leboc s-a apropiat şi foarte calm a acoperit-o cu piciorul drept. Plecind, a luat-o cu el, lipită de pantof. Afară a dezlipit-o şi a pus-o în portvizitul său. Şi apoi amprenta piciorului său drept din pămînt reavăn poartă blestematele de patru găuri dispuse în romb şi în consecinţă domnul Lcbcc, ştiind că a uitat 'cartea de vizită în căsuţă, nu dorea să se afle numele şi adresa domnişoarei Elisabeth Lovendale şi astfel a inventat mica sa minciună. Şi numai datorită acestei cărţi de vizită !

Domnul Formerie izbucni în rîs :

— Dar aceasta este o copilărie, dragul meu Barnett ! Iată complicaţii inutile ! Nu te poţi agăţa de orice nimic ! Unul din principiile mele este acela că nu poţi umbla cu lanterna aprinsă în plină zi. Să ne mulţumim cu faptele, aşa cum ne sînt oferite, fără a încerca să le adaptăm, oricît ne-ar costa, la idei preconcepute.

■Se îndreptară spre casa lui Leboc, pe care o depăşiră pentru a merge la familia Gaudu. Domnul Formerie îl luă de braţ pe Barnett şi continuă cordial micul său curs de filozofie poliţienească.

— Marea greşeală pe' care aţi făcut-o, domnule Barnett, este aceea că nu aţi ţinut cont de faptul că cineva nu poate fi în acelaşi timp în două locuri. în timp ce domnul Leboc so afla acasă şi fuma la fereastră, nu putea în acelaşi timp să-l asasineze pe Vaucherel. Iată, domnul Leboc se află în urma noastră, nu-i aşa, şi vedeţi în faţa noastră grilajul de la casa lui? Ei bine, este imposibil să-ţi imaginezi un miracol prin care Leboc să fie în acelaşi timp în urma noastră şi la fereastra sa.

Domnul Formerie tresări şi lăsă să-i scape o exclamaţie de stupoare.

— Ce se întîmplă ? îl întrebă Bechoux.

Arătă cu degetul spre casă :

— Acolo... acolo...

Prin gratiile din gard, de partea cealaltă, se. zărea, la circa 20 de metri, gata să-şi fumeze pipa, la fereastra sa des-**chisă,** domnul Leboc. Acelaşi Leboc care se afla lingă ei pe trotuar.

O viziune de groază ! Halucinaţii ! Fantome cutremurătoare ! O asemănare de neconceput! Cine juca deci acolo rolul lui Leboc pe care Formerie îl ţinea de braţ ?

Bechoux deschise poarta şi începu să alerge. Domnul Formerie privea în continuare imaginea diabolică a lui Leboc, pe care îl înterpelase şi amenințase. Imaginea respectivă nu părea să se mişte. Cum ar fi putut să se mişte — constatară din apropiere că acolo nu era altceva deeît o perdea brodată astfel încît, aşa cum avea şi Vaucherel la căsuţa sa, se putea vedea silueta lui Leboc gata să-şi fumeze pipa.

Domnul Formerie se întoarse, iar lîngă el Leboc nu a mai prevăzut acest atac cuprinzător şi s-a prăbuşit ca şi cum ar îi fost trăsnit. ■ Plîngea şi mărturisea prosteşte :

— Mi-am pierdut minţile... am lovit fără să vreau. Am vrut să împart în două cu el... însă a refuzat... atunci mi-am pierdut minţile... l-am lovit din greşeală...

Rămase mut. În această linişte se auzi vocea lui Jîm Barnett care părea amară, răutăcioasă şi zeflemitoare.

— Ei, ce spuneţi, domnule judecător de instrucţie ? Protejaţi un drăguţ individ. Ce măiestrie în pregătirea alibiului ! Şi cum aceşti trecători neatenţi de fiecare zi, nu au putut să-şi dea scama că nu este adevăratul Leboc ? Eu mi-am exprimat îndoiala imediat clin prima zi, cînd l-am văzut pictat pe Vaucherel pe pinza sa. Oare din întîmplare acelaşi artist a pictat şi silueta prietenului său domnul Leboc? Am cercetat şi nu a trebuit să fac mari eforturi, iar Leboc a crezut că sîntem atit de proşti incit nu-i vom descoperi trucul. Pinza afla dosită într-un colţ al hangarului, sub nişte scule ce nu i mai foloseau. Eu nu am făcut decît să o scot şi să o pun la fereasiră în timp ce cl <e îndrepta către dvs. Iată cum se face că în acelaşi timp cineva poate să-l asasineze pe Vam herel şi să-şi fumeze pipa la domicilii său.

Jim Barnett era feroce. Vocea sa ascuţită ii desfiinţa pe nefericitul Formerie.

— Cum a intrat oare în viaţa acestui om cinstit ? Şi această paradă cu cartea de vizită, în care ar fi prut ticat cele patru găuri Ia un joc de cărţi. Apoi cartea pe care a strecurat-o în cămaşa unui Oauciu ! Şi scrisoarea anonimă, pe caro a trimis-o ! Presupun eă în urma acesteia aţi început aneheta, domnule judecător de instrucţie ! Blestemat Leboc, m-. i rl-strat. destul cu aceasta faţă de-bătrin nevinovat." Canalie !

Foarte palici, domnul Formerie se linişti. 11 oi .erva pe Leboc. ¡n sfirşit, murmură :

— Aceasta nu mă miră... o privire falsă... manii re slugarnice. Ce bandit !

Deodată il cuprinse minia :

— Da,-un bandit ! Şi cu ara mers pe o cale greşită !... Şi apoi scrisoarea, unde este scrisoare», unde este st risoaiva numărul 14 ?

Incapabil să vorbească, domnul Leboc bilbii :

în crenelul pipei care este suspendată pe peretele camerei din stingă... Pipa nu este golită de scrum... scrisoarea este acolo...Intrară repede în cameră. B.Vhoux gfsi pipa şi o scutură de cenuşă. Dar nu se afla nimic în crenelul acesteia, nici o scrisoare, ceea ce îl' reduse la tăcere pe domnul Leboc şi-l împinse în culmea exasperării pe domnul Formerie.

— Mincinos! Impostor! Mizerabil! Fii sigur că o să vorbeşti, scirbă, şi o să ne dai scrisoarea !

în acest timp, Bechoux şi Barnett se priviră. Barnett surîdea. Bechoux îşi strîngea pumnii. El înţelegea că. Agenţia Barnelt & Co avea un mod cu.totul special de a fi gratuită, tot jurîndu-se mereu că nu cere niciodată nici o centimă de la. clienţii! săi, dar care trăia confortabil de pe urma acestei activităţi de detectiv particular.

Se apropie de el şi murmură

— Afişaţi o bucurie forţată. Fapt demn numai de Arsene Lupin-. . ,•

— Ce ? făcu Barnett cu un aer nevinovat.

— Furtul scrisorii.

— Ah ! Aţi ghicit ?

—. Drace ! --

— Ce vreţi, colecţionez autografele regilor Angliei.

Au dezbătut problema, s-au războit între ei, apoi, în fi- nal, au cedat. Domnul foarte distins a luat o sută de mii de franci şi a restituit un întreg vagon de coloniale fine, astfel c§ nici el nu mai ştie ce este..

.CAPITOLUL 111

PARTiDÂ DE BACARA

La ieşirea clin gară, Jim Barnett îl întîlni pe inspectorul Bechoux, care îl luă de braţ şi-l trase după el cu rapiditate.

— Nu mai putem pierde nici un minut. Dinlr-o clipă în alta situaţia se poate înrăutăţi. ,

— Nenorocirea mi s-ar părea şi mai mare, spuse Jim Barnett logic, dacă aş şti despre ce este vorba. Am venit după ce am primit telegrama ta şi fără să am cea mai mică informaţie.

— Aşa am crezut că e mai bine, spuse inspectorul.

— Deci nu mai eşti neîncrezător, Bechoux ?

— Niciodată nu am încredere în tine, Barnett, şi mai ales în modul cum îţi reglezi conturile cu clienţii Agenţiei Barnett. Dar în acest caz, n-o să-ţi iasă nimic, dragul meu. încă o dată trebuie să munce'şti pe gratis.

Jim Barnett fluiera uşor. Această perspectivă nu părea să-l tulbure. Bechoux îl privea pieziş, deja neliniştit şi cu un aer ce părea să spună : „Bătrîne, dacă aş putea să mă lipsesc de serviciile tale !"...

Intrară în curte, li aştepta un automobil, în care Barnett " văzu o doamnă cu frumosu-i chip răvăşit, cu o paloare impresionantă. Ochii săi erau plini de lacrimi, iar buzele crispate de nelinişte. Deschise portiera şi Bechoux făcu prezentările.

— Jim Barnett, doamnă, despre care v.-am vorbit ca fiind omul care poate să vă salveze. Doamna Fougeraie, soţia inginerului Fougeraie, care este pe punctul de a fi condamnat.

— Condamnat pentru ce ?

— Pentru asasinat.

Jim Barnett plescăi, iar Bechoux păru scandalizat.

— Scuzaţi-l pe prietenul meu Barnett, doamnă, cu cît un caz este mai grav cu atît se simte mai în largul său.

Automobilul rula deja spre cheiurile din Rouen. O luă la stînga şi se opri în faţa unei case «npunătoare. unde la etajul 3 se afla Centrul Normand.

— Aici, zise Bechoux, marii negustori şi industriaşi din Roeun şi din împrejurimi se adună pentru a sta de vorbă, a citi ziarele şi a juca bridge sau poker, mai ales vinerea, cînd e zi de bursă. Cum înainte de prinz pe aici nu sc aflau dccît servitori, o să vă pun la curent cu drama ce s-a petrecut.

Trei mari săli, mobilate cu gust, urmau una după alia dc-a lungul faţadei. A treia comunica cu alta mai mică, rotundă, a~ cărei ferestruică se deschidea într-un mare balcon, care domina cheiul Senei

Se aşezară, doamna Fougeraie puţin mai departe, lîngă o fereastră şi Bechoux povesti :

— Deci, în urmă cu cîteva săptămîni, într-o vineri, patru membri ai cercului, după ce au cinat, au început să .joace poker. Erau patru prieteni, proprietari de filaturi şi manufacturi din Maromme, centru important de uzine de lîngă Rouen. Trei erau căsătoriţi, capi de familie, medaliaţi : Alfred Auvard, Raoul Dupin şi Louis Batinet. Al patrulea, celibatar, se numea Maxime Tuillier. Către miezul nopţii, un alt tînăr, Paul Erstein. rentier, foarte bogat, i s-a alăturat şi toţi cinci, cu sălile din ce în ce mai goale, au început o partidă de bacara. Paul Erstein, care era pasionat de acest joc, ţinea scorul.

Bechoux arătă o masă şi continuă :

— Ei jucau aici, la această masă. Partida a fost foarte calmă la început şi destul de lipsită de importanţă, ca apoi să se anime în aşa mod încît Paul Erstein a cerut două sticle cu şampanie. Şi imediat, din acel moment, norocul a fost de partea bancherului, o baftă, brutală, nedreaptă,, răutăcioasă, exasperantă. Paul Erstein returnă un nouă pentru a putea da o lovitură imediat. Ceilalţi, înrăiţi, şi-au intensificat atacurile, în zadar, inutil să meargă mai departe, rezultatul acestor ex-travaganţe a făcut ca după patru orc industriaşii din Maromme să piardă toţi banii cu care veniseră de la Rouen pentru a plăti salariile muncitorilor. Maxime Tuillier mai datora, însă, pe cuvin t de onoare, lui Paul Erstein, optzeci de mii de franci.

Inspectorul Bechoux se opri un moment şi reluă : —• Şi deodată,

lovitura de teatru. O lovitură de teatru, trebuie să mărturisesc, deoarece Paul Erstein îşi arăta în-continuare dezinteresul său exagerat. El a împărţit suma totală

acîştigurilor sale în patru părţi care corespundeau exact pierderilor anunţate. Apoi aceste pachete le-a împărţit în trei şi le-a propus partenerilor săi acele trei părţi rezultate. Ceea ce ar fi făcut să fie chit sau să dubleze fiecare teanc. Au acceptat. Paul Erstein a pierdut de trei ori. Norocul l-a părăsit. După o noapte de luptă nici nu ciştigase, nici nu pierduse.

— Cu atît mai bine, spuse Paul Erstein, care s-a ridicat, îmi este un pic ruşine. Dar, drace, ce durere de cap ! Cine vrea să fumeze o ţigară pe balcon ?

A trecut în camera rotundă. Sc scurseră cîteva minute, timp în care cei patru prieteni au rămas în jurul mesei şi au discutat despre cele întîmplate. Apoi s-au hotărît 'să plece. Traversînd salonul doi şi apoi pe primul, l-au anunţat pc servitorul care moţăia în anticameră :

— Domnul Erstein este încă acolo, Joscph. Dar nu va întîrzia să plece. '

Apoi au ieşit exact la patru şi jumătate. Maşina lui Alfred Auvard ii duce ca în fiecare vineri seara la Maromme. *La* rindul său, Joseph a aşteptat o oră, după care s-a dus să-l caute pe Paul Erstein ; l-a găsit în camera rotundă. Era mort.

Inspectorul Bechoux făcu o nouă pauză. Doamna Fougeraie ridică privirea. Jim Barnett merse cu inspectorul în c:amarea rotundă care ern izolată, o examină şi intrebă :

— Ce a descoperit ancheta, Bechoux ?

— S-a stabilit, răspunse Bechoux, că Paul Erstein fusese lovit cu un obiect contondent, care l-a făcut să cadă dintr-o singură lovitură.- Aici nu se afla nici o singură urmă de luptă în afară de ochelarii lui Paul Erstein sparţi la ora patru şi cincizeci şi cinci de minute, adică cu douăzeci dc minute după plecarea jucătorilor. Nici o urmă de furt, nimic nu i-a dispărut. în sfirşit, nici o urmă de violenţă, căci nimeni nu ar fi putut să intre sau să iasă, deoarece în anticameră se afla Joscph care nu şi-a părăsit postul.

— Deci, spuse Barnett, nici cea mai mică pistă?

— Exact.'

Bechoux ezită, apoi spuse :

Ar fi, o pistă care este chiar foarte "serioasă. După- amiază, unul dintre colegii mei din Rouen a precizat judecătorului că balconul acestei camere se află foarte aproape de un alt balcon situat la etajul trei şi care era locuit de inginerul Fougeraie. Acesta lipsea din cursul dimineţii. Doamna Fougeraie a condus magistraţii în camera soţului său. Balconul acesteicamere este aproape în continuarea celui de la camera rotundă. Priveşte, Barnett.

Barnett se apropie şi spuse ᵣ. — ^n .metru şi douăzeci de centimetri cu aproximaţie. Uşor de trecut. Dar nimic nu dovedeşte că ar fi fost trecut.

— Da, afirmă Bechoux. Vezi pe balustradă se află ghivece pentru flori, care mai au pământul folosit în vara ce a trecut ? Au fost- cercetate. În unul din acestea s-a găsit sub un strat subţire de pământ proaspăt afinat un pumnal american. Medicul legist a constatat că rana victimei corespunde exact formei acestui instrument. Nu s-a relevat nici o amprentă pe metal, deoarece ploaia a căzut fără încetare de dimineaţă. Dar concluzia pare decisivă. Inginerul Fougeraie l-a zărit în rotonda luminată pe Paul Ersteîn, a traversat balconul, iar după ce l-a ucis a ascuns arma.

— Dar de ce această crimă ? îl cunoştea pe Paul Ersteîn ?

— Nu. • '

—' Atunci ?

Bechoux făcu un semn şi doamna Fougeraie .înaintă şi ascultă întrebările lui Barnett. Masca sa dureroasă se contracta. Cu un efort vizibil îşi stăpînea lacrimile sub pleoapele obosite de insomnie. Cu o voce tremurîndă spuse-:

— Eu trebuie să vă răspund, domnule. Şi o voi face pe scurt, cu toată sinceritatea şi cred că îmi înţelegeţi groaza. Nu, soţul meu nu-l cunoştea pe Paul Erstein. Dar-eu îl cunoşteam. L-am întâlnit de mai multe ori la Paris, la unul dintre cei' mai buni prieteni ai mei şi imediat a început să-mi facă curte. îmi apreciez foarte mult soţul şi îmi respect obligaţiile mele de soţie şi am rezistat dorinţelor lui Paul Erstein. Am acceptat numai' să-l văd de cîteva ori prin împrejurimi, la ţară.

— Aţi purtat corespondenţă ?

— Da. '

— Scrisorile le cunoştea şi familia sa ?

— Este vorba de tatăl său.

— Tatăl său, care dorea să se răzbune, a ameninţat că va face cunoscut acest fapt soţului dvs. ?

— Da. Aceste scrisori dovedesc natura ireproşabilă a relaţiilor noastre. Dar mai dovedesc că ne vedeam fără ştirea soţului meu. Iar una dintre acestea conţine fraza : „Te rog,

Paul, fii rezonabil. Soţul meu este foarte gelos şi violent. Dacă descoperă ceva, este capabil de orice". Deci, nu-i aşa că această
scrisoare, domnule, va da şi mai multă"forţă acuzaţiei ? Gelozia este un motiv plauzibil care explică omorul şi descoperirea urmei În faţa camerei soţului meu.

— Dar dvs., doamnă, sînteţi sigură că domnul Fuugeraiu nu avea nici o bănuială ?

— Nici una.

— După dvs., el este nevinovat ?

— Oh ! Fără nici o îndoială, spuse ea convinsă.

Barnett o privi în adincul ochilor şi înţelese că numai convingerea acestei femei l-a impresionat pe Bechoux, astfel că, în ciuda faptelor, şi în dezacox'd cu opinia judecătorilor şi în ciuda discreţiei sale profesionale, inspectorul a înclinat să o ajute. Barnett a mai pus cîteva întrebări, a reflectat mult şi a conchis :

— Nu pot să vă dau nici o speranţă, doamnă. Potrivit oricărei logici, soţul dvs. este vinovat. încerc, totuşi, să cred că logica s-a înşelat.

— Staţi de vorbă cu soţul meu, îl imploră doamna Fougeraie. Exlipcaţiile sale vă vor permite...

— Inutil, doamnă. Intervenţia mea nu are sens decît dacă îl consider pe soţul dvs. nevinovat şi îmi canalizez eforturile în acelaşi sens cu convingerile dvs.

Întrevederea fiind încheiată, Barnett s-a angajat într-o luptă aprigă şi însoţit de inspectorul Bechoux merse la tatăl victimei, căruia îi spuse fără ocolişuri :

— Domnule, doamna Fougeraie m-a însărcinat să-i reprezint interesele. Aţi pus la dispoziţia judecătorilor scrisorilu adresate fiului dvs. ?

— Astăzi, domnule.

— Nu ezitaţi să compromiteţi femeia pe care ci a iubit-o mai mult decit orice ?

.— Dacă soţul acestei femei l-a ucis pe fiul meu, îmi pare rău pentru ea, clar fiul meu trebuie răzbunat.

— Mai aşteptaţi cinci zile. Marţea viitoare, asasinul va fi demascat.

Aceste cinci zile au fost folosite de Barnett în aşa fel încît îl descumpănină adesea pe Bechoux. Făcu demersuri insolite, interogă, mobiliză o grămadă de subalterni şi cheltui mulţi bani. Totuşi, nu părea pe deplin satisfăcut şi contrar obiceiului se arăta taciturn şi destul de indispus.

Marţi dimineaţa se întîlni cu doamna Fougeraie şi îi spuse :

— Bechoux a reuşit să determine judecătoria să procedeze la .0 reconstituire a celor întîmplate în seara

respectivă. Va fi convocat domnul Fougeraie cit şi'dvs. Vâ rog să fiţi calmă, orice s-ar intimpla,- şi aproape indiferentă.

Ea murmură :

— Pot să sper.?...

— Personal nu ştiu nimic. Cum v-arn spus, joc partida pa seama convingerilor dvs. că domnul Fpuguraie este nevinovat. Această nevinovăţie doresc să o dovedesc printr-o demonstraţie a unei ipoteze posibile. Dar va fi dură. Să admitem că am intuit adevărul, cum de altfel şi cred, acesta poate ieşi la iveală pînă la urmă.

Procurorul şi judecătorul care au făcut ancheta erau magistraţi conştiincioşi, care nu se bazau decît pe fapte şi nu le interpretau cu anticipaţie.

— Cu aceştia, spuse Bechoux, mă tem că" o să intri în conflict, dacă o să fii iar ironic, Barnett. Ei au fost foarte amabili şi m-au lăsat să acţionez cum doresc, sau mai bine zis cum doreşti. Nu uita asta.

— Inspectore Bechoux, replică Barnett, eu sînt ironic numai cînd sînt 'sigur de victorie. Nu este cazul azi.

. în a treia sală, se afla multă lume. La rîndul lor, au intrat în camera rotundă şi magistraţii, de unde au ieşit după un moment. Grupul de industriaşi aştepta. Agenţi şi inspectori forfoteau. Tatăl lui Paul Erstein se afla în picioare mai la distanţă, cit şi servitorul Joseph. Domnul şi doamna Fougeraie se aflau într-un colţ, el sobru şi cu o expresie neliniştită, ea mai palidă decît de obicei: ştiau că arestarea inginerului era hotărîtă.

Unul dintre magistraţi se adresă celor patru judecători :

— Vom proceda, domnilor, la o reconstituire a serii de vineri. Vreţi să luaţi loc în jurul mesei pentru a mima o partidă de bacara aşa cum a avut loc ? Inspectore Bechoux, te rog să. ţii scorul. Aţi solicitat acestor domni să aducă aceeaşi sumă ca şi în ziua respectivă ?

]Bechoux răspunse afirmativ şi se aşează la mijlocul mesei, Alfred Auvard şi Raoul Dupin la stingă, Louis Batinct si Maxime Tuillier la dreapta. Se făcură cărţile.

Lucru straniu : imediat, ca şi în seara aceea tragică, norocul îl favoriza pe cel ce ţinea ¿corul. La fel ca şi bancherul Paul Erstein, acum inspectorul Bechoux cîştiga. Intră astfel în posesia a opt sau nouă teancuri de bancnote.

Totul continua la fel ca în seara crimei, deşi era o reconstituire, astfel că jucătorii rămaseră descumpăniţi şi chiar şocaţi. Tulburat, Maxime Tuilliçr greşi de două ori. Jim Barnett era neliniştit şi luă loc în dreapta lui Bechoux.

După zece minute, întrucît evenimentele se dcsfăşm au ni o viteză pe care nimic nu o mai putea încetini. pt.He jumătaie din suma adusă de industriaşi era pe masa verde în

laţa lui Bechoux. Maxime Tuillier, prin intermediul lui Jim Barnett, a început să joace garantind sumele pierdute prin cuvinl de onoare.

Ritmul se accelera. Repede a fost atins punctul culminant al partidei. Deodată, Bechoux cum a făcut şi Paul Ersiein, împărţi banii în patru grămezi, proporţional cu pierderile jucătorilor, propunind chit sau dublarea sumelor, pentru a încheia partida.

Industriaşii se priviră impresionaţi, evident de amintirea acelei seri traqice. Bechoux le împărţi cărţile de trei ori şi tot de trei ori, precum Paul Erstein, Bechoux ciştigă.

Printre cei prezenţi se instală surpriza. Pentru ce şansa, care trebuia sâ-l părăsească ca prin miracol, l-a favorizat în contiuare pe cel ce dirija jocul? Dacă s-ar ieşi din realitatea cunoscută, pentru a admite altă variantă, ar trebui să credem că acosta din urmă era versiunea adevărată ?

— Mă depăşeşte, spuse Bechoux, păstrîndu-şi în continuare rolul; la joc, şi ridicindu-se după ce adună cele patru grămezi de bancnote.

La fel ca şi Paul Erstein "~e plinse că-l doare capul si ceru să fie însoţit pînă în balcon. Plecă acolo apri izindu-şi o ţigară. Era privit de departe prin uşa camerei rotunde.

Ceilalţi au rămas nemişcaţi, cu privirea ţintă, l'c masă erau cărţile împrăştiate.

Apoi, la rindul său, se ridică şi Jim Barnett. Prin ce **feno-**men a reuşit să se transforme, avincl aceeaşi siluetă ca şi Maxime Tuillier, care tocmai părăsea jocul şi căruia ii luase locul ? Maxime Tuillier era un bărbat de circa 30 ani. Avea o vestă bine strinsâ pe corp, o bărbie bine rasă, un lornion de aur pe nas şi un aer bolnăvicios şi neliniştit. Jim Barnett ii luă locul. Se duse încet către camera rotundă, ca un automat, şi cu o expresie cind dură şi implacabilă, rind incUcisă şi speriată, înfăţişare specifică unui om care, poale, e gata să comită o faptă teribilă, sau, poate, ca unul ce va fugi ca un laş înainte de a o face.

Judecătorii nu-i zăreau faţa. Magistraţii îl vedeau, clar nu-l vedeau pe Jim Barnett, interpretul rolului si se gîndeau la Maxime Tuillicr, jucător decăzut, care-l întilnea pe adversarul său victorios. Cu ce intenţii ? Faţa sa trăda dezordinea din sufletul său. Va ruga, va ordona sau va ameninţa? Cînd intră xji camera rotundă se calmă. închise uşa.

Reprezentarea dramei — imaginată sau. reconstiuită — era aşa de vie, încît toţi' aşteptau în linişte. Şi ceilalţi trei jucători aşteptau cu ochii pe uşa închisă, în spatele căreia se petrecea ceea ce ştim că a avut loc în seara tragică, cînd nu Barnett şi Bechoux erau cei care jucau rolul de asasin şi victimă, ci Maxime Tuillier şi Paul Erstein.

După minute de aşteptare, asasinul, cum să-l numim altfel ? a ieşit împleticindu-se, cu o privire halucinantă, şi s-a întors la prietenii săi; Ţinea în mînă teancurile cu bani. A aruncat un teanc pe masă şi pe celelalte trei le-a pus cu forţa în buzunarele prietenilor, spunîndu-le :

— Paul Erstein, cu care am avut o explicaţie, m-a rugat să restitui banii. Nu-i doreşte. Să plecăm.

La numai patru paşi se afla adevăratul Maxime Tuillier, alb la faţă şi desfigurat, sprijinindu-se de spătarul unui .scaun. Jim Barnett ii spuse :

— Aşa a fost, nu-i aşa, domnule Maxime Tuillier ? Scena a fost reprodusă cu exactitate ? Am jucat bine rolul dvs. din • seara aceea ? Aşa s-a produs crima. dvs. ?

Maxime Tuillier părea ca nu poate înţelese. Cu capul în jos, cu braţele atîrnate, părea un manechin pe care cel mai mic suflu îl va răsturna. Se clătină ca un om beat. Genunchii ii tremurau şi se prăbuşi pe un scaun.

în acel moment, Barnett sări la el şi îl apucă de guler.

— Mărturisiţi, deci ? Nu-i posibil "altfel. Am toate probele, inclusiv pentru lovitura cu pumnalul american eu pot dovedi că purtaţi o asemenea armă. în afară de aceasta, pierderile la joc vă distrugeau. Da, ancheta mea a stabilit că staţeaţi foarte prost cu afacerile. Aveaţi nevoie de mulţi bani pentru scadenţele de la sfârşitul lunii. Eraţi ruinat şi în acest caz... aţi lovit şi, neştiind ce să faceţi cu pumnalul, v-aţi urcat pe balcon şi l-aţi ascuns în pămînt.

Era inutil cu Barnett să mai continue. Maxime Tuillier nu opunea* nici o rezistenţă. Strivit sub greutatea unei crime prea grea pentru el şi de care se ascundea de citeva săptămîni, el bîlbîi, precum un muribund care delirează, cuvintele teribile ale mărturisirii.

Sala se umplu de zgomot. Judecătorul de instrucţie se aplecă asupra vinovatului şi îi notă confesiunea involuntară. Tatăl lui
Pau! Erstcin dorea .să se repeadă la asasin. Inginerul Fougeraie urla ca un nebun. Dar cei mai încrînccnaţi, poate, erau prietenii lui Maxime Tuillier. Mai ales cel mai în vîrstă si mai notabil, Al freci 'Auvard, ¡1 împroşca cu invective:

— Nu eşti dccit un mizerabil. Ne-ai făcut să crcdcm că acest nefericit nc-a restituit banii, dar pe care tu i-ai furat după ce l-ai omorit.

Aruncă teancul de bani în capul lui Maxime Ti;i!lier. Ceilalţi doi procedară la fel cu banii pentru care aveau oroare.

încet, incct, se restabili calmul. Maxime Tuillier a fost dus în altă cameră aproape leşinat şi gemînd. Un inspector a adunat banii pe care i-a pus la dispoziţia magistraţilor. Aceştia au solicitat doamnei şi domnului Fougcraie cit şi

tatălui lui Paul Erstcin să se retragă. Apoi, l-au felicitat pc Jim CarneIt pentru clarviziunea sa.

— Toată această prăbuşire a lui Maxime Tuillier, spuse el, nu este decit partea banală a dramei. Ceea ce este de fapt mai orieinal şi care constituie o dramă profundă şi misterioasă, faţă de ccca ce s-a ptrecut, şi care nu reprezintă decit un fapt divers, provine din altă cauză. Dar, ci bine, aceasta nu mă priveşte si cu permisiunea dvs....

În acel moment, Jim Barnett se întoarse către cei trei industriaşi care vorbeau încet, se apropie de ci si il atinse uşor pe umăr pc domnul Auvard :

— Un cuvint, domnule, dacă îmi permiteţi. Cred că puteţi aduce unele lămuriri asupra unei afaceri şi mai obscure.

— în legătură cu ce ? întrebă Alfred Auvard.

— în legătură cu rolul pc care l-aţi avut dvs. şi prietenii dvs.

— Dar noi nu am avut nici un rol.

— Un rol activ nu, bineînţeles. Totuşi, sînt citeva contradicţii flagrante şi aş dori să le lămurim. Dvs. aţi declarat, a ■doua zi dimineaţa, că partida ele bacara s-a încheiat în trei runde în favoarea dvs., ceea ce a dus la anularea pierderilor dvs. Or, această declaraţie este contrazisă ele fapte.

— Domnul Auvard ridică privirea şi replică :Exista, e adevărat, o neînţelegere. Adevărul este că ultimele trei jocuri au adăugat noi pierderi la ce fusese anterior. Paul Erstcin se ridicase, Maxime, care părea a fi stă- pîn pe el, l-a urmat în camera rotundă pentru a fuma o ţigară, în timp ce noi trei am rămas vorbind. Cinci a revenit, după şapte sau opt minute, ne-a spus că Paul Erstcin nu a luat în serios această partidă, că a fost o glumă, la un pahar de «.-uiipanie. şi din acest considerent ne restituie banii, cu condiţia să nu ştie nimeni. Dacă cineva va vorbi, partida va fi considerată ca fiind reală şi doreşte să primească banii cîş- tigaţi.

— Dvs aţi acceptat o asemenea ofertă, un cadou ce nu putea fi motivat! exclamă Barnett. Şi acceptîndu-l nu i-aţi mulţumit lui Paul Erstein ! Şi dvs. care ştiaţi că Paul Erstein era un jucător înrăit, obişnuit cu cîştigul, dar şi cu pierderile, aţi găsit normal că dorea să nu profite de norocul său ! De necrezut! .

— Era patru dimineaţa. Eram obosiţi. Maxime Tuillier nu ne-a lăsat timp de gîndire. De ce nu l-am fi crezut, fiindcă nu ştiam că omorîse şi furase ?

— Dar, a doua zi aţi aflat că Paul Erstein fusese ucis ?

— Da. Dar ucis după ce noi am plecat, ceea ce nu schimba cu nimic dorinţa exprimată de el.

— Nici o clipă nu l-aţi suspectat pe Maxime Tuillier ?

— Cu ce drept ? Era unul dintre noi ! Tatăl său era prietenul meu şi îl cunoşteam de cîncl era copil. Nu-l puteam bănui.

— Sînteţi sigur ?

Jim Barnett spuse aceste cuvinte pe un ton ironic. Alfred Auvard ezită o clipă şi replică pe un ton ridicat :

— întrebările dvs. sînt puse ca la un interogatoriu. Cu ce scop ne aflăm noi aici ?

— Din punct de vedere al judecătorilor, ca martori. Dar, după mine...

— După dumneavoastră ?

— O să vă explic, domnule.

Şi pe un ton ferm, Barnett spuse :

Toată această afacere, în realitate, este dominată de factorul psihologic al încrederii pe care o inspiraţi. Practic. Or, imediat ancheta s-a îndreptat spre exterior, datorită faptului că, a priori bănuielile nu pot cădea pe cei patru industriaşi bogaţi, decoraţi, cu reputaţie intactă. Dacă unul dintre dvs., dacă' Maxime Tuillieri ar ii jucat singur o partidă cu Paul Erstein, indubitabil ar fi fost suspectat. Dar eraţi patru jucători şi Maxime a fost salvat pentru moment, datorită tăcerii celor trei prieteni. Nu se putea crede că trei oameni de talia dvs. pot fi complici. Totuşi, aşa a fost şi voi dovedi imediat

.Alfred Auvard tresări.

— Dar sînteii nebun, domnule ! Complici la crimă ?

— Oh ! Asta nu. Nu ştiţi ce a făcut în camera rotundă cînd l-a urmat pe Faul Erstein, dar ştiaţi că l-a însoţit într-o stare de spirit cu totul deosebită. Cind a revenit aţi ştiut că s-a întâmplat ceva.

— Nu, n-am ştiut nimic.

— Ba da. Aţi ştiut că s-a întâmplat ceva brutal. Mu o crimă, poate, dar nu doar o discuţie. Ceva brutal, repet, care i-a permis Iui Maxime să vă înapoieze banii.

— Deci ?

— Da ! Da ! Un laş precum prietenul dv's. nu comite o crimă fără ca fizionomia sa să nu aibă o expresie îngrozitoare, de demenţă. Şi această expresie este imposibil să nu o fi observat după ce a comis crima.

— Susţin că nu am vă/ut nimic !

— Nu aţi dorit să vedeţi.

— Şi de ce ?

— Pentru că v-a restituit suma pierdută. Ştiu, sînteţi toţi trei bogaţi, dar această partidă de bacara v-a dezechilibrat. Ca orice jucător ocazional aţi avut impresia că aţi fost deposedat de bani, iar cind v-au fost restituiţi aţi acceptat fără a dori să cunoaşteţi modul cum prietenul clvs. a intrai în posesia lor si aţi păstrat tăcerea. Noaptea, în maşina care vă ducea la Maromme, nici unul dintre dumneavoastră, în ciuda interesului manifestat pentru a da o versiune mai puţin perieuloasi acestei seri, nu aţi pronunţat nici un cuvînt. Ain aflat arest lucru de la un şofer. Apoi, a doua zi şi în zilele următoare v-aţi evitat unul pe altul. întrucît vă era teamă să vorbiţi despre ceea ce gîndeaţi.

— Presupuneri !

~ — Certitudini ! pe care le-am stabilit după o anchetă minuţioasă efectuată în anturajul dumneavoastră. A-.i li avii/at prietenul ar fi însemnat să denunţaţi slăbiciunea iniţiala şi apei să atrăgeţi atenţia asupra familiei dvs. Aceasta ar îl umbrit trecutul dumneavoastră de onoare şi onestitate. Ar ii fost scandalos şi deci aţi păstrat tăcerea, inşelînd justiţia şi dind as;Fel garanţii şi prietenului dumneavoastră Maxime.

Acuzarea a fost făcută cu o asemenea vehementă şi drama, astfel explicată, a luat o asemenea formă, incit domnul Auvard a avut un moment de ezitare. Dar printr-o schimbare bruscă de atitudine, Jim Barnett nu a împins mai departe avamajul pe care îl avea. începu să rid i şi spuse :

— Liniştiţr-vă domnule. Am reuşit să-l desfiinţez pe amicul dumneavoastră Maxime, pentru că este slab, plin de vicii şi pcnţru că am trucat partida astfel încît să fie favorizat cel ce coordona jocul şi pentru că pregătirea crimei l-a tul-burat ,dar eu nu am alte probe împotriva lui şi nici împotriva

dumneavoastră. Nu sînteţi dumneavoastră oamenii care să vă lăsaţi doboriţi aşa uşor, cu atît mai mult cu cit complicitatea dumneavoastră este vagă, inconsistentă şi s-a petrecut într-un loc unde abia se putea zări ceva. Deci. nu aveţi' de ce să vă fie frică. Numiii... <

Se apropie mai mult de interlocutorul său şi, faţă în faţă, îi spuse :

— Numai că am "dorit să nu aveţi liniște. Fără acest lucru toţi trei aţi fi pierdut din vedere complicitatea mai mult sau mai puţin dorită şi aţi fi uitat. Acest lucru m-a deranjat. Nu trebuie să uitaţi niciodată că aţi participat la crimă într-o oarecare măsură. Dacă l-aţi fi împiedicat pe prietenul dumneavoastră să-l urmeze pe Paul Erstein în camera rotundă, cum ar fi trebuit să procedaţi, domnul Maxime Tuillier nu ar fi fost nevoit să se mai sustragă pedepsei pe care o merită. Acestea fiind zise, descurcaţi-vă cu justiţia. Cred, de altfel, -că va fi destul do indulgentă. Bună seara. •

Jim Barnett îşi luă pălăria şi, dispreţuind protestele adversarilor săi, spuse judecătorului de instrucţie :

— Am promis doamnei Fougeraie că îi voi salva soţul, iar tatălui lui Paul Erstein, că-l voi demasca pe vinovat. Misiunea mea s-a încheiat.

Strîngerea do mînă a magistraţilor a fost lipsită de căldură. Probabil, rechizitoriul lui Barnett nu-i satisfăcea în totalitate şi' nu erau dcloc hotărîţi să-i urmeze sfaturile.

Întîlnindu-l pe coridor pe inspectorul Bechoux, Barnett îi spuse : . . .

— Cei trei domni sînt de ncatacat. Niciodată nu se va atinge de ei cineva. Drace ! Mari burghezi, încărcaţi de reputaţie şi de bani, susţinuţi de societate, împotriva cărora nu există decît subtilitatea deducţiilor mele. într-adevăr, eu nu cred că justiţia va încerca să meargă mai departe. Nu are importanţă, mi-am rezolvat cu bine ţreburile.

— Şi cu onestitate, aprobă Bechoux.

— Cu onestitate ?La naiba ! Ţi-a i'ost uşor să aduni toţi banii în trecere. Mi-a fost teamă o clipă.

— Drept cine mă iei inspectore Bechoux ? spuse Barnctt cu demnitate.

îl părăsi pe Bechoux, ieşi din casă şi urcă în clădirea vecină unde cuplul Fougeraie îi mulţumi cu entuziasm. La fel de demn refuză orice recompensă şi arată acelaşi dezinteres şi în vizita făcută tatălui lui Paul Erstein. „Agenţia Barnett oferă servicii gratuit, spunea el. Noi[1] lucrăm pentru glorie". Jim Barnett şi-a achitat nota do plată la hotel şi a cerut ca valiza să-i fie dusă Ia gară. Şi apoi, intuind că Bechoux va merge la Paris împreună cu el, plecă spre chei şi intră în clădirea Cercului. La primul etaj, se opri. Inspectorul cobora.

Acesta cobora în viteză şi cînd îl văzu pe Barnett exclamă furios :

— Ah ! Iată-ts[1], în sfîrşit !

A sărit cîteva trepte şi l-a prins de reverul hainei :

— Ce ai făcut cu banii ?

— Ce bani ? ripostă Barnett cu nevinovăţie.

— Banii pe care i-ai avut în mînă în rotondă, cînd ai jucat rolul lui Maxime Tuillicr.

— Poftim? ! ? Dar am predat acei bani ! Chiar tu m-ai felicitat pe loc, dragul meu prieten.

— Eu nu mai înţeleg nimic, se căina Bechoux.

— Ce s-a întîmplat ?

— Banii pe care i-ai predat sînt falşi.

Bechoux se dezlănţui furios, exclamînd :

— Nu eşti decît un găinar ! Ah ! Crezi că va rămîne aşa? Trebuie să restitui banii adevăraţi imediat. Ceilalţi sînt falşi şi o ştii foarte bine, borfaşule !

Vocea i se strangulă. Jim Barnett exasperat, izbucnind în rîs, îngăimă :

— Ah ! Bandiţii... Do fapt nu mă miră. Deci banii aruncaţi pe capul lui Maxime erau falşi ? Ce canalii 1 Li s-a spus să vină cu bani şi au adus bani falşi.

__ N-ai înţeles nimic, spuse Bechoux, în culmea furiei, acesti bani aparţineau moştenitorilor victimei. Paul Erstein a cîştigat acesti bani şi trebuia ca ceilalţi să-i dea.

Veselia lui Barnett nu avu margini :

— Ah ! Totul e scandalos ! Iată-i furaţi la rîndul lor şi încă de două ori! Ce pedeapsă pentru hoţi !

.— Minţi 1 Minţi ! scrîşni Bechoux. Tu ai făcut schimbul... Tu i-ai băgat în buzunar..'. Borfaşule... Excrocule..;

Cînd magistraţii ieşeau din clădire l-au văzut pe inspectorul Bechoux care gesticula, fără voce, într-o stare de surescitare de necrezut şi în faţa lui, sprijinit de perete, Jirn Barnett se ţinea de burtă, cu lacrimi în ochi şi ridea... rîdea întruna...

r>0CAPITOLUL IV

AR SEN 5 LUPIN ŞI CMUI CU DINJH DE AUR

Jiin Barnctt, alias Ar'sene Lupin, ridicîncl perdeaua de la fereastra biroului său ce da spre stradă, a explodat într-un rîs zgomotos, astfel că a trebuit să se aşeze, pentru că acest exces de ilaritate ii înmuiase picioarele.

— Oh 1 Ce curios ! Nu m-aş fi aşteptat niciodată... Bechoux vine să mă vadă ! Dumnezeule, ce ciudat 1

— Ce este atit de ciudat ? întrebă inspectorul Bechoux de cum intră.

Îl contempla pe acest om care nu mai înceta cu risul şi repetă vizibil jenat :

— Ce este atit de ciudat ?

— Drace, vizita ta ! După cele înlimplate la Cercul din Rouen mai ai curajul să vii nici ! Sărmane Bechoux !

Bechoux avea un aer atît de penibil încît Barnctt a ţinut să-l domine în continuare. Dar nu putu deoarece nu reu-ă să se oprească din rîs.

— Scuză-mă, Bechoux 1 clar e atît de iiinuzanl. Tală deci, că tu care eşti un reprezentant eu diplomă ;.l justiţiei, uni aduci încă o pasăre bună de jumulit ! lin milionar, poate ! Un ministru? Ce amabil eşti! Vezi, fac la fol ca tine, în ziua aceea, te tutuiesc. Nu sîntem prieteni ? Hai, nu mai fă mutra asta de pisică plouată... Povesteşte-ţi mica istorie. Despre ce este vorba ? Cineva care are nevoie de ajutor ?

Bechoux făcu un efort pentru a-şi găsi locul şi spuse :

— Da, un preot de treabă din împrejurimile Parisului.

— Pe cine a ucis bravul tău preot ? Po una clin oiţele sale ?

— Nu, dimpotrivă !

— Ei ! Una din oiţele sale l-a ucis ? Şi cum pot să-l ajut ?

— Nu... nu... numai că...

— Drace ! Nu prea eşti elocvent astăzi, Bechoux. Fie. Să nu mai vorbim şi să mergem la bravul tău preot. Valiza ■mea este gata totdeauna cînd est« vorba să te urmez.

Micul sat Vaneuil se întinde pe o vale -şi trei coline ce formează în jurul vechii biserici romane uh cadru de verdeaţă. Lîngă biserică se întinde un cimitir de ţară care se mărgineşte la dreapta cu o mare fermă unde se află un castel feudal, iar la stînga se ridică zidul prezbiteriului.

Bechoux l-a dus pe Barnett în.sufrageria acestui prezbiteriu şi l-a prezentat abatelui Dessolc ca pe un detectiv pentru care imposibilul nu există. Acesta era într-adevăr un brav

preot, în aparenţă şi în realitate, rotofei şi roşu în obraji, de vîrstă mijlocie, cu o privire ştearsă, obişnuită, care exprima griji pentru care nu era făcut. Barnett îi observă imediat mîinile dolofane, în care ţinea mătăniile şi burta mare pe care plesnea o sutană sărăcăcioasă şi soioasă.

— Părinte, eu nu ştiu ce problemă vă preocupă. Prietenul meu, inspectorul Bechoux, nu mi-a spus decît că a avut ocazia să vă cunoască cîndva. Vreţi să-mi daţi cîtcva explicaţii fără să vă pierdeţi în detalii inutile ?

Abatele Dessole îşi pregătise relatarea, căci fără să ezite şi[1] cu o. voce joasă, cîntată, începu :

— Ştiţi, domnule Barnett, că umilii slujitori ai acestei parohii sînt în acelaşi timp păstrătorii unui tezaur religios care în secolul al XVIII-lea a fost lăsat bisericii noastre de stâpînii castelului din Vaneuil. Două chivoturi de aur, două crucifixe, sfeşnice, un tabernacol, se aflau acolo ; nouă piese de valoare ce puteau fi admirate de toţi enoriaşii.

Abatele Dessole îşi ştersefruntea de transpraţie şi continuă :

— După părerea mea, securitatea acestora mi se părea mereu a fi în pericol şi eram foarte atent, atît din motive de conştiinţă, cît şi din teamă. Prin această ^fereastră, de exemplu, dumneavoastră puteţi vedea locul unde se aflau obiectele sacre. în această sacristie se intră printr-o singură uşă din stejar masiv, ocolind strana. Numai eu aveam cheia de la vitrina rezervată tezaurului. Doar eu însoţeam vizitatorii. Şi în fiecare noapte, cum camera mea se află la numai cincisprezece metri de acest loc, care este luminat permanent, legam un fir de un clopoţel, care mă putea trezi la cea mai mică încercare de pătrundere înăuntru. Din precauţie, luam în fiecare noapte, în camera mea piesa cea mai valoroasă, a relicvă cu pietre preţioase. Dar, în noaptea aceea...

Pentru a doua oară abatele Dessole îşi şterse fruntea cu batista. Picăturile de tanspîraţie căpeau tot mai des pe măsură ce se derula tragica aventură. El reluă :

— Dar, în noaptea aceea, nu zgomotul clopoţelului m-n trezit. Am sărit din pat în ţinută sumară şi împleticindu-mă prin întuneric am auzit zgomotul făcut de unele lucruri te că/.useră pe parchet. Mă gîndeam la cel mai valoros obiect. Nu cumva dispăruse ? Am strigat : Cine este acolo ? Nu mi s-a răspuns, dar am fost convins că era cineva în faţa mea sau lingă mine şi sînt sictir că a sărit pe fereastră, deoarece am simţit aerul de afară. Apoi am găsit lanterna pe care am aprins-o şi am ridicat-o astfel că am zărit o fiiîirră caro so strîmba şi care avea o 'pălărie Lfri, cu marginile lăsate si un guler maron ridicat. Şi în gura strîmbă am zărit doi dinţi de aur. Dintr-o lovitură, individul mi-a luat lanterna. M-am năpustit în direcţia lui. Dar dispăruse. M-am lovit de şcmineiil

care se află vizavi de fereastră, dar pînă am dat peste chibrituri, camera era goală. Ivii balcon se afla o seară care fusese luată de pe şopron. Obicctul de valoare nu mai era în vitrină. M-am îmbrăcat grăbit şi am fugit în sacristie. Ti zaurul dispăruse.

Pentru a treia oară, abatele Dessole îşi şterse fruntea ; era lac de transpiraţie.

—• Şi, bineînţeles, spuse Barnctt, vitrina era spartă, iar firul pentru alarmă tăiat. Ceea ce dovedeşte că lovi'urn a dato cineva care cunoştea locurile şi obiceiurile tlvs. Pe ine bănuiţi, părinte ?

— Nu pot spune cine este hoţul, clar regret, că svp ri irii mei nu înţeleg ce s-a intimplat şi mă acuză pentru zgomotul făcut în jurul acestei aventuri. Din fericire, vecinul meu m-n auzit în noaptea aceea. Baronul Gravieres, care se ocupa ele douăzeci de ani de fermă, a fost de acord cu mine : înainte să ■ anunţ jandarmeria şl să cer investigaţii, trebuia să încerc să indus împreună la Paris, la inspectorul Eechoux.

— Eu am sosit aici la ora opt în aceeaşi dimineaţă, spuse Beehoux, care îşi dădea importanţă. I.a ora unsprezece iotul era rezolvat.

— Ei! Ce spui ? zise Bamett. Cunoşti vinovatul?

Beehoux întinse un deget spre plafon cu emfază •

— Se află acolo sus, închis în podul casei, sub paza domnului Gravioeres.

— Drace ! Ce lovitură de maestru. Povesteşte-mi, Bechoux, dar pe scurt.

— Un simplu proces-verbal, spuse inspectorul, puţin cam stînjenit, avid de complimente ;

1. Urme numeroase de paşi pe solul umed dintre biserică şi prezbiteriu.

2. Cercetarea paşilor dovedeşte că a fost un singur răufăcător care a dus mai întii" obiectele preţioase la o oarecare distanţă şi apoi s-a întors pentru a escalada prezbiteriul.

3. Eşuînd în a doua tentativă, el a renunţat şi a luat ce furase piecînd în goană pe şosea. I se pierd urmele în jurul hanului Ilippolyte.

— L-ai interogat imediat pe hangiu, spune Barnett.

— Hangiul, continuă Bechoux, mi-a spus : Un bărbat cu pălărie gri, pardesiu maron şi doi dinţi de aur ? Dar acesta este domnul Vernisson, comis-voiajorul de ace cu gămălie. Domnul Quatre-Mars, cum îl numim noi, care vine pe aici în fiecare an la 4 martie. El a sosit ieri, la prînz, cu mica sa şaretă şi, după ce s-a aranjat, a mincat de prinz, apoi a plecat să-şi viziteze clienţii.

— La ce oră a revenit ?

— În jurul orei două dimineaţa, ca de obicei.

— Acum este plecat ? ,, • -
— De patruzeci de minute, spx-e Chantilly.
— Deci, l-ai-urmărit ? întrebă Barnett.
— Baronul m-a condus cu maşina sa. L-am ajuns şi în ciuda protestelor domnului Vernisson l-am consti-îns să se întoarcă.
— Deci, nu a mărturisit ? întrebă Barnett.
— Pe jumătate. El a zis: „să nu-i spuneţi nimic soţiei mele... să nu fie anunţată soţia mea !...
— Dar tezaurul ?
— Nu era nimic în valiza sa.
— Deci probele sînt indiscutabile.
. — Categoric. Pe pantofii săi se află urmele pămîntului din cimitir. în afară de aceasta, preotul afirmă că s-a întîlnit cu individul după-amiază în cimitir. Deci, nu este nici o îndoială.
— în acest caz, ce vrei ? De ce m-ai chemat ?
— Părintele are o problemă., făcu Bechoux, cu un aer de nemulţumire. Nu sînţem de acord cu privire la un aspect secundar.
— Secundar... dumneavoastră o spuneţi, zise abatele Des- so!e, a cărui batistă parcă era scoasă din apă.
— Despre ce este vorba, părinte ? întrebă Barnett.
— Ei bine, iată, zise abatele Dessole, este în legătură cu...
— în legătură cu ce ?
— În legătură cu dinţii de aur. Domnul Vernisson arc doi dinţi de aur, numai că...
— Numai că ?
• —• Aceştia sint po dreapta, iar cel pe care l-am văzut ii avea pe stingă.
Jim Barnett nu reuşi să sc stăpînească si izbucni în ris. Cum abatele Dessole ii privea descumpănit, spuse :
— La dreapta ? Ce catastrofă ! Dar sinteţi sigur că nu vă înşelaţi ?
— Martor îmi este Dumnezeu.
— Totuşi dumneavoastră l-aţi întîlnit pe acest individ ?
— În cimitir. Da, era el. Dar noaptea poate să nu fi fost el, că acela avea dinţii de aur pe stingă, iar acesta ii are pe dreapta.
— Poate i-a schimbat, observă Barnett, care rîdca cu poftă. Bechoux, adu aici personajul.
Două minute mai tirziu, domnul Vernisson, ce purta o mustaţă pe oală intră, dezolat, încovoiat, cu o figură melancolică. Era însoţit de baronul Gravieres, un om solid, cu umeri pătraţi, care avea un revolver în mină. Imediat, domnul Vernisson caro părea năucit, a început să se văicărească ;
— Nu înţeleg nimic din toate acestea... Obiecte preţioase, un lacăt spart ? Ce vreţi să spuneţi ?

— Mărturisiţi, ordonă Bechoux, în loc să bateţi câmpii.

— Mărturisesc tot ce vreţi, dar să nu-i spuneţi soţiei melc. Asta nu. Trebuia să mă întîlnesc cu ea acasă, lingă Arras, săptămîna viitoare. Trebuie să fiu acolo şi să nu afle nimie.

Emoţia şi teama îl făceau să deschidă gura aşa că i se pu • teau vedea cei doi dinţi de metal. Jim Barnett s-a apropiat şi a pus două degete pe dinţii acestuia, ecncluzionind :

— Nu se mişcă. Aceştia sint în partea dreaptă iar părintele a văzut doi dinţi pe stingă.

Inspectorul Bechoux era furios.

— Aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile. Avem hoţul Sînt ani de cind vine în sat pentru a-şi pregăti lovitura. El este. Părintele nu a văzut bine.

Abatele Dessole întinse braţele solemn :

Martor îmi este Dumnezeu că dinţii erau pe stingă..— Pe dreapta !

— Pe stingă ! ■

—• Fără ceartă, zise Barnett, luînd apărarea celor doi. Şi deci, ce doriţi, părinte ?

• — O explicaţie care să-mi dea certitudini.

— Altfel ?

— Altfel mă voi adresa justiţiei, cum trebuia să o fac de la început. Dacă acest om nu este vinovat nu avem dreptul să-l reţinem. Or, dinţii de aur ai agresorului meu erau pe stingă.

— Pe dreapta I izbucni Béchoux. - _

— Pe stînga ! insistă abatele.

— Nici pe dreapta, nici pe stînga, spuse Barnett, care se distra. Părinte, eu o să vă pun la dispoziţie vinovatul mîine dimineaţă, aici, la ora nouă, şi el personal o să vă spună unde sînt obiectele preţioase. Veţi petrece noaptea în aceste fotolii, baronul în fotoliul celălalt şi domnul Vernisson în acesta, dar legat. La ora opt şi trei sferturi, tu, Béchoux, mă vei trezi cu pîine prăjită, o ceaşcă de cacao şi ouă...

La sfîrşitul zilei, l-au văzut pe Jim Barnett umblind peste tot. A fost văzut exaniinînd unul cîte unul mormintele din cimitir şi a vizitat camera preotului. A fost la poştă, unde a dat un telefon. A fost la hanul Hippolyte şi a cinat însoţit de hangiu. A fost văzut pe şosea şi pe cîmp. •

El s-a întors către ora două dimineaţa. Baronul şi inspectorul se aflau în apropierea omului cu dinţii de aur, .suportînd fiecare cum putea sforăitul celuilalt. Aşteptîndu-l pe Barnett, Vernisson îngăima :

— Să nu afle soţia mea. !

Jim Barnett s-a aşezat pe jos şi a adormit imediat.

La ora opt şi trei sferturi, Béchoux l-a trezit. Micul dejun era gata. Barnett a înfulecat patru felii de pîine prăjită, cacaua şi ouăle şi a cerut celorlalţi să se aşeze în jurul lui şi spuse :

— Părinte, mă. ţin de promisiune pentru ora fixată. Şi ţie, Béchoux, vreau să-ţi arăt cum, ca orice truc profesional, amprentele, mucurile de ţigări şi alte baliverne atîrnă foarte puţin în balanţă faţă de datele pe care le voi aduce imediat, care se bazează pe inteligenţă, un pic de intuiţie şi experienţă. Încep cu domnul Vernisson.

— Orice jignire, dar să nu ştie soţia mea, se bîlbîi Vernisson, care părea răvăşit de insomnie şi nelinişte.

— Jim Barnett rosti :Acum 18 ani, Alexandre Vernisson, care călătorea deja ca reprezentant al unei fabrici de ace cu gămălie, a înrilnit aici, la Vaneuil, o domnişoară, Angelica, croitoreasă. A fost dragoste la prima vedere şi de o parte şi de alta. Domnul Vernisson a obţinut un concediu de citeva săptămini, a curtat-o, a luat-o cu el şi a iubit-o mult, dar, din nefericire, aceasta a murit după doi ani. El nu s-a consolat, deşi a cedat avansurilor cochetei domnişoare I-Ionorine, cu care s-a căsătorit. Amintirea domnişoarei Angelica este mai puternică decit prezenţa Ilonorinei — femeie certăreaţă şi geloasă — care nu încetează să-i reproşeze o legătură pe care hazardul a făcut să o cunoască în detaliu. De aici vine şi misteriosul pelerinaj al lui Vernisson la Vaneuil. Aşa este, domnule Vernisson ?

— Aşa cum ziceţi, răspunse acesta, numai să nu afle....

Jim liarnett continuă :

—• Deci, în fiecare an, domnul Vernisson organiza voiajul său în cabrioletă, astfel să poată trece prin Vaneuil, fără ca doamna Ilonorine să ştie. El îngenunchează la mormintul domnişoarei Angelica în ziua comemorării morţii, în aerst cimitir, uncie ea a dorit să fie inmormintată. El se plimbă prin locurile pe care le străbăteau împreună din ziua cînd s-au intilnit si nu revine la han decit la ora cinci se intorceau amindoi de obicei. Puteţi veclea în apropiere, modesta cruce, pe care scrie următorul epitaf :

ANGELICA Decedată la 4 martie Alexandre o iubeşte şi o plînge !

înţelegeţi acum ele ce domnul Vernisson se opune atît de categoric ca doamna Vernisson să afle despre aventura sa. Ce ar spune ca, irascibila doamnă Vernisson, dacă ar afla că infidelul domn Vernisson este suspectat de furt, datorită iubitei sale defuncte ?

Domnul Vernisson plîngea, cum scria pe epitaf. Plinit».a gîndindu-se la represaliile din partea soţiei sale. Numai acest lucru conta pentru el, celălalt aspect al intimplării nu-l afecta. B6choux, baronul Gravieres şi abatele Dessule ascultau cu mare atenţie.

— Astfel, deci, continuă Darnett, iată elucidată una clin probleme, prezenţa cu regularitate la Vaneuil a domnului Vcrnisscn. Rezolvarea acestei probleme ne duce Icgic şi la soluţionarea enigmei tezaurului. între cele două aspecte există o strinsă legătură. Admiteţi, nu-i aşa, că un asemenea tezaur trezeşte imaginaţia şi dezlănţuie poftele. Ideea de furt se cuibăreşte în creierul multor vizitatori şi a unor oameni onesti din ţinut. Furtul şe poate pune în aplicare cu greutate datorită măsurilor de precauţie luate de preot, dar este mai uşor pentru cei ce au ocazia să cunoască aceste precauţii şi

posibilitatea după ani de zile, să studieze terenul şi să-şi facă un plan pentru a se sustrage pericolului unei acuzaţii. Totul fiind aranjat, se înlătură orice bănuială. Şi, pentru a nu fi. suspectat, ce mijioc: mai bun poate folosi cineva decît să deturneze suspiciunile către un altul... către acest om, de exemplu, care vine pe furiş în cimitir, la o dată fixă, care se ascunde şi ale cărui obiceiuri îl fac suspect la prima vedere. Astfel, cu răbdare, se pregăteşte complotul. Pălărie gri, pardesiu maron, amprentele pantofilor, dinţii de aur, toate sînt minuţios scoase în evidenţă. Vinovatul va fi acest necunoscut şi nu adevăratul hoţ, cel care la umbra familiară a prezbiteriului îşi continuă uneltirile sale an de an.

Barnett s-a oprit o clipă. Era ceva adevăr în asta. Domnul Vernisson luă figura victimei. Barnett îi întinse mina -şi spuse :

— Doamna Vernisson nu va bănui pelerinajul dvs., scuzaţi greşeala comisă în ceea ce vă priveşte. Şi să mă scuzaţi că în această noapte, percheziţionînd şareta dvs. am descoperit în sacul cu fund dublu, ascunzătoarea unde păstraţi scrisorile de Ia domnişoara Angelica şi mai ales declaraţiile dvs. confidenţiale. Sînteţi liber, domnule Vernisson.

Domnul Vernisson s-a ridicat.

— O clipă, protestă Bechoux, pe care un asemenea dezno- dămînt îl indigna. ,

— Vorbeşte, Bechoux

— Şi dinţii de aur ? întrebă inspectorul Nu trebuie să neglijăm această problemă. Preotul- a văzut cu ochii săi dinţii de aur în gura hoţului şi domnul Vernisson are aceşti doi dinţi de aur, aici la dreapta. Acesta este un fapt "nu-i aşa ?

— Cel pe care l-am văzut îi avea la stînga, spuse abatele.

— Sau la dreapta, părinte.

— Eu susţin că la stînga.

Jim Barnett a început să rîdă din nou.

— Linişte, ei drăcie ! Vă certaţi pentru un lucru de nimic. Cum, tu, Bechoux, inspector de siguranţă, te-ai pierdut într-un asemenea amănunt! Dar aceasta este o copilărie 1 Acest mister il poate rezolva şi un licean. Părinte, această sală seamănă exact cu camera dvs., nu-i aşa ?

— Exact. Camera mea este deasupra.

— Închideţi obloanele şi trageţi draperiile, domnule preot. Domnule Vernisson, împrumutaţi-mi pălăria şi pardesiul dvs.

Jim Barnett s-a îmbrăcat şi cînd era perfect întuneric a scos dn buzunar o lanternă şi s-a aşezat în faţa preotului, îndreptînd lumina spre chipul acestuia.

— Omul, omul cu dinţii de aur, bilbila abatele Dessole, privindu-l pe Barnett.

— Pe ce parte sînt clintii -mei de aur, domnule preot ?

— Pe dreapta, iar cei pe care i-am văzut erau pe stîn.<;a.

Jim Barnett a stins lanterna, l-a prins de umeri pe preot :şi l-a invirtit de cileva ori ; apoi brusc a aprins lumina şi l-a întrebat pe un ton imperativ :

— Priviţi în faţa dvs... drept în faţă. Vedeţi dinţii do aur ? De ce parte sînt ?

— La stingă, spuse abatele stupefiat.

Jim Barnett îşi stinse lanterna şi spuse abatelui că nu poate fi sittur pe el.

— Ei bine, părinte, aşa s-a întîmplat şi în noaptea aceea. Cînd v-ati trezit brusc, mintea vă era confuză încă şi nu ᴀ'-aţi dat seama cînd v-aţi întors spre fereastră că individul nu se afla în faţa dumneavoastră, ci alături, iar cînd aţi aprins lanterna, aţi putut vedea doar imaginea lui în oglinda şi nu pe hoţ. Acest fenomen l-am provocat şi cu, făcîncl eîteva piruete cu dvs. înţelegeţi acum ? Trebuie să vă amintesc că o oglindă ce reflectă o imagine vă prezintă dreapta ca fiind stîncţ.i şi invers. Astfel, aj,i văzut la stingă dinţii care au fost, de fapt, pe dreapta.

— Da. strigă victorios inspectorul Bechoux. Dar eu am dreptate, părintele nu a greşit cînd a afirmat că a văzut dinţi de aur. Deci, este necesar să-mi prezinţi un individ caro să aibă dinţi de aur.

— Nici o problemă.

— E posibil ca hoţul să fi avut' dinţi do aur.

— îi am şi eu? spuse Barnett şi scoase din gură o foiţă de hîrtie aurită care păstra forma dinţilor săi.

— Iată proba dvs. Este-convingătoare, nu-i aşa? Urmele pantofilor, o pălărie gri, un pardesiu maron, doi dinţi de aur -.şi gata, aveţi un vinovat indiscutabil în domnul Vernisson. Ce •uşor este ! E suficient să-ţi procuri puţină hîrtie aurită de la prăvălia din Vaneuil, de unde baronul Gravieres a cumpărat o coală, în urmă cu trei luni.

Fraza, aruncată neglijent, a declanşat o linişte apăsătoare, într-adevăr, Bechoux, care urmărise cu atenţie argumentaţia lui Barnett, nu a fost tot atît de mirat, ca abatele Dessoîe caie părea sufocat. îl privea pe onorabilul său enoriaş, baronul Gravieres, care, foarte aprins la faţă, nu scotea un cuvînt.

~ Barnett, restitui pălăria şi pardesiul lui Vernisson, care se retrase spunînd :

— M-aţi asigurat că doamna Vernisson nu va afla nimic. Ar fi îngrozitor, dacă ar afla... Gîndiţi-vă, numai !

Barnett l-a condus, apoi s-a întors cu un aer de veselie, frecîndu-şi mîinile.

— Excelent caz, rapid rezolvat, şi de caro sint mîncîru întrucîtva. Vezi cum se procedează, Bechoux ? Mereu acelaşi procedeu pe care l-am folosit şi în celelalte ocazii eînd am lucrat împreună. Nu începi prin a-l acuza pe cel care este bănuit. Nu trebuie să-i ceri nici o explicaţie şi să nu te ocupi deloc de el. Trebuie să reconstitui totul în prezenţa celui care ar ii putut comite fapta. Acesta trăieşte rolul pe care l-a avut şi asistă tot mai năucit la punerea în scenă a faptelor despre care credea că nu vor ieşi[1] niciodată la iveală. Astfel, se simte fără apărare, neputincios... vădind că împotriva sa se adună toate probelo şi nu ştie ce să facă, să protesteze sau să sc apere. Nu-i aşa, domnule baron ? Deci, aşa a fost şi nu mai este cazul să expun probele pe care le am. Vă este suficient ?

Baronul Garvieres nu încerca să-l înfrunte pe Barnett ; el ar fi avut aceeaşi atitudine indiferentă, chiar dacă ar fi fost prins în flagrant delict.

Jim Barnett s-a'apropiat de el cu multă amabilitate şi l-a asigurat :

— Nu trebuie să vă temeţi de nimic, domnule baron. Abatele Dessole, care doreşte cu orice preţ să evite scandalul, nu doreşte decît să-i restituiţi obiectele preţioase.

Domnul' Gravieres a ridicat capul, l-a privit o clipă pe teribilul său adversar şi sub privirea inflexibilă a acestuia, a murmurat:

— Nu mă va reclama ?... Nu va vorbi nimănui ?... Părintele doreşte acest lucru ?

— Nu voi spune nimic, declar acest lucru, zise abatele Dessole. Voi uita totul, imediat ce tezaurul va fi la locul Iui. Dar este posibil, domnule baron ? Dumneavoastră să comiteţi un asemenea fapt ? Dumneavoastră în care aveam aii la încredere ! Unul din fidelii mei credincioşi !

Domnul Gravieres, plin de umilinţă, ca un copil ce a fost prins asupra faptului, povestea cu smerenie.

' — Totul a fost mai puternic decit mine, părinte. Mă gîndearn mereu la acest tezaur, care îmi era la îndemînă. Am rezistat... n-am vrut, şi apoi nu ştiu ce s-a întîmplut...

— Este posibil ? ! repeta abatele. Este posibil ! ? 1

— Da... am pierdut bani în speculaţii. Cum să trăiesc ? Iată, părinte, de două luni am adunat într-o parte a garajului meu mobile vechi, pendule de valoare, tapiserii, pe care doream să ic vind... să mă salvez. Nu am reuşit... cum 4 martie se apropia... nu am rezistat tentaţiei... să dau lovitura, cum o plânuisem... Am cedat ispitei... lertaţi-mă...

— Vă iert, spuse abatele şi mă voi ruga lui Dumnezeu să nu vă pedepsească prea aspru.

Baronul-s-a ridicat şi a spus pe un ton hotărît :

— Să mergem. Doriţi să mă însoţiţi ?

Toţi mergeau pe şosea ca şi cum ar fi fost la plimbare. Abatele îşi ştergea fruntea de transpiraţie. Baronul mergea cu paşi grei şi spatele încovoiat. Bechoux era neliniştit-, el nu r.e îndoia că Barnetl, care a descurcat aşa do repede aventura, a confiscat şi obiectele preţioase.

Foarte în largul său, Barnett vorbea alături de ol.

— Ei drăcie, cum de nu ai reuşit să disceni care este adevăratul vinovat, parcă ai fo'st orb, Bechoux 1 Eu mi-am dat seama imediat că Vernisson nu ar fi putut pune la cale o asemenea lovitură, făcînd numai o călătorie pe an şi că trebuia să fio cineva din zonă, un vecin, mai degrabă. Şt ce vecin, baronul, a cărui locuinţă are vederea drept spre biserică şi prezbiteriu. El cunoştea toate măsurile luate de preot şi toate călătoriile lui Vernisson... Deci...

Bechoux nu asculta nimic, absorbit de temerile sale, care erau tot mai crunte. Barnett giumi :

— Atunci, sigur pe mine, am lansat acuzaţia. Dar nu " aveam nici o probă, nici urmă de probă. Am văzut cum ne-fericitul se descoperă singur, pe măsură ce derulam povesti-rea. Ah ! Bechoux, nu am mai cunoscut o asemenea plăcere şi vezi rezultatul 1

— Da, l-am văzut... sau, mai bine zis, îl voi vedea, spuse Bechoux, care aştepta lovitura de teatru.

Domnul Gravieres înconjură gropile proprietăţii sale şi merse pe. o cărare plină cu iarbă ; 300 metri mai departe se opri după o pădurice de stejar : '

— Aici, spuse el cu vocea sacadată... în fîn.

Bechoux afişa o faţă plină de amărăciune. Totuşi, pc-ntru a încheia cît mai repede şi urmat de ceilalţi; el răsturnă că-piţa de fîn, care era ele dimensiuni mici şi 'scotoci căutînd obiectele... Deodată, a exclamat triumfător...

— lată-le ! Un chivot ! un sfeşnic ! un candelabru... şase obiecte... şapte !

— Trebuie să fie nouă, spuse abatele.

— Nouă... sînt aici... bravo, Barnett ! Este, într-adevăr, nemaipomenit ! Ah ! Acest Barnett...

Abatele radia de bucurie, strîngea la piept obiectele şi murmura :

— Domnule Barnett, vă mulţumesc mult de tot ! Provi-denţa o să vă recompenseze...

Inspectorul Bechoux nu greşea prevăzînd o lovitură de teatru, numai că aceasta a avut loc puţin mai tîrziu.

La întoarcere, cînd domnul Gravieres şi însoţitorii săi au ajuns din nou la castel, au auzit strigăte ce veneau clin livadă. Gravieres s-a grăbit spre garaj, în faţa căruia trei servitori gesticulau. Imediat, a ghicit natura dezastrului şi amploarea

acestuia. Uşa mică de la intrarea într-o boxă a garajului era spartă şi toate mobilele vechi, frumoasele pendule, tapiseriile depozitate aici, şi care erau ultimele lui resurse, dispăruseră.

■— Dar este îngrozitor ! murmura el, clătinîndu-se. Cînd au putut fura toate acestea ?

— în această noapte... spuse un servitor. Către ora unsprezece, cîinele a lătrat...

— Dar cum de au reuşit ?...

— Cu-maşina domnului baron.

. — Cu maşina mea ! Au furat-o şi **pe aceasta ?**

Trăsnit, baronul a căzut în braţele abatelui Dessole, care, cu blîndeţe, îl mîngîia.

i— Pedeapsa nu a întîrziat, sărmane domn. Acceptaţi-o cu demnitate...

Bc-choux, cu pumnii strînşi, mergea pas la pas lîngă Barnett, gata să izbucnească.

— Să faceţi plîngere, domnule baron, spuse cu convingere. Vă garantez că mobilele dvs. nu sînt pierdute.Drace, nu, nu sînt pierdute, spuse Barnett, care su- ridea cu amabilitate. Dar, dacă face plîngerc e foarte perieuios pentru domnul baron.

Bechoux privea cu mare atenţie, avînd o atitudine din ce în ce mai ameninţătoare. Barnett veni în întâmpinarea sa şi îl abordă :

— Ştii ce s-ar fi întâmplat fără mine ? Preotul nu şi-ar fi găsit tezaurul. Nevinovatul Vernisson ar fi fost la închisoare şi doamna Vernisson ar fi luat cunoştinţă despre comportarea soţului său. Pe scurt, nu ţi-ar fi rămas clecit. să te sinucizi.

Bechoux mînios, 'se rezemă de un trunchi de copac.

— Repede, domnule baron, exclamă Barnett. Un întăritor pentru Bechoux... nu se simte prea bine.

Domnul Gravieres dădu dispoziţie să se desfată o sticlă cu cel mai bun vin. Bechoux a băut un pahar, preotul de asemene-a, iar domnul Gravieres a golit restul...CAPITOLUL V

CELE DOUĂSPREZECE ACŢIUNI AFRICANE ALE LUS BiCHOUX

Prima grijă a domnului Gassire, trezinclu-se, a fost'accea de a verifica dacă pachetul cu titluri de valoare, adus de el, în seara trecută, se mai găsea pe noptieră unde îl pusese. Văzîndu-l, s-a sculat şi a mers să-şi facă toaleta.

Nicolas Gassire, mic de statură, gras. care privea cu răceală, desfăşura în cartierul Invalizilor profesia de om de afaceri şi grupa în jurul lui o clientelă de oameni serioşi, care îi încredinţau economiile lor şi cărora le oferea cî.ştiguri bune, datorită fericitelor speculaţii la Bursă şi a unor operaţiuni secrete de camătă.

El ocupa, la primul etaj al unei case mici şi vechi, al cărui proprietar era, un apartament format dintr-o anticameră, o cameră, o sufragerie, folosită drept cabinet de consultaţii, o altă încăpere unde lucrau trei funcţionari şi o bucătărie.

Foarte econom, nu-şi permitea să aibă o servitoare. în fiecare dimineaţă, portăreasa, o femeie corpolentă şi hazlie, ii aducea ziarele la ora opt, îi făcea menajul şi îi lăsa pe birou un corn şi o ceaşcă cu cafea.

în acea dimineaţă, această femeie a trecut pe la ora opt şi jumătate şi domnul Gassire, la fel ca în fiecare zi, în aşteptarea funcţionarilor săi, mînca liniştit, desfăcea scrisori şi citea ziarul. Ea ora nouă fără cinci minute fix, i s-a părut că a auzit zgomote în camera sa. Şi-a amintit de pachetul lăsat şi a fugit acolo. Pachetul cu titluri de valoare nu mai era şi în acelaşi timp uşa de la anticameră se închidea violent.

A încercat să o deschidă, dar nu se mai putea decît folosind cheia, dar şi aceasta se afla în biroul său

— .Dacă mă duc să o iau, gîndi cl, hoţul va fugi fără să-l văd.

Domnul Gassire a deschis deci fereastra anticamerei ce dădea în stradă. Pînă în acel moment era practic imposibil ca cineva să fi putut ieşi din casă. Şi de fapt, strada era goală. Fiind foarte speriat, Nicolas Gassire nu a strigat după ajutor. Dar, cîteva secunde mai tîrziu, zărindu-l pe principalul său funcţionar, care venea către casă, i-a făcut semn.

— Repede, repede ! Sarlonat, spuse el, aplecîndu-se, intră, închide uşa şi nimeni să nu iasă. Cineva m-a furat. îndată ce ordinul i-a fost executat, el coborî în grabă, gîfîind înnebunit.

— Ei, Sarlonat, nu-i nimeni ?

— **Nimeni, domnule Gassire.**

A fugit "pînă la portăreasă, care mătura în luminatorul întunecat.

— Cineva m-a furat, doamnă Alain ! exclamă el. Nu s a ascuns cineva pe aici ?

— Nu, domnule Gassire, se bîlbîi grăsana, aiurită.

— Unde puneţi dvs. cheia de la apartamentul meu ?

— Aici, domnule Gassire, după pendulă. Dar, nimeni nu ar fi putut să o ia, că nu m-am mişcat de aici de o jumătate de oră.

— Deci, hoţul, în loc să coboare, a urcat scara. Ah ! Este îngrozitor !

Nicolas Gassire reveni lingă intrare. Sosiră şi cei doi funcţionari ai săi. în cîteva fraze spuse cu greutate, lc-a dat în grabă toate instrucţiunile. Nimeni nu trebuia să treacă nici într-un sens, nici în altul, pînă ce nu se va reîntoarce el.

— Ai înţeles, Sarlonat ?

Apoi fugi pe scări şi năvăli în apartament.

— Alo, urla în receptor. Alo, Poliţia... Dar, domnişoară eu nu vreau sediul poliţiei, ci cafeneaua poliţiei. Numărul ? Nu ştiu... Repede... Informaţiile... În galop, domnişoară.

A reuşit, în sfîrşit, să-l obţină pe patronul cafenelei căruia îi spuse ;

— Inspectorul Bechoux este acolo ? Chemaţi-l... Repede... _ În galop... Este unul din clienţii săi... Nu am de pierdut nici o secundă. Alo ! Inspectorul Bechoux ? Gassire la telefon. Da, este în ordine... dar mai curînd, nu... Cineva mi-a furat titlurile de valoare, un pachet... Vă aştept. Ce ? Imposibil ! Plecaţi în concediu ? Dar nu mă interesează concediul dvs ! Veniţi în galop, Bechoux... în galop 1 Cele douăsprezece acţiuni ale dumneavoastră de la minele africane erau în acel pachet!

5 — Agenţia Barnett & Co

• Domnul Gassire a auzit la celălalt capăt al firului telefonic un formidabil „La naiba !'.' ceea ce l-a asigurat de intenţiile şi

promptitudinea cu care va acţiona Bechoux. într-adevăr, inspectorul Bechoux sosi doar în cincisprezece minute cu o figură descompusă şi se năpusti asupra omului de afaceri :

— Acţiunile mele africane 1... toate economiile mele ! Unde sînt !?

— Furate 1 cu titlurile de. valoare ale clienţilor mei..., împreună cu toate titlurile mele.

— Furate !

— Da, din camera mea, în urmă cu o jumătate de oră.

— Drace ! Dar de ce erau acţiunile mele în camera dvs. ?

— Le-am scos din casa de fier ieri, de la Creditul Lyonez, pentru ă le depune la bancă. Era mult mai comod. Şi am greşit...

Bechoux îl prinse de umăr cu o mină de fier :

— Eşti răspunzător, Gassire. O să mi le Inapoiezi.

— Cu ce ? Sînt ruinat.

— Ruinat ? Şi această casă ?

— Este ipotecată. . •

Cei doi oameni vociferau unul în faţa celuilalt. Portăreasa şi funcţionarii lui Gassire îşi pierduseră capul, astfel că nu-i lăsau să iasă nici pe locatarii din clădire.

— Nimeni nu va ieşi ! ţipă Bechoux. Nimeni, pînă nu-mi găsesc cele douăsprezece acţiuni africane.

— Poate avem nevoie de ajutor, propune Gassire... băiatul măcelarului... al băcanului... sînt oameni de încredere.

— Nu am încredere în nimeni, spuse Bechoux. Dacă vrea careva să telefoneze la Agenţia Barnett din strada Laborde şi apoi să facă plîngere. Dar totul e timp pierdut. Pentru moment, trebuie Să acţionăm.

încerca să se stăpînească, cerea calm,-dar gesturile sale nervoase, crisparea sa trădau starea în care se afla,

— Cu sînge rece, spuse el lui Gassire. în orice caz, sîntem pe calea cea bună. Nimeni nu a ieşit. Deci trebuie să intru în posesia celor douăsprezece acţiuni africane, înainte de a le Strecura în afară. Acesta este esenţialul.

Le interogă pe cele două tinere care încercau să iasă. Una **era.** dactilografă,- iar cealaltă dădea lecţii de flaut. Ambele „mergeau după cumpărături pentru prînz.

^ îmi cer scuze ! spuse Barnett impasibil. Dar în această dimineaţă uşa de la stradă va rămîne închisă. Domnule Gassire; doi din funcţionarii dvs. să rămînă.aici permanent. Al treilea, va fi la dispoziţia mea. Orice sj va întîmpla aici, să fie sub controlul meu, tot ce intră şi iese să fie riguros examinat, orice pachet. Acesta este consemnul. Iar noi, domnule Gassire la treabă. Ne va însoţi portăreasa.

Dispunerea încăperilor făcea ca munca să fie mult uşurată. La parter se afla un apartament care încă nu era ocupat. Era cîte un apartament pe etaj şi numai trei etaje ; la primul etaj. locuia Gassire, la al doilea, Touffemont, deputat, fost ministru. La al treilea, care era împărţit în două locuinţe, domnişoara Legoffier, dactilografă, şi domnişoara Haveline, profesoară de flaut.

În acea dimineaţă, deputatul Touffemont a plecat la opt şi jumătate la Cameră unde prezida o comisie, iar menajul său era făcut de o vecină, care venea numai la prînz şi-l aştepta să se întoarcă. Dar locuinţele celor două domnişoare au făcut obiectul unei cercetări minuţioase. Apoi au fost percheziţionate toate colţurile unui pod, după care s-a intrat în apartamentul lui Gassire.

Nu s-a găsit nimic. Beehoux se gîndea cu amărăciune la cele douăsprezece acţiuni africane.

Către prînz a sosit şi deputatul Touffemont, parlamentar grav, obosit de munca sa de fost ministru, bun profesionist, respectat de toate partidele şi ale cărui rare intervenţii, clar decisive, făceau guvernul să tremure. Cu un mers hotărît se îndreptă spre ghereta portăresei pentru a-şi lua poşta, unde de altfel l-a intîlnit pe Gassire, care i-a explicat că este victima unui furt.

Deputatul Touffemont a ascultat cu atenţie, i-a promis sprijin în cazul că Gassire ar avea nevoie şi a insistat să fie. percheziţionat şi apartamentul său.

— Cine ştie dacă cineva nu şi-a procurat o cheie? spuse el.

S-a căutat, dar nu s-a găsit nimic. Clar, afacerea so prezenta rău şi cei doi încercau să se încurajeze reciproc, clar cuvîntele lor sunau fals.

Au hotărît să se instaleze într-o mică cafenea, situată chiar în faţa clădirii, ceea ce le permitea să nu o scape din ochi. Dar Beehoux nu dorea să mănînce : cele douăsprezece acţiuni africane îl apăsau pe stomac. Gassire se plingea de ameţeli şi amîndoi au întors problema pe toate feţele cu speran**ţa de a descoperi vreo pistă.**

— Este foarte simplu, spuse Bechoux. Cineva a intrat şi a furat titlurile de valoare.. Dar cum nu a putut să iasă, deci este în casă.' ; „• .

— Drace! exclamă Gassire.

" — Dacă acesta este în casă, deci şi cele douăsprezece acţiuni ale mele sînt acolo. Nu au zburat prin plafon, ce dracu !

— La fel pachetul cu titluri! întări Nicolas Gassire.

— Noi am ajuns la această concluzie, fondată pe baze solide,- spuse Bechoux-, mai trebuie să ştiu...

Nu a încheiat, iar ochii săi exprimau o teroare subită. Privea de cealaltă parte a străzii, unde -un individ mergea către casă cu un pas vioi.

— Barnett! murmură el. Barnett 1... Cine l-a chemat ?

— Dumneavoastră mi-aţi vorbit de Agenţia Barnett, din strada Laborde, mărturisi Gassire un pic jenat şi am crezut că în aceste circumstanţe atît de nefericite, un telefon nu strică.

— Dar este o prostie, spuse Bechoux. Cine conduce ancheta ? Dumneavoastră sau eu ? Barnett nu are nimic de văzut acolo, înăuntru ! Barnett este un instrus în care nu ti-ebuie avut încredere. Ah ! Nu, nu cu Barnett!

Colaborarea cu Barnett i se părea deodată lucrul cel mai periculos din lume. Jim Barnett în casă, Jim Barnett amestecat în această afacere, asta ar însemna, dacă afacerea reuşeşte, furtul pachetului cu titluri şi în principal a acţiunilor africane.

Furios, a traversat strada şi,, cum Barnett se pregătea să bat-ă la uşă, se aşează în faţa lui şi cu'o voce joasă, tremurata, spuse :

— Pleacă ! Nu ave mnevoie de tine. Âi fost ..chemat clin greşeală. Lasă-ne în pace, cît mai repede.

Barnett îi privi cu mînie.

— Bătrîne Bechoux ! Ce se întîmplă ? Nu eşti în apele tale ?

— Fă cale întoarsă !

— Eşti într-adevăr ceea ce mi s-a spus la telefon ? Ţi s-au furat economiile ?, Şi nu vrei o mînă de ajutor ?

— Pleacă, se strîmbă Bechoux. Ştiu ce înseamnă mîna ta de ajutor. Totul este pe seama buzunarului oamenilor.

— îţi este frică pentru acţiunile tale africane? Bine Descurcă-te.

— Pleci ?

— Nu se poate altfel. Am treabă în casă.

Şi adresîndu-se lui Gassire, care sosise şi întredeschise uşa:

— Scuză-mă, domnule, nici locuieşte domnişoara Haveline, profesoară de flaut, care a luat premiul doi la Conservator ?

Bechoux Se indignă :

— întrebi pentru că ai văzut numele pe firmă...

— Ei şi ? spuse Barnett. Nu am dreptul să iau lecţii de flaut ?

— Nu aici.

— Regret. Dar mă pasionează flautul.

■ — Mă voi opune categoric...

— Ei drăcie !

Barnett a trecut fără ca cineva să îndrăznească să-l oprească. Foarte neliniştit, Bechoux îl privea cum urcă scara şi zece minute mai tîrziu, punîndu-sc do acord cu domnişoara I-Iaveline, so auzeau de la etajul al treilea notele cîntate cu ezitare la flaut.

— Imbecilul.! mirîi Bechoux, tot mal afectat do dispariţia acţiunilor sale. Cu acest animal aici, uncie vom ajunge?

Şi-a reluat cu hotărîre treaba. A inspectat parterul neocupat, cit şi' ghereta portăresei unde ar li putut arunca pachetul, clar totul, în zadar. Sus, toată după-amiaza se auzea cîntecul flautului, agasant şi ironic. Cum isă lucrezi în asemenea condiţii ? în sfîrşit, pe la ora şase, Barnett apăru vesel, cîntînd şi cu o cutie de carton în mîini.

— O cutie ! îi scăpă lui Bechoux o exclamaţie de indignare şi luă obiectul, scoţînclu-i capacul. înăntru so aflau pălării vechi şi blănuri roase.

— Cum ea nu poate ieşi, domnişoara I-Iaveline m-a rugat să arunc acestea, spuse Barnett cu gravitate. O ştii pe domnişoara Ilaveline, este foarte drăguţă. Ce talent are la flaut! Ea susţine că dacă voi persevera voi putea ocupa un post de orb pe treptele vreunei biserici.

Toată noaptea, Bechoux şi Cassire au rămas la datorie, unul în interior şi celălalt în exterior, astfel ca pachetul să nu fie aruncat pe fereastră de către un complice. A doua zi, şi-au reluat activitatea cu îndîrjire, insă fără rezultate. Cele douăsprezece acţiuni ale unuia şi titlurile de valoare ale celuilalt se ascundeau cu încăpătînare,

La ora trei, îşi făcu apariţia Barnett, cu cutia goală în mîini şi observînd totul în jur cu multă atenţie.

începu clin nou Iccţia de flaut. Se auzeau note false şi deodată se făcu linişte, o linişte care se prelungea inexplicabil, fapt ce îl intrigă pe Bechoux enorm.

Urcă cele trei etaje şi ascultă atent. La profesoara de flaut nu se auzea nici un zgomot, dar la vecina sa, dactilografa, domnişoara Legoffier, se auzea o voce de bărbat.

•— E vocea lui, gîndi Béchoux, a cărui curiozitate nu mai avea margini.

Şi incapabil de a se stăpîni,.sună.

— Intră, strigă Barnett din interior. Este deschis.

Béchoux intră. Domnişoara Legoffier, o tînără brunetă, drăguţă, se afla în faţa maşinii şi dactilografía ceea ca îi dicta Barnett.

— Vrei să faci o percheziţie ? spuse acesta. Nu te jena, domnişoara nu are nimic 'de ascuns. Eu nici atît. Îi dictez memoriile mele. îmi permiţi ?

În timp ce Béchoux privea mobilele, el continuă :

—■ În acea zi, inspectorul Béchoux m-a găsit la încîntătoarea domnişoară Legoffier, căreia îi fusesem recomandat de tînăra flautistă şi a început să-şi caute cele douăsprezece, acţiuni care dispăreau mereu. De sub pat, el a luat o probă de praf, iar de sub dulap o talonetă. Inspectorul Béchoux nu neglija nici un amănunt. Ce meserie !

Béchoux se ridică, îi arătă pumnul lui Barnett şi îl înjură. Celălalt îşi continua dictarea. Béchoux plecă.

Puţin mai tîrziu, Barnett cobora cu cutia sa. Béchoux, care făcea de gardă, ezită. Dar îi era prea frică aşa că deschise cutia în care se aflau pur şi simplu hîrtii fără valoare şi cîrpe.

Viaţa ^devenise de nesuportat, pentru nefericitul Béchoux. Prezenţa lui Barnett, persiflarea sa, tachinarea acestuia îi dădeau o stare de nebunie crescîndă. Venea în fiecare zi şi după fiecare lecţie de flaut, sau şedinţă de dactilografié, cobora cu cutia sa. Ce să facă, Béchoux nu se îndoia că aceasta reprezenta o nouă farsă şi că Barnett îşi bătea joc de el. Dar, dacă din întâmplare, de această dată Barnett ar fi avut asupra sa pachetul cu titlurile de valoare şi cele douăsprezece acţiuni africane ? Şi din acest considerent, Béchoux scotocea tot ce avea Barnett în cutie, cele mai diverse lucruri pe care le găsise şi le transporta. Barnett îl privea şi rîdea.

— Sînt acolo ! Nu sînt acolo ? Le-ai găsit ! Nu le-ai găsit!... Ah ! sărmane Béchoux, cît m-ai distrat !

Toate acestea au durat o săptămînă. Béchoux pierdea într-o luptă necruţătoare, tot concediul său, şi în afară de aceasta devenise ridicol în cartier. Nicolae Gassire şi el,' nu au mai putut să ţină piept locatarilor care se săturaseră să tot fie agasaţi şi controlaţi. S-a aflat despre cele intîmplate lui Gassire. înnebuniţi, clienţii săi au venit să-şi ceară banii. La rîndul său, deputatul Touffemont, .fost ministru, deranjat în obiceiurile sale si care de patra ori pe zi cînd ieşea sau intra asista la această scenă l-a somat pe Gassire să anunţe poliţia. Situaţia nu se mai putea prelungi aşa.

Un incident a precipitat' lucrurile. într-o după-amiază, Gassire ş Bechoux au auzit un zgomot puternic care venea dc la etajul al treilea. Tropăit, ţipete de femeie, era ceva ce părea serios.

Au urcat în gtabă cele trei etaje. Pe palier, domnişoara Havejinc şi cu domnişoara Legoffier se băteau cu ferocitate, fără ca Barnett, care se distrase destul, să le poată opri. S-au păruit şi şi-au aruncat invective care te şocau.

Au fost despărţite. Dactilografa a avut o criză de nervi, şi Barnett o duse la ea, în timp ce profesoara de flaut îşi manifesta furia.

— I-am surprins pe amincloi, el şi ea, ţipa Ilavcline. Barnett, care mi-a făcut curte, o săruta. Un caraghios, acest Barnett, şi vă roc;, domnule Bechoux, să-l întrebaţi ce caută aici de opt zile, şi de ce ne tot interoghează şi răscoleşte peste tot. Deci, eu pot să vă spun cine a furat. Este portăreasa, doamna Alain. Atunci, de ce mi-a interzis să vă spun ? Şi apoi, cit priveşte titlurile de valoare, el cunoştea totul. El mi-a zis : „Acestea sînt în casă". Să nu aveţi încrcdere în el, domnule Bechoux.

Jim Barnett, care terminase cu dactilografa, o împingea energic pe domnişoara Haveline către camera sa.

— Să mergem, domnişoară profesoară, şi să nu vorbim despre lucruri pe care nu le cunoaştem, în afară de flautul dvs., sînteţi o naivă.

Bechoux nici nu şi-a dat seama că Barnett revenise. Revelaţiile domnişoarei Haveline, cu privire la ceea ce gin dea Barnett, mai clarificaseră afacerea. Da, vinovată era doamna Alain. Cum de nu s-a gîndit ? împins de o convingere puternică, coborî scara urmat de Nicolas Gassire şi intră grăbit în gheretă.

— Acţiunile mele africane! Unde sînt? Dumneavoastră leaţi furat!

Nicolas Gassire sări şi el :

— Titlurile melc de valoare ! Ce ai făcut, hoato ?

Amîndoi o scuturau zdravăn pe puternica femeie, trăgin-

d-o fiecare de clte un braţ, hărţuind-o cu întrebări si insulte. Ea nu răspundea. Părea năucită.A fost pentru doamna Alain o noapte îngrozitoare la care s-au adăugat alte două zile nu mai puţin penibile. Bechoux nu putea să creadă că Barnett s-ar fi înşelat. De altfel, după această acuzare, faptele începeau şă se lege. Portăreasa, care îi făcea menajul, a zărit pachetul insolit pe noptieră şi, cum numai ea avea cheia şi cunoscînd obiceiurile lui Gassire, a intrat în apartament, a luat titlurile de valoare şi s-a refugiat în ghereta sa, unde a găsit-o Nicolas Gassire.

Bechoux se descurajă :

.— Da, evident, spunea el, această creatură a dat lovitura. Dar, în fond, misterul rămîne.. Că ea este vinovată, sau oricare altul, aceasta nu interesează, pînă nu ştiu ce s-a întâmplat cu cele douăsprezece acţiuni africane. Admit că le-a adus în gheretă, dar prin ce mijloace le-a scos ?

Cu privire la acest mister, namila de femeie, în ciuda ameninţărilor şi a torturilor morale suferite, refuza să dea vreo explicaţie Ea nega totul. Nu a văzut nimic. Nu ştie nimic, şi, deşi vinovăţia sa nu se mai. punea la îndoială, rămînea inflexibilă.

— Trebuie să încheiem, spuse într-o dimineaţă Gassîre lui Bechoux. Aţi văzut că deputatul Touffemont a răsturnat ministerul ieri seară, vor veni ziariştii să-l intervieveze. Putem noi oare să-i controlăm pe aceşti oameni ?

Bechoux mărturisi că situaţia este delicată.

—. în trei ore voi afla totul, spuse ei.

După-amiază merse la Agenţia Barnett.

— Te aşteptam, Bechoux, ce doreşti ? - — Să mă ajuţi. Nu am reuşit.

- Jim Barnett se apropie de el şi îl luă de braţ cu afecţiune, îi strînse mîna şi cu o delicateţe încîntătoare l-a scutit de umilinţa înfrîngerii. Nu a fost o întrevedere între învingător si învins, ci o reconciliere între doi prieteni.

— Adevărat, dragul meu Bechoux, mica neînţelegere care ne separa, m-a marcat mult. Doi prieteni ca noi, adversari! Ce tristeţe ! Nu mai dormeam 1

- Bechoux clipi des şi în conştiinţa sa de poliţist îşi reproşa cu amărăciune cordialele sale relaţii cu Barnett, pe care îl considera un borfaş, şi era indignat că destinul l-a obligat să colaboreze cu el. Dar sînt şi situaţii cînd şi cei mai onesti greşesc, şi pierderea celor douăsprezece acţiuni africane nu era de neglijat.

înnăbuşindu-şi scrupulozitatea, murmură :

— Portăreasa, nu-i aşa ?

— Ea este, pentru o mie de motive.

— Dar cum a putut comite o femeie atît de respectabilă "un asemenea act ?

— Dacă ai fi dorit să ştii mai multe amănunte despre ea, ai fi aflat că nefericita are un fiu, un găinar fără pereche, care îi ia toţi banii. Pentru el nu a rezistat tentaţiei.

Bechoux tresări :

— Deci a reuşit să intre în posesia acţiunilor mele ? întrebă tremurînd.

— Oh ! Asta nu, nu aş fi permis aşa ceva, acţiunile tale sint sacre.

— Unde sint acum ?

— în buzunarul tău.

— Nu glumi, Barnett.

— Nu glumesc, cînd e vorba de lucruri aşa de grave. Verifică.

Bechoux îşi strecură timid mîna în buzunar, palpă şi scoase un plic mare pe care era scris „Prietenului meu Bechoux". îl desfăcu, zări acţiunile, le numără, erau douăsprezece. Bechoux era palid şi tremura întruna. Barnett îi dădu un flacon să miroasă pentru a-şi reveni.

— Respiră, Bechoux, şi nu te pierde aşa uşor.

Bechoux nu se pierdea, dar îi scăpară cîteva lacrimi. Bucuria şi emoţia îl făceau să nu poată vorbi. De fapt, el nu se îndoia că Barnett furase plicul, încă de la intrarea în această afacere. Dar acţiunile erau acuma în mîinile lui tremurătoare şi Barnett nu-i mai apărea ca un borfaş.

Redescoperindu-şi ca din senin forţele, începu să danseze în ritm spaniol, însoţit de imaginare balerine.

— Le am ! Sint aici acţiunile africane ! Ah ! Barnett ce om bun eşti ! Nu există doi ca Barnett în lume, nu există decîfc unul, salvatorul lui Bechoux ! Barnett, tu meriţi o statuie 1 Tu eşti un erou ! Dar cum ai reuşit ? Povesteşte-mi, Barnett!

încă o dată, modul cum a acţionat Barnett la uluit pe inspectorul Bechoux. împins de curiozitatea sa profesională, întrebă :

— Şi atunci, Barnett ?

— Atunci ce ?

— Ei ! Cum ai descîlcit toată această afacere ? Unde era pachetul ? în casă, fără îndoială, aşa ai spus !

— **Şi în afara casei, glumi Barnett.**

— Povesteşte, îl imploră Bechoux.

— Dar te dai bătut ?

—- -Cum vrei tu.

— Şi nu vei mai avea nimic împotriva mea, împotriva micilor inele păcate ; şi nu-ţi vei mai lua aerul ăla de dez-

aprobare care mă dezamăgeşte şi mă face uneori să cred că am deviat de la drumul cel bun.

— Povesteşte, Barnett.

. — Ah 1 exclamă el, ce întîmplare minunată 1 Bătrîne, n-o să ai nici o deziluzie. N-am întîlnit niciodată ceva atît de . drăguţ, neaşteptat, spontan, în acelaşi[1] timp uman şi fantezist. Este aşa de simplu, dar tu Bechoux, un poliţist bun totuşi, înzestrat cu calităţi[1] serioase, tu n-ai priceput nimic.

•— în sfîrşit, vorbeşte, spuse Bechoux vexat, cum a părăsit pachetul cu acţiuni casa ?

— Sub ochii tăi, Bechoux ! Dar nu numai că a plecat, dar a şi reintrat. Şi părăsea casa de două ori pe zi şi revenea la fel şi toate acestea sub ochii tăi candizi şi binevoitori. Şi zece zile în şir te-ai înclinat în faţa lui cu un salut respectuos. De parcă trecea chiar Dumnezeu prin faţa ta ! încă un pic şi ai fi căzut şi în genunchi.

— Dar este absurd, deoarece totul era controlat, spuse Bechoux.

— Totul, dar nu un lucru. Pachete, cutii, poşete, buzunare, pălării, cutii de conserve şi truse de farduri... da, dar nu aceasta. La frontieră, sînt controlaţi călătorii, dar nu şi valiza diplomatică. Aşa că tu ai controlat tot, mai puţin acesta !

— Ce-i asta ? întrebă Bechoux, nerăbdător.

— Pun pariu o mie la unu că nu ghiceşti.

— Vorbeşte, diavole !

— Mapa fostului ministru !

Bechoux sări de la locul său :

— Ei! Ce spui, Barnett? Tu îl acuzi pe deputatul Touffemont ?

— Eşti nebun ! Cum o să-mi permit să acuz un deputat ? **A** priori, un deputat, un fost ministru, este în afara oricărei Dumnezeu ştie că sînt destui ! — îl consider pe Toffemont ca fiind deasupra oricăror bănuieli. Dar nu este imposibil să fii servit drept tăinuitor pentru doamna Alain.

— Complice, în acest caz ? Deputatul Toffemont este complice ? .' . -

■— Nici vorbă. .

— **Atunci, pe cine acuzi ?**

— Pe cine acuz? . • - "V—, . - _

— **Da.**

— Mapa sa.

Şi cu veselie Barnett explică :

— Mapa unui ministru, Bechoux, este un personaj important. Domnul Touffemont şi mapa sa sint ele neseparat, fiecare este motivul existenţei celuilalt. Nu se depart niciodată unul de

altul. Numai că uneori domnul Touffemont pune mapa lingă el, cînd mănîncă de exemplu, sau cind doarme. În asemenea circumstanţe, mapa domnului Touffemont are o existenţă personală şi poate să facă lucruri de care Touffemont nu este răspunzător. Aşa s-a intîmplat în dimineaţa furtului.

Bechoux îl privi pe Barnett. Undo vroia acesta să ajungă ?

Barnett repetă :

— Asta s-a întîmplat, în dimineaţa cînd cele douăsprezece acţiuni africane au fost furate, portăreasa îngrozită de ceea ce făcuse, neştiind cum să scape de ele, a văzut ca prin miracol mapa domnului Touffemont. Domnul Touffemont tocmai intră în gheretă pentru a-şi lua poşta. El a pus mapa pe şemineu, a desfăcut scrisorile, în timp ce Nicolas Gassire şi' tu, Bechoux, îi povesteaţi despre dispariţia titlurilor de valoare. Atunci a avut o sclipire de geniu — nu găsesc alt euvînt — pentru doamna Alain. Pachetul cu titluri de valoare erau de asemenea pe şemineu, lingă mapă şi ascuns sub ziare. Nu se controlase încă ghereta, dar o vor face şi atunci ar fi descoperită. Nu avea nici un minut de pierdut. Energic, în cîteva gesturi, cu spatele la grupul ce discuta, ca a deschis mapa, a golit un compartiment şi a băgat pachetul cu titlurile de valoare. Aşa a fost. Nimeni nu a susppectat pe nimeni. Cînd Touffemont a plecat cu portofelul, a plecat şi cu cele douăsprezece acţiuni africane şi titlurile lui Gassire. ' .

Bechoux nu protestă. Cînd Barnett afirma cu un accent de convingere definitivă, Bechoux considera că este purul adevăr. El credea.

— Am văzut în ziua aceea, spuse el, o grămadă de hîrtii şi rapoarte. Nu am fost destul de atent. Dar acele hîrtii şi rapoarte ea ar fi trebuit să le înapoieze domnului Touffemont.

— Nu mă gîndesc la asta, spuse Barnett. Mai curînd, pentru a atrage bănuielile asupra ci, le-ar arde.

— Dar el ar fi trebuit să le reclame.

— Nu le-a reclamat.

— Cum ? Nu şi-a dat seama de dispariţia acelei grămezi de Iiîrtii ?

— Nu. După cum nu şi-a dat seama nici de prezenţa pachetului cu titluri de valoare.

— Dar cînd a deschis mapa ?

— Nu l-a deschis. El nu-l deschidea niciodată. .Mapa lui Touffemont, ca a multor oameni politici, nu este decît o iluzie, o atitudine, o amneninţare, o chemare la ordin. Dacă ar fi deschis-o, el şi-ar- fi dat seama că îi lipsesc documentele şi ar fi restituit pachetul cu titluri de valoae. Or, el nu a solicitat nici documentele şi nici nu le-a restitui pe celelalte.

— Totuşi, cînd lucrează ?

— Nu lucrează. Nu este obligatoriu să lucrezi dacă ai o - mapă. Este suficient să ai o mapă de fost ministru pentru a nu mai fi necesar să lucrezi. Un asemenea post reprezintă puterea, autoritatea, omnipotenţa şi omniştiinţa. Cînd Touffemont, ieri seară la Camera Deputaţi'lor, eram acolo şi vorbesc în cunoş- tinţă de cauză,- a pus pe tribună mapa sa de fost ministru, ministrul era pe punctul să sară în aer. Ce documente zdro- bitoare conţinea acea mapă ? Ce cifre ! Ce statistici ! Touffe- mont a desfăcut-o, dar nu a scos nimic din ea.. Tot vorbind, el apăsa mapa cu mîna, avînd aerul să spună : „Totul este aici". Dar acolo erau numai cele douăsprezece acţiuni africane ale lui Bechoux, pachetul lui Gassire şi ziare vechi. Era destul. Mapa lui Touffemont a făcut totuşi să cadă ministerul.

— Dar de unde ştii ? ■ , .

— Cînd a ieşit de a Camera Deputaţior, a 1 noaptea, întor- cîndu-se spre casă, pe jos, Touffemont a fost lovit de cineva şi a căzut pe trotuar. Un alt individ, complicele primului, a luat mapa, a controat-o, dar a găsit ce ştii. Vrei să-ţi spun numele acestui individ ?

Bechoux rîse cu poftă. Povestirea i se părea şi mai amu- zantă, aventura lui Touffemont şi mai savuroasă pentru că avea acţiunile în buzunar.

Barnett îşi schimbă brusc atitudinea, continuînd :

— Iată tot secretul, bătrîne prigten, iar pentru a descoperi aceste aspecte pitoreşti, am respirat aerul casei, m-am docu- mentat dictîndu-mi memoriile şi luînd lecţii dc flaut. O săptă- mână încîritătoare. Viaţă frumoasă la etajul trei şi divertisment la parter. Gassire, Bechoux, Touffemont... mici marionete care le-am manevrat. Ceea ce mi-a displăcut a fost faptul că Touffe- ■ mont nu cunoştea ce are în mapă. Aceasta m-a depăşi't. Apoi portăreasa ! Ce surpriză pentru ea 1 în eul său îl consideră pe Touffemont ca fiind un escroc, pentru că ea crede că acesta şi-a însuşit acţiunile şi restul pachetului. Săracul Touffemont:

— Trebuie să-l prevenim ? întrebă Bechoux.

— Pentru ce ? Poate continua să transporte ziare şi să doarmă pe mapa sa ! Nici o vorbă nimănui, Bechoux.

— în afară de Gassire, bineînţeles, spuse Bechoux, pentru că trebuie să-l pun la curent şi să-i dau. pachetul cu titlurile de valoare.

— Ce titluri ? spuse Barnett.

— Titlurile pe care le-ai găsit în mapă lui Touffemont şi care aparţin lui Gassire.

— Ah ! Dar greşeşti, Bechoux ! îţi imaginezi că Gassire va intra în posesia titlurilor sale ?

— La naiba !

Barnett lovi cu palma în masă şi se înfurie subit :

— Ştii tu, Bechoux, cine este acest Nicolas Gassire ? Un borfaş, ca şi fiul portăresei 1 Da, un borfaş. El îi fură pe clienţi, se joacă cu banii acestora şi se pregăteşte să o întindă. Uite biletul său pentru Bruxelles, pentru aceeaşi zi cînd a scos pachetul cu titluri de valoare şi nu le luase pentru a le depozita la o bancă, cum a spus, ci pentru a fugi cu ele. Ei, ce spui despre Gassire Nicolae al tău ?

Bechoux nu spuse nimic. După furtul acţiunilor sale şi încrederea sa în Gassire a scăzut. Dar, totuşi, remarcă :

— Clientela sa nu este formată numai din oameni foarte bogaţi. E drept ca acdştia să l'ie ruinaţi ?

— Dar nu-i adevărat. Nu pot accepta o asemenea inechitate.

— Cum ?

— Ei bine, Gassire este bogat.

— Nu mai are nici un ban, spuse Bechoux.

— Greşeşti. Potrivit datelor mele, are ce să restituie clienţilor săi şi îi mai şi rămine. El nu a făcut plingere din prima zi pentru ca justiţia să nu se amestece în treburile sale. Dar clacă îl ameninţi cu închisoarea, o să vezi cum se descurcă. Despre bani ? Gassire al tău este milionar, iar răul ce l-a făcut el trebuie să-l repare şi nu eu.

— Ce vrei să spui, că intenţionezi să păstrezi... ?

— Să păstrez titlurile ? Exclus. Sînt deja vindute.

—■ Da, dar păstrezi banii ?

Barnett avu un acces do indignare :

— Nici o clipă. Eu nu păstrez nimic.

— Atunci, ce ai făcut ?

— Le-am distribuit.

— Cui?

— Unor prieteni care se află la strimtoare şi pentru nişte opere pe care le subvenţionez. Nu-ţi fie teamă, Bechoux, banii lui Gassire vor fi bine folosiţi.

Bechoux nu se îndoia de asta. Şi de această dată aventura se termina cu ceva luat de Barnett pe furiş. Barnett îi pedepsea pe infractori şi îi salva-pe cei nevinovaţi, dar nuu'ita să aibă grijă şi de el.

Inspectorul Bechaux roşi ! Nu protestă pentru că era complice. Pe de altă parte, însă, avea în buzunar preţiosul pachet cu cele douăsprezece acţiuni africane şi ştia că fără intervenţia Iui Barnett le-ar fi pierdut. Era momentul să se supere şi să intre în luptă ?

— Ce se întîmplă ? spuse Barnett. Nu eşti mulţumit ?

— Da, da, afirmă nefericitul Bechoux. Sînt încîntat.

— Atunci, pentru că totul este în ordine, de ce nu zîmbeşti ?

Bechoux surise prefăcut.

— La revedere, spuse Barnett. A fost o plăcere să-ţi fiu de folos şi îţi mulţumesc că mi-ai dat această ocazie. Acum ne despărţim. Trebuie să fii foarte ocupat, iar eu aştept vizita unei doamne.

— Pe curînd ! zise Barnett.

Bechoux ieşi, încîntat cum spusese, dar cu conştiinţa încărcată.

Afară, mergînd pe o stradă alăturată, o zări pe drăguţa dactilografă care sigur îl aştepta pe Barnett.

Două zile mai tîrziu, de altfel el l-a zărit pe Barnett la cinematograf, în compania, nu mai puţin plăcută a domnişoarei Haveline, profesoara de flaut...

CAPITOLUL VI
ÎNTÎMPLAREA FACE MIRACOLE

însărcinat să clarifice afacerea din Vieux-Dougon şi avînd la îndemînă informaţiile necesare, inspectorul Bcchoux se urcă în trenul deseară spre centrul Franţei şi cobori în gara Gueret, de unde o maşină il luă şi îl duse în orăşelul Mazurech. începu cu o vizită la vechiul şi marele castel construit pe un promontoriu ce făcea o buclă în jurul rîului Creuse. Aici locuia Georges Cazevon.

Industriaş bogat, preşedinte al Consiliului general, om aprecial pentru relaţiile sale politice, în virstă de vreo 40 do ani şi bine făcut, Georges Cazevon avea o înfăţişare vulgară, dar o statură ce impunea respect. Cum Vieux-Dougon făcea parte din domeniul său, vru să-l însoţească pe Bechoux.

După ce traversai un superb parc plantat cu castani ajungeai la un semeţ turn în ruină, singurul vestigiu cc rămăsese ciin Mazurech — castelul feudal, care se îndrepta spre cer, chiar clin străfundurile defileului unde Creuse ocolea domol nişle stinci sfărimate.

Pe celălalt mal, ce aparţinea familiei d'Alescar, se ridica, la doisprezece metri distanţă, formind un dig, un zid gros, strălucind de umezeală, ce se înălţa cu cinci-şase metri pesle o terasă mărginită de un balcon, şi unde ajungea o alee clin grădină.

L.ocul era sălbatic. Aici, cu zece zile înainte, la ora şase dimineaţa, a fost găsit, pe o piatră, cadavrul tînărului conte Jean d'Alescar. Corpul nu purta altă urmă de rană decît cea de la cap, produsă, se pare, prin căderea acestuia. Or, printre ramurile arborilor de la terasa din faţă, era o ramură care atirna, fiind ruptă de curind. Drept urmare, a început

reconstituirea dramei astfel :' urcat pe această ramură, contele a căzut în rîu. Deci accident. Autorizaţia de înhumare a şi fost dată.

— Dar ce dracu făcea contele în copac ? se întrebă Bechoux.

— Privea de la cea mai mare înălţime şi de aproape donjonul care era leagănul acestei foarte vechi familii d'Alescar, răspune Georges Cazevon.

Şi adăugă imediat :•

' — Nu o să vă spun mai multe, domnule inspector. Dumneavoastră ştiţi că. la dorinţa mea stăruitoare aţi primit această misiune. într-adevăr, s-a făcut mult zgomot pe această temă, circulă multe calomnii pe seamă mea şi cărora aş vrea să le punem capăt. Procedaţi cum credeţi, interogaţi, mai ales pe domnişoara d'Alescar, sora tînărului conte' şi ultima supravieţuitoare a familiei. Apoi, în ziua cînd veţi pleca, veniţi să-mi strîngeţi mina. -

Bechoux nu pierdu timpul. Explora baza turnului, intră şi în interiorul acestuia, unde se aflau resturile căzute de pe plafon şi scară, apoi se duse în oraş, unde interogă diverse persoane şi le făcu cîte o vizită preotului şi primarului, iar masă o luă ia han. După două ore, intră şi în mica grădină care cobora pînă la terasă şi care tăia în două o mică zidărie, fără un stil deosebit, deteriorată, numită Manoir. O servitoare bă- trînă îl anunţă domnişoarei d Alescar şi fu primit imediat într-un salon scund, mobilat simplu în timp ce aceasta vorbea cu un domn.

Domnişoara s-a ridicat, domnul, de asemenea, iar Bechoux îl recunoscu pe Jim Barnett.

— Ah ! în sfîrşit, ai sosit, dragă prietene, spuse Barnett cu bucurie şi îi întinse mîna. Cînd am citit, în aceas'tă dimineaţă, în ziare, că tu ai plecat la Creuse, am plecat şi eu repede pentru a-ţi fi la dispoziţie. Te aşteptam. Domnişoară, vi-l prezint pe domnul inspector Bechoux, trimis special al poliţiei. Cu el puteţi fi liniştită, cred că deja a şi rezolvat acest caz. Nu cunosc altă persoană mai descurcăreaţă. Este un maestru. Vorbeşte, Bechoux.

Bechoux nu vorbea deloc. Era copleşit. Prezenţa lui Barnett ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi imaginat. Era descumpănit şi îngrozit în acelaşi timp. Iar Barnettj mereu Barnett ! Trebuia deci să se lovească din nou de acest Barnett şi[1] să-şi continuie neplăcuta colaborare ?

Nu se dovedise că în toate cazurile în care era amestecat, Barnett nu urmărea deeît un scop : să excrocheze ?Dar ce ar fi putut spune Bechoux, pentru că pînă în prezent bîjbîise şi nu putea să se laude nici cu cea mai mică descoperire.

Cum Bechoux tăcea, Barnett continuă :

— Ei bine, domnişoară, inspectorul Bechoux a avut timp să-şi pună ordine în gîndurile sale şi doreşte insistent să aveţi amabilitatea să-i confirmaţi rezultatele anchetei sale. Cum noi doi nu am schimbat decit cîteva cuvinte, puteţi să ne spuneţi ceea ce ştiţi cu privire la această dramă, a cărei victimă a fost contele d'Alescar, fratele dumneavoastră V

Elisabeth d'Alescar, înaltă şi palidă în vălul său de cloliu, cu o frumuseţe gravă şi o privire austeră care părea să tresară uneori datorită suspinelor pe care şi le stăpînca, spuse :

— Aş fi preferat să nu vorbesc şi să nu acuz. Dar fiindcă mi-aţi dat această sarcină delicată, sînt gata să răspund, domnule.

Barnett reluă :

— Prietenul meu ar dori să ştie exact la ce oră l-aţi văzut ultima oară pe fratele dumneavoastră ?

— La ora zece seara Am cinat veseli, ca de obicei. II adoram pe Jean, care era cu cîţiva ani mai mic decit mine şi aproape că eu l-am crescut. Ne simţeam bine împreună.

— A ieşit noaptea ?

— Nu a ieşit deeît spre zori, către ora trei şi jumătate dumineaţa. Bătrîna noastră servitoare l-a auzit.
interzicea.

— Ştiaţi unde se duce ? •

— Mi-a spus că merge la pescuit, de pe înălţimile terasei. Era una clin plăcerile lui favorite.

— Dcci, în acest interval scurs de la trei şi jumătate pînă eîncl a fost găsit cadavrul său, nu mai aveţi de adăugat nimic ?

— Ba da. La ora şase şi un sfert s-a auzit o împuşcătură.

— Aşa este, şi alte persoane au auzit. Putea fi vreun braconier.

— La fel am spus şi eu. Totuşi, nelinişlită, m-am sculat şi m-am îmbrăcat. Cînd am ajuns pe terasă, am văzut deja oameni acolo care îl aduceau pe Jean spre parcul castelului ; panta este foarte abruptă pe partea noastră.

— împuşcătura nu are nici o legătură cu evenimentul ? Oricum examinarea corpului ar fi pus în evidenţă o rană făcută de glonţ, dar nu s-a găsit aşa ceva.

Cum ea ezita, Barnett insistă :

Ea declară :

— Oricare ar fi realitatea, eu pot spune, cu inima impă- ' cată, că raportul corespunde realităţii.

— De ce ?

— Mai întîi pentru că nu există altă explicaţie posibilă

— Un accident... ?

— Nu. Jean era de o agilitate extraordinară şi foarte pru • dent. Niciodată nu s-ar fi urcat pe ramura aceea ruptă.

. — Şi totuşi a fost ruptă.

— Nimic nu dovedeşte că a făcut-o el şi în acea noapte.

— Atunci, care este opinia dumneavoastră sinceră ? A fost o crimă ?

' — Da.

— Ati şi numit vinovatul în fata unor martori.

— Da. ' • .

—~ Pe ce probe vă bazaţi ? Asta vă roagă domnul Bechoux să-i spuneţi.

Élisabeth reflectă cîteva clipe. Se vedea că îi era greu să vorbească despre amintiri îngrozitoare. Totuşi, se hotărî şi spuse :

— Voi vorbi, dar voi aminti de un eveniment care a avut loc cu douăzeci şi patru de'ani în urmă. În perioada respectivă, tatăl meu a fost ruinat prin fuga notarului şi a trebuit, oentru a-şi plăti creditorii, să se adreseze unui bogat industriaş jin Gueret. Acesta l-a împrumutat cu două sute de mii franci cu condiţia ca domeniul, pămînturile de la Mazurech şi castelul să treacă în posesia lui dacă nu i se achită suma în cel mult cinci ani. " •

— Acest industriaş era tatăl lui Georges Cazevon.

— Da.

—• Îi plăcea acest castel ?

— Extrem de mult; de mai multe ori a dorit să-l cumpere. Astfel, după patru ani şi unsprezece luni după ce tată] meu a decedat în urma unei comoţii cerebrale, el l-a prevenit pe unchiul şi tutorele nostru, că mai .avem la dispoziţie o lună pentru a evacua castelul. Tatăl meu nu ne lăsase nimic. Astfel, ne-a expulzat; eu şi fratele meu am fost luaţi de unchiul nostru care trăia şi el dintr-o rentă mică. Şi acesta a murit •jestul de repede ca şi domnul Cazevon, tatăl.

Barnett şi Bechoux au ascultat cu atenţie ; Barnett interveni :

— Prietenul meu, inspectorul Bechoux, nu vede ce legă-tură au toate acestea cu drama din prezent.

Domnişoara d'Alescar îl privi pe Bechoux cu mirare şi chiar cu un pic de dispreţ şi continuă :

— Noi locuiam deci singuri, Jean şi cu mine în acest mic conac în fata donjonului şi castelului, care au aparţinut dintot-deauna strămoşilor noştri. Asta reprezenta pentru Jean un chin

care se intensifica odată cu trecerea anilor, pe măsură ce i se dezvolta inteligenţa şi sensibilitatea de adolescent. El suferea pentru că fusese privat de ceea ce considera a fi a lui. îşi pierdea zile întregi studiind arhivele noastre, citind cărţi ce vorbeau despre familia noastră. Astfel, într-o zi, descoperi într-un asemenea registru, o filă pe care tatăl nostru notase socotelile din ultimii ani şi marcase sumele pe care le pusese deoparte ca economii, în urma unor afaceri rentabile cu terenuri. Acestea trebuiau primite de la o bancă. Am mers la banca respectivă şi am aflat că tatăl meu, înainte cu o săptămînă de a deceda. a lichidat contul şi a retras două sule de mii de franci.

— Exact suma pe care o datora şi pe care trebuia să o verse peste cîleva săptămini. De ce a fost amînal acest împrumut ?

— Nu ştiu.

— De ce nu a rambursat cu un ccc ?

— Nu cunosc. Tatăl meu avea obiceiurile lui.

— Deci, credeţi că el a ascuns banii ?

— Da.

— Dar în ce loc ?

Elisabeth d'Alescar întinse lui Barnctl şi Bechoux un ca iot de circa douăzeci de pagini acoperit cu cifre.

— Răspunsul trebuie să fie aici, .spuse ea arălind o ultimă pagină, unde era un desen ce reprezenta trei sferturi dintr-un cerc la care se adăuga la dreapta o altă jumătate de cerc cu o rază mai mică.

Semicercul era împărţit în patru. înlre două clin aceste părţi exista o cruciuliţă. Toate acestea desenate iniţial în creion, au fost trasate apoi cu cerneală :

— Ce semnifică ? întrebă Barnett.

— Ne-a trebuit destul timp pentru a înţelege, răspunse Elisabeth, pînă în ziua eînd nefericitul Jean a ghicit că acest desen era pianul exact, reprezentind limita exterioară de la Vieux Donjon. Aceeaşi dispunere a celor două părţi inegale ale cercurilor lipite una de alta. Cele patru haşuri reprezentau patru creneluri.

—• Şi crucea, relevă Barnett, indica locul unde contele d'Alescar ascunsese cele două sute de mii de franci, aşteplind ziua scadentei ?

•— Da, declară scurt tînăra.

Barnett reflectă, - examină documentul şi conchise :

— Este foarte probabil, într-adevăr. Contele d'A.lescar a avut intuiţi să noteze amplasarea locului ales, dar moartea sa subită nu i-a mai permis să comunice acest lucru. Dar era suficient, mi se pare, să fie pus în temă fiul lui Cazevon şi să se obţină autorizaţie...

_ — De a se urca în vîrful turnului ? Ceea ce am şi făcut. Georges Cazevon, cu care avem relaţii destul de reci, ne-a primit cu amabilitate. Dar cum să urcăm în donjon ? Seara se prăbuşise în urmă cu cinci ani. Pietrele se dislocau. Nici o scară, sau chiar mai multe, nu erau suficiente pentru a ajunge la crenelurile situate la treizeci de metri înălţime. Nu ne puteam gîndi să-l escaladăm. Au avut loc între noi diverse discuţii şi am schiţat planuri, ceea ce a durat cîteva luni şi apoi am ajuns la...

— La o şmecherie.? spuse Barnett.

-----Da, zise ea, înroşindu-se.

— Georges Cazevon s-a îndrăgostit de dumneavoastră şi v-a cerut mîna. A fost refuzat şi a devenit brutal. S-a produs ruptura şi Jean d'Alescar nu a mai avut dreptul să calce pe domeniul Mazurech.

— Aşa s-au petrecut lucrurile, recunoscu tînăra. Dar fratele meu nu a renunţat. Ei dorea aceşti bani pentru a reintra în posesia unei părţi din domeniul nostru sau pentru a-mi •constitui o dotă necesară pentru a mă căsători cum doresc.

Aceasta devenise pentru el o obsesie. îşi petrecea timpul în faţă turnului, contemplîndu-i înălţimile inaccesibile. Inventa mii de motive pentru a sta acolo. Făcea exerciţii cu arcul şi dimineaţa, în zori, folosea săgeţi cu sfori în speranţa că una dintre ele se va opri acolo, sus. Şi-a pregătit şaisezi de metri de sfoară, dar tentativele sale au rămas fără rezultat şi acest eşec îl ducea la disperare. în ajunul morţii[1], îmi spuse : „Mă încăpăţînez pentru că sînt sigur de rezultat. Ceva bun se va întîmpla. Se va produce un miracol, am o presimţire. Ceea ce e drept se va realiza prin natura lucrurilor sau datorită lui Dumnezeu".

Barnett reluă :

— Credeţi că.a murit într-o tentativă de a escalada turnul ?

— Da.

— Frînghia este acolo unde a pus-o el ?

— Da.

— —' Atunci care este dovada ?Această împuşcătură... George Cazevon l-a surprins pe fratele meu şi a tras.

— Oh ! Credeţi că Georges Cazevon este capabil să facă aşa ceva ? ! ! exclamă Barnett.

— Da. Este impulsiv, dar se stăpîneşte, însă chiar poate ajunge să şi omoare.

— Din ce motiv a tras ? Pentru a fura de la fratele dvs. banii găsiţi ?

— Nu ştiu, spuse domnişoara d'Alescar. Nu ştiu cum s-a produs moartea, pentru că fratele meu nu avea nici o urmă de rană. Dar certitudinea mea este absolută.

— Poate, dar spuneţi că este fondată mai mult pe intuiţie decit pe fapte, observă Barnett. Vreau să spun că clin punct de vedere juridic aceasta nu-i suficient. Se prea poale ca Georges Cazevon să vă acţioneze în justiţie pentru calomnie, nu-i aşa, Bechoux ?

Domnişoara d'Alescar se ridică :

— Puţin îmi pasă, spuse ea cu gravitate. Eu nu am vorbit pentru a-l răzbuna pe fratele meu, iar pedeapsa vinovatului nu-i va reda viaţa, dar am spus ceea ce cred că s-a întîmplnt. Dacă Georges Cazevon mă va acţiona în justiţie, e liber să o facă, voi spune şi atunci ce îmi dictează conştiinţa. Dar nu va întreprinde nimic, fiţi sigur, domnule.

întrevederea se terminase. Jim Barnett nu mai insistă. Domnişoara d'Alescar nu era o femeie ce putea fi intimidată.

— Domnişoară, vă rugăm să ne scuzaţi că v-am tulburat liniştea, clar a fost nevoie, pentru a stabili adevărul şi puteţi fi sigură că inspectorul Bechoux va reţine clin ce ne-aţi spus datele ee-l interesează.

Barnett a salutat şi a ieşit, la fel procedînd şi Bechoux.

Afară, inspectorul, care nu suflase un cuvînt, continua să tacă, mai mult pentru a protesta contra unei colaborări ee-l irita din ce în ce mai mult, decit pentru a-şf ascunde confuzia în care îl aruncase acest caz sumbru. Barnett era la fel de expansiv :

— Ai dreptate, Bechoux, şi înţeleg modul tău profund de a gindi. în declaraţiile acestei domnişoare există un echivoc. Există posibil şi imposibil, adevărat şi neadevărat. Astfel, procedeele tînărului d'Alescar sînt copilăreşti. Dacă acest nefericit copil a ajuns în vîrful turnului — şi sînt tentat să cred, contrar opiniei tale secrete — că aceasta s-a datorat unui miracol pe care-l invoca prin rugăminţi şi pe care noi nici nu putem să ni-l imaginăm. Dar problema care se pune e următoarea : cum a putut, acest tînăr într-un'răstimp de două ore să inventeze ₛ un mijloc de. escaladare, să-l pregătească, să-1' pună în aplicare, să coboare şi să cadă în prăpastie' datorită unui foc de armă care nu l-a atins..

Jim Barnctt repetă rar :

— Datorită efectului unui foc de armă... care nu l-a atins..". Da, Bechoux, există un miracol în toate acestea.

Barnett şi Bechoux s-au reîntilnit seara la hanul din sat. A cinat fiecare separat. Apoi, în zilele următoare nu s-au văzut decît la prînz. În restul timpului, Bechoux îşi continua ancheta, în timp ce Barnett înconjura grădina castelului, se instala cit mai sus pe terasă pentru a admira Vieux-Donjon şi rîul Creuse. Pescuia şi fuma visător. Pentru a descoperi un miracol, te preocupă mai puţin descoperirea urmelor şi mai mult să te inspiri din natură. Ce ajutor a primit Jean d'Âlescar în acele împrejurări ?

A treia zi, s-a dus la Gueret şi a făcut-o ca un om care şlia dinainte ce trebuie să facă şi la ce Uşă trebuie să bată.

în sfîrşit, a patra zi s-a întîlnit cu Bechoux care îi spuse :

— Mi-am terminat ancheta.

— Şi eu, Bechoux.

— Mă întorc la Paris.

— Şi eu, Bechoux, şi te pot lua cu maşina.

— Fie, dar am o intilnire cu domnul Cazevon.

— Te aştept, spuse Barnett. M-am plictisit în acest cătun.

Şi-a achitat nota de plată la han, a plecat spre castel şi i-a trimis lui Georges Cazevon cartea sa de vizită pe care a scris : „Colaboratorul inspectorului Bechoux". .

A fost primit într-un mare salon care ocupa o întreagă aripă si care era decorat cu capete de cerbi, o panoplie de arme vechi, puşti şi diplome de trăgător şi vinător.

— Inspectorul Bechoux, al cărui prieten sînt, spuse Barnett, mi-a dat întîlnire aici. Am făcut împreună ancheta şi acum vom pleca amîndoi la Paris.

— Şi care este părerea inspectorului Bechoux ? întrebă Georges Cazevon.

— Este definitivă domnule. Nimic, absolut nimic nu ne permite să considerăm acest caz altfel de.cum a fost. Zvonurile auzite nu merită nici o atenţie.

— Domnişoara d'Âlescar ?

— Domnişoara d'Âlescar, după părerea lui Bechoux, este copleşită de durere şi vorbele sale nu rezistă la o examinare atentă. 'Este şi opinia dvs., domnule Barnett ?

•— Oh ! Eu, domnule, nu sînt decît un modest colaborator şi opinia mea depinde de cea a lui Bechoux.

Plimbindu-se prin hol, privea vitrinele cu arme, aratindu-se interesat de colecţie.

— Frumoase arme, nu-i aşa ? spuse Georges Cazcvon.

— Superbe.

— Sînteţi amator ?

— Admir mai ales îndcmînarca şi diplomele şi ccrtificatclo dumneavoastră. „Discipolii lui Saint Huncrt", „Vinălorii din Crcuse" ctc. dovedesc că sinteţi un profesionist. Asta mi. se spunea ieri, la Gueret.

— Nici vorbă. Dar calităţile dumneavoastră de ţinlaş sînt proverbiale.

Barnett luă o puşcă pe care o manevră ca şi cum ar trape.

— Fiţi prudent, spuse Georges Cazcvon, este o. puşcă de război încărcată cu gloanţe.

— Pentru a-i speria pe răufăcători ? j

— Mai curind pe braconieri.

— Adevărat, domnule, aţi aven curajul să trageţi în vre unul ?

— Să-l ating la un picior, îmi este suficient.

— Puteţi trage chiar de la această fereastră ?

— Oh ! Nu, braconierii nu se apropie alit de mult !

— Ar fi prea amuzant ! O mare plăcere...

Barnett întredeschise o ferestruică dintr-un ungher.

— Iată ! exclamă el, se zăreşte printre arbori Vicux-Don-jon, la circa 200 metri. Cred că este partea scăldată de riul Creuse, nu-i aşa ?

— Aproximativ.

— Da, da, exact. Disting un pilc de flori, între două p'e- Ire. Vedeţi acea floare galbenă, pe care o am în bătaia puştii ?

El ridică arma, trase şi floarea căzu.

Georges Cazcvon părea bine dispus. Unde vroia să ajungă acest modest colaborator şi cu ce drept punea atîtea întrebări ?

— Servitorii dumneavoastră locuiesc în celălalt capăt al castelului, spuse Barnett. Ei nu pot auzi ce se înlimplă aici... Regret că am necăjit-o pe domnişoara d'Alescar amintindu-i această dramă.

Georges Cazcvon surise.

— Domnişoara d'Alescar vede o legătură intre împuşcă'.ura din ziua respectivă şi accidentul fratelui său ?

— Da.

— Dar cum stabileşte ea această legătură ?

— Cum am stabilit-o şi eu, de fapt. Pe de o parte, cineva situat la această ferea'stră şi de cealaltă, fratele ei suspendat la înălţimea donjonului.

—■ Dar fratele ei a murit în cădere !

— Da, o cădere provocată prin prăbuşirea unor pietre de care se prinsese.

Georges Cazevon păli.

— N-am auzit ca domnişoara d'Alescar să fi făcut asemenea declaraţii precise şi să fi înaintat şi o acuzare-definitivă.

— Definitivă, repetă Barnett.

Celălalt privea; aplombul modestului colaborator, tonul, hotărîrea sa îl mirau lot mai mult pe Georges Cazevon care se întreba dacă acest detectiv nu venise cu intenţii agresive. Întrevederea începută pe un ton distrat lua forma unui atac, căruia Georges Cazevon trebuia să-i reziste.

El se aşeză brusc şi continuă :

— Care este scopul acestei escaladări, după părerea ei ?

— Recuperarea celor două sute de mii de franci ascunşi de tatăl său într-un loc pe care l-a desenat pe o bucăţică de hîrtie ce v-a fost arătată. - •

— Este o interpretare pe care nu o voi admite, protestă Georges Cazevon. Dacă tatăl ei a adunat o asemenea sumă, de ce ar fi ascuns-o în loc să o dea tatălui meu ?

— Obiecţia are valoarea sa, mărturisi Barnett. Poate că nu a ascuns o sumă de bani. .

— Atunci ce ?

— Nu-mi dau seama. Trebuie să emit o ipoteză.

Georges Cazevon ridică din umeri.

— Sînteţi sigur că Elisabeth şi[1] Jean d'Alescar şi-au imaginat toate ipotezele posibile ?

— Nu vom şti niciodată 1 Ei nu sînt profesionişti ca mine.

— Un profesionist oricît de perspicace ar fi nu poate să facă nimic fără probe.

— Uneori. îl cunoaşteţi pe domnul Greaume, care este patronul depozitului de ziare din Gueret şi care a fost cîndva contabil la uzinele dumneavoastră ? .

— Da. Sigur, este un om foarte cumsecade,

— Domnul Greaume susţine că tatăl contelui Jean a făcut o vizită tatălui dumneavoastră la o zi după ce a luat banii din bancă.

— ' — Ei şi ?Se poate presupune că i-au fost inmînaţi banii şi că ar fi ascuns procura primită. . .

Georges Cazevon izbucni :

— Dar, domnule, ipotezele dvs. întinează memoria tatălui meu.

— În ce sens ?. întrebă Barnett cu nevinovăţie.

— Dacă ar fi primit banii, tatăl meu ar fi vorbit despre aceasta.

— De ce ? Nu era obligat să înştiinţeze pe cei din jur de rambursarea unei sume pe care o împrumutase personal.

Georges Cazevon lovi cu pumnul în biroul său.

— Dar el nu şi-a exprimat intenţia de a deschide succesiunea asupra domeniului Mazurech după moartea debitorului !

— Este ceea ce se face în prezent.

— Ei ! Ei ! Este o nebunie ceea ce afirmaţi dvs. Nu există logică, domnule, cînd se fac astfel de afirmaţii. Admiţînd că tatăl meu a fost capabil să mai »ceară o dată suma pe care o primise, nu i-ar fi fost teamă că se va prezenta cu dovada achitării datoriei ?

— Poate a aflat, spuse neglijent Barnett, că nimeni, nici chiar moştenitorii, nu ştia de rambursarea datoriei. Cum el ţinea la acest domeniu, mi s-a spus că jurase să-l cucerească, clar a decedat.

Astfel, puţin cite puţin, cu insinuările viclene şi tenace ale lui Jim Barnett, cazul îşi schimba înfăţişarea. Tatăl lui Georges Cazevon era acuzat de mişelie şi escrocherie. Cuprins de minie şi foarte palici, Georges Cazevon stringea clin pumni şi observa cu stupoare cum acest subaltern îndrăznea pe un ton flegmatic să prezinte faptele într-o lumină total nefavorabilă lui.

— Vă interzic să vorbiţi astfel, mormăi el. Spuneţi numai lucruri închipuite.

— închipuite ? Nu, vă asigur că tot ceea ce am spus este absolut real.

Spărgind cercul ipotezelor şi supoziţiilor în care îl atrăsese •acest adversar imprevizibil. Georges Cazevon exclamă :

— Minciuni 1 Nu aveţi nici cea mai mică probă. Pentru a deţine dovada că tatăl meu ar fi comis o asemenea infamie va trebui, să mergeţi să o căutaţi pe înălţimea Vieux-Donjon.

— Jean d'Alescar a fost acolo.

— Nu-i adevărat. Nu cred că cineva ar fi pulul escalada turnul de 30 metri — este ceva peste puterile omeneşti — şi cu **atît mai mult** nu **a putut** .să o facă în două ore.

— Jean d'Alescar a făcut-o, repetă Barnett cu încăpăţînare.

— Dar cum ? proferă Georges Cazevon exasperat: Prin ce miracol ?

Lui Barnett îi scăpară cuvintele :

— Cu ajutorul unei frînghii. __

Cazevon glumi :

— O frînghie ? Dar asta e o nebunie ! Da, într-adevăr, eu l-am surprins de o sută de ori cînd lansa suliţe în speranţa prostească să agaţe o frînghie pe care el o pregătise. Sărmanul copil î Nu există miracole de acest gen. Şi, repet... cum, în numai două ore ?... şi apoi, această frînghie, a fost văzută peste turn, după accident, sau pe stîncile - rîului Creuse, nu era pe Manoir, uncîe se află acum, se pare !

Barnett replică liniştit :

— Nu de această frînghie s-a folosit.

— Dar de care, atunci ? întrebă Georges Cazevon oare rîdea cu nervozitate. În sfîrşit, totul e foarte serios, în acest caz. Contele Jean, cu ajutoruPfrînghiei sale a ajuns pe terasă în zori, unde a pronunţat cuvinte magice şi astfel frînghia s-a desfăcut singură pînă în vîrful turnului din Donjon şi aşa a putut să-l escaladeze ? Poate este un miracol de fachir hindus.

— Şi dumneavoastră, spuse Barnett, sînteţi obligat să invocaţi un miracol, la fel ca Jean d'Alcscar, pentru că aceasta este ultima speranţă, la fel ca şi mine care mi-am fondat convingerea pe această idee. Dar este un miracol care s-â produs invers de cum îl gîndiţi, pentru că acesta nu a avut loc de jos în sus, ci potrivit obiceiului, cred că de sus în jos.

Cazevon glumi :

— Providenţa ! atunci Providenţa a aruncat un punct de sprijin unuia dintre aleşi !

— Degeaba invoci divinitatea, dacă nu ţi cont de legile naturii, spuse Barnett liniştit. Miracolul constă, pentru cei care îl pot face în zilele noaşţre, dintr-o simplă întîmplare.

— întîmplare !

— Nimic nu este imposibil. Aceasta este, de fapt, forţa cea mai tulburătoare, cea mai ingenioasă, cea mai neprevăzută şi cea mai capricioasă. Întîmplarea apropie şi adună, înmulţeşte combinaţiile cele mai insolite şi cu elementele cele mai disparate creează realitatea de zi cu zi. Numai întîmplarea produce miracole. Şi acesta pe care l-am cunoscut este atît de extraordinar pentru epoca noastră, încît el pare ca ceva ce cade din cer '

— Frînghii ! îl şicană Cazevon.

— Frînghii şi orice altceva. Fundul mării este presărat cu lucruri ce provin de la navele ce o străbat.

— în cer nu sînt nave.

— Există şi clin acestea, dar poartă alte nume, cum ăr fi baloane, aeroplane sau dirijabile. Ele străbat cerul în toate sensurile, cum celelalte o fac pe mări şi astfel mii de lucruri pot să cadă sau să fie aruncate de la bordul acestora. Unul clin

aceste lucruri poate fi un sul de frînghic care se prinde de crenelurile Donjonului, astfel totul este clarificat.

— Explicaţie infantilii.

— Explicaţie întemeiată. Citiţi ziarele din ţară apărute săptămina trecută, cum am făeut-o şi cu ieri şi veţi afla cu un balon a survolat regiunea în noaptea care a prcccdat moartea contelui Jcan. Mergea dinspre noicl către sud şi din acesta au fost aurneaţi ciţiva saci cu nisip la cincisprezece kilometri nord de Gueret. De ce nu s-ar fi putut deduce că ar fi aruncat şi un sul de fringliie şi astfel un capăt al acesteia s-a agăţat de un arbore de pe terasă şi pentru a ajunge la ea, contele Jcan a trebuit să rupă o ramură a unui copac şi astfel a pulul să urce ? O treabă grea, clar se poate admite la virsta lui.

— Şi atunci ? murmură Cazevon cu o figură crispată.

— Şi atunci, concluzionă Barnctl, cineva foarte încleminatic ca trăgător şi care se găsea aici lingă fereastră, văzmdu-l suspendat în gol, a tras şi frinhia s-a rupt.

— Ah ! făcu brusc Cazevon, iată cum vă ¡magnaţii dumneavoastră accidentul !

— Apoi, continuă Hameii, acel cineva a alergat pină la rîu, a găsit scrisoarea, după care a schimbat şi locul de aşezare a fringhiei pentru ca autorităţile să o găsească cu uşurinţă.

Acum acuzarea se deplasa de la lată la fiu. Fiul, deci, devenea acuzat după tată. O legătură logică, ceva ce nu putea fi respins, unea trecutul de prezent,

Cazevon, încercând să pară degajai, s-a revoltat mai mult pe ccl ce profera astfel de vorbe, dccît pe ce spunea cu adevărat şi exclamă :

— Am ascultat destul explicaţiile comode şi ipotezele bizare din acest sistem incoerent. Plecaţi. îl voi anunţa pe domnul Bechoux că eu v-am dat afară pentru că sînteţi un mincinos.

— Dacă as îi dorit să vă determin să vorbiţi, spuse Barnett rizind, aş'fi început prin a vă prezenta probele mele.

Cazevon urlă, fără să se controleze :

— Probe ! Aveţi aşa ceva ? Vorbe, da, baliverne. Dar o probă, o singură probă care să vă permită să vorbiţi... nu ! Probe ! Nu există decit una singură care să fie valabilă ! Dacă nu o aveţi, sînt sigur că tot eşafodajul de nisip se prăbuşeşte, iar dumneavoastră nu sinteţi decît un om rău intenţionat.

— Ce probă ?

— Scrisoarea ! Scrisoarea semnată de tatăl meu.

— Iat-o, spuse Barnett, desfăcînd o foaie dc hîrlie timbrată, uzată şi îngălbenită. Este, deci, scrisoarea tatălui dumneavoastră, nu-i aşa ? Şi textul este autentic ?

. „Eu, subsemnatul Cazevon Auguste, recunosc că am primit de la domnul conte d'Alescar suma de două sute de mii franci pe care îi împrumutasem. Această rambursare îl eliberează, fără alte formalităţi, de ipoteca pe care o semnase pentru castelul şi terenurile sale".

— Data corespunde cu cea indicată de domnul Greaume. Este semnată. Deci proba este indiscutabilă "şi dumneavoastră cunoaşteţi acest lucru fie din mărturisirea tatălui, fie din documente secrete lăsate de acesta. Descoperirea acestei scrisori înseamnă condamnarea tatălui dumneavoastră, a dumneavoastră, de asemenea, şi expulzarea din-castelul la care ţineaţi ca şi'tatăl dumneavoastră. De aceea aţi ucis.'

- — Dacă aş fi ucis, se bîlbîi Cazevon, aş fi luat scrisoarea.

— Aţi căutat scrisoarea, dar nu aţi găsit-o asupra victimei. Nu • mai era asupra lui. Din prudenţă, contele Jean a prins-o de o piatră pe care a .aruncat-o din turn, pentru a o lua cînd ar fi ajuns jos. Eu am găsit scrisoarea aproape de rîu, la circa douăzeci de metri distanţă.

Barnett abia avu timp să se retragă, deoarece Georges Cazevon a încercat să-i smulgă documentul.

Un moment, cei doi s-au privit, apoi Barnett zise :

— Un asemenea gest este o mărturisire. Şi ce ură se citeşte în privirea dumneavoastră ! în asemenea momente, cum mi-a spus şi domnişoara d'Alescar, dumneavoastră sînteţi capabil de orice. Asta s-a întîmplat şi în ziua respectivă. Vă rog să vă stăpîniţi. Sună cineva. Este inspectorul Bechoux şi poate aveţi interes să nu ştie nimic. - ■

Trecu un moment şi, în sfîrşit, Georges Cazevon a cărui privire păstra o expresie de rătăcire, şopti :

— Cit ? Cit să vă dau pe această scrisoare ?

— Nu este de vînzare.

— O păstraţi.

— O să vă fie restituită în anumite condiţii.

— Care ?

— O să vi le spun în faţa inspectorului Bechoux.

— Dacă refuz să le îndeplinesc ?

— Vă denunţ.

— Acuzaţiile dumneavoastră nu vor rezista.

— Vom vedea.

Georges Cazevon simţi'nd forţa şi nemărginita voinţă a adversarului său, fu nevoit să-şi coboare privirea. În acel moment, un servitor îl introducea pe Bechoux.

Inspectorul, care nu se aştepta să-l întâlnească pe Barnett la castel, se încruntă. Despre ce or fi vorbind cei doi ? Acest odios Barnett a îndrăznit oare să contrazică ceea ce hotărîse el, Bechoux ?

Această temere s-a transformat repede în realitate, cînd a strins mina lui Cazevon cu afecţiune, spunînd :

— Domnule, v-am promis să vă informez la plecare despre rezultatul anchetei şi raportul pe care îl voi face. Reprezintă întocmai realitatea.

Şi reluă aceiaşi termeni pe care i-a folosit şi Barnett :

— Zvonurile stârnite împotriva dumneavoastră de domnişoara d'Alescar nu merită nici o atenţie.

Barnett aprobă :

— Foarte bine, este exact ceea ce i-am spus domnului Cazevon. Încă o dală, şeful şi prietenul meu Bechoux a făcut dovada perspicacităţii sale. Trebuie să spun, pe de altă parte, că domnul Cazevon are tăria morală să răspundă de o manieră foarte generoasă calomniilor al-căror obiect este. El restituie domnişoarei d'Alescar domeniul rămas de la strămoşii săi.

Bechoux părea lovit în moalele capului :

— Cum ? 1 ? Este posibil ?

— Foarte posibil, afirmă Barnett. Toată această aventură l-a indispus pe domnul Cazevon şi urăşte acest ţinut, dar are, în schimb, în vedere un castel vecin cu uzinele sale din Cîueret. Cinci am intrat, domnul Cazevon era pe punctul să redacteze actul de donaţie şi doreşte, în acelaşi timp, să ofere şi un cec la purtător de o sută de mii de franci, care va fi remis domnişoarei d'Alescar, pentru daune morale. Nu este aşa, domnule Cazevon?

— Acesta nu avu nici o secundă de ezitare. Execută ordinele lui Barnett cu promptitudine, se şi aşează la biroul său, redacta actul şi-l semnă.Iată-le, domnule, voi da instrucţiuni şi secretarului meu.

Barnett primi eele două documente într-un plic, închise plicul, i-l dădu lui Bechoux, spunîndu-i :

— Inmînează-l domnişoarei d'Alescar. Ea-va şti să aprecieze gestul domnului Cazevon. Vă salut, domnule, şi nu exagerez cînd vă spun că Bechoux şi cu mine sîntem fericiţi că s-a găsit- o rezolvare ce mulţumeşte pe toată lumea.

Ieşi urmat imediat de Bechoux, care clin ce în ce mai zăpăcit, murmura .trecînd prin parc !

---A, nu se poate, el a fost cel care a tras ? Şi-a recunoscut crima ?

— Nu te mai ocupa de acest caz, Bechoux, îi spuse Barnett. După cum vezi, s-a rezolvat în interesul ambelor părţi. Deci, îndeplineşte-ţi misiunea pe lingă domnişoara. d'Alescar. Cere-i să păstreze tăcere şi să uite, apoi ne întîlnim la han.

După un sfert de oră, Bechoux se întorcea. Domnişoara d'Aescar acceptase donaţia şi îl însărcinase pe secretarul ei să ia legătura cu cel al domnului Cazevon. Dar a refuzat banii, indignată, rupînd cecul.

Barnett şi Bechoux au plecat. O călătorie rapidă şi tăcută. Inspectorul era istovit de atîtea presupuneri şi nu înţelegea nimic, iar prietenul Iui, Barnett, nu părea deloc dispus să-i facă confidenţe.

La Paris, unde au sosit după trei ore, Barnett l-a invitat pe Bechoux la prînz în apropiere de Bursă. Bechoux, inert, incapabil să refuze, a acceptat.

— Comandă, spuse Barnett, eu am ceva de rezolvat.

Aşteptarea nu a fost lungă. Au mîncat bine, iar la cafea, Barnett spuse :. -

— Va trebui să-i trimit domnului Cazevon cecul rupt.

— De ce ?

— Nu are nici o valoare.

— Cum aşa ?

— Da. Prevăzînd refuzul domnişoarei d'Alescar, am strecurat' în plic unul vechi, cu termen depăşit.

— Şi cel adevărat ? gemu Bechoux. Cel pe care l-a semnat domnul Cazevon ? ,

Jim Barnett a întredeschis vestonul şi a arătat un teanc de bani. Lui Bechoux îi căzu ceaşca din mînă. Totuşi, se linişti. Fumară mult, unul în faţa celuilalt.

— În sfîrşit, Jim Barnett spuse :într-adevăr, Beehoux, colaborarea noastră a fost fructuoasă pînă aici. Cu cît am avut mai multe cazuri, cu atit au crescut mai mult modestele mele economii. îţi jur că încep să mă jenez în ceea ce te priveşte, pentru că lucrăm împreună şi tu eşti cel caro îmi dai de lucru. Ce ai spune dacă ai fi asociatul Agenţiei, adică Agenţia Barnett & Beehoux... Ei ? Nu ar suna prea rău !

Beehoux il privi cu ură. N-a detestat pe nimeni atit de mult ca pe acest individ.

Se ridică, aruncă o bancnotă pentru a-şi achita consumaţia şi plecă vorbind singur :

— Există momente cînd mă întreb dacă acest individ nu es(e chiar ciracul în persoană.

La fel mă întreb şi eu, uneori, spuse Barnett, rîzînd.CAPITOLUL VII

MĂNUŞI ALBS... JAMBIERE ALBE

Bechoux sări dintr-un taxi şi intră în Agenţie ca un uragan :

— Ah 1 Ce drăguţ 1. exclamă Barnett cum îl văzu. Ne-am despărţit destul de prost cu o. zi în urmă şi îmi .era teamă că eşti supărat. Eî, dar să vedem, ai nevoie de mine ?

— Da, Barnett.

Barnett îi scutură vîguros mîinile.

— Cu atît mai bine ! Despre ce este vorba ? Eşti congestionat. Nu cumva ai scarlatină ?

— Nuprîde Barnett. Am un caz greu şi vreau să-l rezolv.

— Despre ce este vorba ?

— De soţia mea. "

— Soţia ta ! Eşti căsătorit ?

— Divorţat de şase ani.

— Incompatibilitate... ?

— Nu, îşi iubea vocaţia.

— Care a fost aceea de a te părăsi ?

— Dorea să fie actriţă. înţelegi şi tu, soţia unui inspector de poliţie, la teatru.

— Şi ea a reuşit.

— Da, ea cîntă.

— La Operă ?

— La Folies-Bergere.

— Cum se numeşte ?

— Olga Vaubant

— Cîntăreaţa acrobată ?
— Da.
Jim Barnett îşi exprimă entuziasmul.
— Felicitările mele, Bdchoux ! Olga Vaubant este o adevărată artistă, care a găsit prin cintecele sale o formulă nouă. Ultimul sau număr, c'intat cu capul în jos „îsidore... mă acîoră. Dar eu pe Jaime îi iubesc", iţi dă imaginea unui mare artist.
-— lli mulţumesc. Ială ce am primit de la ca, spuse Bechoux, citind ceva scris neciteţ cu creionul şi care purta data din aceeaşi zi :
„Mi s-a furat toiul din dormitor. Au încercat s-o asasineze pe mama. Vino, Olga".
— Poate este numai un motiv ! spuse Barnett.
Bechoux reluă :
— Imediat am telefonat la poliţie, unde cazul era cunoscut şi am reuşit să mă alătur anchetei colegilor mei care se află deja la faţa locului.
— De ce iţi este frică ? întrebă Barnett.
— Să o revăd, spuse Bechoux, pe un ton jalnic.
— O mai iubeşti ?
— Cind o văd, mă tulbură... Nu pot vorbi... Mă bîlbîi. îţi imaginezi o anchetă în asemenea condiţii ? Nu voi face decit prostii !
— în timp ce tu doreşti să rămîi domn în faţa ei şi să te arăţi la înălţimea reputaţiei tale ?
— Exact.
— Pe scurt, contezi pe mine ?
— Da, Barnett.
— Cum se comportă soţia ta ?
— Ireproşabil. Dacă nu era acea vocaţie, Olga ar fi fost încă doamna Bechoux.
— Ar fi fost păcat pentru artă, spuse cu gravitate Jim Barnett, apoi îşi puse pălăria.
în citeva minute ajunseră pe una din străzile cele mai liniştite şi mai puţin circulate din apropierea grădinii Luxemburg. Olga Vaubant ocupa al treilea şi totodată ultimul etaj al unei clădiri burgheze ale cărei ferestre de la parter erau prevăzute cu gratii de fier.
— încă un cuvint, spuse Bechoux. Renunţă măcar o dată la acele discursuri care dezonorează activitatea noastră comună.
— Pe conştiinţa mea... obiectă Barnett.
— Să nu o necăjeşti, spuse Bechoux şi gîndeşte-te la mine, la reproşurile pe care mi le va face.
— Mă crezi capabil să o jignesc pe Olga Vaubant ?
— Eu iţi' cer să nu ironizezi pe nimeni.
— în afară de cei ce o merită ?

— Lasă justiţiei grija de a-i pedepsi.

ÎWnett suspină :

— Aşa e mai puţin amuzant ! Dar, în sfîrşit, dacă tu do- - reşti...

Un agent al poliţiei păzea poarta, un altul se afla în hol alături de ghereta portarilor, pe care această afacere îi marcase serios. Bechoux a aflat că un comisar clin cartier şi doi agenţi de la Siguranţă tocmai au ieşit din casă şi că judecătorul a şi făcut deja o anchetă sumară.

— Să profităm că nu este nimeni, îi spuse Bechoux lui Barnett.

După o clîpă, începu să-i explice

— Este o locuinţă veche unde se păstrează obiceiurile de altădată... De exemplu, uşa de la intrare rămîne permanent încuiată, nimeni nu are cheie, se poate intra numai sunînd. La etajul întîi, locuieşte un preot, la al doilea, un magistrat, iar portăreasa le face menajul. Cît priveşte pe Olga, ea trăieşte cel mai respectabil, cu mama sa şi două bătrîne care au cres- eut-o.

Li s-a deschis, iar Bechoux a precizat că vestiarul se află la dreapta spre camera şi budoarul Olgăi, la stînga este camera mamei şi a celor două bătrîne, iar în faţă, un atelier de pictură, transformat în sală de gimnastică cu o bară fixă, un trapez, scări şi multe alte accesorii împrăştiate printre fotolii şi canapele.

Abia intrară în această încăpere şi ceva şi căzu de sus. Era un omuleţ care rîdea cu o faţă plăcută şi un păr ciufulit. Sub costumaţia strînsă pe corp, Barnett o recunoscu pe Olga Vaubant. Ea spuse cu un accent de mahala :

— Ştii, Bechoux, mama se simte foarte bine. Doarme. Scumpa mea mamă ! Ce grozav !

Ea înălţă-capul lîngă braţele întinse, stind cu picioarele în aer. Cînta cu o voce emoţionantă : „Isidore... mă adoră. Dar eu pe Jaime îl iubesc..."

— Dar îl iubesc şi pe bravul meu Bechoux, spuse ridi- cîndu-sc. Da, este drăguţ din partea ta că ai venit aşa de repede.

— Jim Barnett, un coleg, îl prezentă Bechoux, care în- ccrca să fie tare, dar ai cărui ochi umezi şi stare de nervozitate îl trădau.

— Perfect 1 spuse ea. Voi doi va trebui să descllciţi această afacere, iar eu voi merge în dormitor. Restul vă priveşte. Ah ! La rindul meu vreau să vi-l prezint pe Del Prego, profesorul meu de gimnastică, mascur, machior, comerciant de cosmetice care face furori pe lingă ; ceste domnişoare de music- ball şi care vă amuză conLorsioninclu- se ca nimeni altul. Salutări, Del Prego.

Del Prego se înclină. Avea umeri largi, piele bronzată, o figură veselă şi statura unui vechi clown. Era îmbrăcat în gri, cu mănuşi şi jambiere albe şi avea în mînă o pălărie de fetru deschis. Şi deodată, gesticulînd, amestecînd cuvinte din franceza din colonii, clin spaniolă, engleză şi rusă, dorea să-şi prezinte metoda de dislocare progresivă. Olga îl opri.

— Nu-i timp de pierdut. Ce doreşti să şti'i, Bechoux?

— Mai intii, zise Bechoux, atn dori să vedem camera ta.

— Să mergem mai repede 1

Dintr-o săritură, s-a prins de trapez, apoi clin elan s-a agăţat de inele şi a ajuns în faţa uşii.

— Am ajuns, spuse ea.

Camera era complet i>oală. Pat, mobile, draperii, gravuri, coyoare, bibelouri, toate dispăruseră.

Olga pufni în ris.

— Ei ! Au curăţat-o. Pinä şi setul de periuţe clin fildeş l-au furat. Se spune că au luat chiar şi praful. Şi ce aveam în cameră ! Un" Louis XV, cumpărat bucală cu bucată... Un pat unde dorirea dcamna de Pompadour!' Patru gravuri de Boueher !... O comodă semnată... Minunăţii, ce mai !... Toţi banii ir,ei câştigaţi în turneul din America s-au dus !

Făcu un salt periculos, işi scutură părul şi exclamă bucuroasă :

— Ah ! Cineva trebuie să plătească. Cu muşchii mai de cauciuc şi vocea mea răguşită, nu mă plini*... Dar de ce mă măsori aşa, Bechoux ? S-ar putea spune că eşti gala să leşini la picioarele mele. Vino să te sărut şi pune toate întrebările înainte de a sosi oamenii justiţiei.

Bechoux rosti :

— Povesteşte ceea ce s-a întîmplat.

— Oh ! Nu este prea complicat, spuse ea. lată, ieri seară, cinci ceasul bătu de zece şi[1] jumătate... Trebuie să vă spun că eu plecasem pe la ora opt cu Del Prego, caro m-a în.ioţit la Folies- Bergere în locul marnei. Mama tricota. Se auzi un zgomot din camera mea. Ea a fugit acolo. La lumina unei lanterne, care a fost stinsă imediat, a văzut un bărbat ce demonta patul şi altul care îl lua În spinare, primul şi-a acoperit capul cu o faţă de şi-â acoperit capul cii o fată de masă. Au luat piesele şi îe-ăd masă. Au luat piesele şi le-au coborit Una cîte una. Mama nici nu a mişcat, nici nu a strigat. Din stradă a auzit o maşină puternică ce a demarat şi apoi a avut curajul să privească În jur.

— Şi cînd te-ai întors de la Folies-Bergere ? întrebă Bechoux.

— Am găsit uşa de la intrare deschisă, cît şi cea de la apartament, iar mama leşinată. Înţelegi în ce situaţie mă aflam ?

— Portarii ?

— După cum îi ştii. Doi bătrîni, care locuiesc aici de treizeci de ani şi pe care nici un cutremur nu-i deranjează. Ei nu aud declt soneria, care îi poate trezi noaptea. Or, au jurat că de la ora zece şi pînă dimineaţa cînd' s-au trezit nimeni nu a sunat.

— în consecinţă, spuse Bechoux, ei nu.au deschis nimănui.

— Exact. "

— Şi ceilalţi locatari ?_ •

— Nu au auzit nimic. ./

— Şi ce crezi ?

— Ce să cred ?

— Care e părerea ta, Olga ?

Tînăra se revoltă.:

— Hai că «şti bine 1 De ce să am o părere ? într-adevăr, şi tu ai acelaşi comportament ca cei de la judecătorie.

— Şi acesta este abia începutul, spuse Bechoux.

— Tot ce am spus nu este suficient pentru a-ţi lumina calea ? Dacă şi colegul tău Barnett este la fel ca tine, pot să-mi iau adio de la patul meu Pompadour.

Colegul Barnett înainta şi o întrebă :

— în ce zi doriţi să aveţi patul Pompadour, doamnă ?

— Cum ? spuse, privind surprinsă acest personaj un pic - spălăcit în aparenţă, căruia nu i-a acordat nici o atenţie.

El spuse pe un ton familiar :

— Aş vrea să ştiu ziua şî ora cînd doriţi să intraţi în posesia patului Pompadour şi a tuturor lucrurilor din cameră.

— **Dar...**

— Să precizăm data. Astăzi este marţi. Marţea viitoare vă convine ?

Ea deschise ochii săi mari şi rotunzi părînd sufocată. Ce însemna această propunere insolită ? Glumă sau fanfaronadă ? Şi deodată o pufni risul :

— Ce caraghios ! De unde l-ai scos pe asest prieten, Bechoux ? O săptămînă ! S-ar spune că are în buzunar patul meu... îţi închipui că îmi voi pierde vremea cu şmecheri ca voi !

Ea îi împinse pe amindoi pină în vestibul.

— Hai, plecaţi şi să nu vă mai văd. Nu doresc ca cineva să-şi bată joc de mine. Ce farsori, ce şmecheri!

Uşa de la atelier se închise eu zgomot în urma celor doi, iar Bechoux reuşi să spună doar atit :

— Au trecut doar zece minute de cind am sosit.

Liniştit, Barnett examină vestibulul, punînd o serie de întrebări uneia din cele două bătrine din casa. După ce coborîră intrară şi la portari, care, de asemenea, au fost interogaţi. Ajungînd apoi în stradă, Barnett opri un taxi care trecea şi ceru să fie dus la Agenţie, în strada Labordc, în timp ce Bechoux rămase aiurit pe trotuar.

Dacă Barnett se bucura de încredere în ochii lui, atunci Olga avea un credit şi mai mare şi[1] nu se îndoia că Barnett a vrut să iasă din încurcătură printr-o promisiune care nu putea fi decît o farsă.

Bechoux avu dovada a doua zi cind se duse la Agenţia Barnett. Stînd în fotoliu, cu picioarele pe birou, Barnett fuma.

— Deci tu ai luat totul în gluma, exclama Bechoux, furios. în timp ce eu mă zbat în toate părţile, cei de la judecătorie nu fac nimic. Nici cu nu am realizat mare lucru. *Sintem* însă de acord cu faptul că nu se poate intra în casă nici dacă ai o cheie, deci în interior a fost un complice. Inevitabil, se ajunge la o concluzie. Unul dintre cei doi hoţi se afla în casă şi a deschis. Nimeni nu putea să intre în casă fără să fi fost văzut de portar, pentru că uşa este mereu închisă. Dar cine a intrat ? Cine a ajutat ? Mister 1

Barnett nu se mişca. Părea absolut străin de afacere. Bechoux continuă.

— S-a stabilit lista unor persoane ce au vizitat clădirea în ajun. Pentru toate, portarii au fost categorici, toate au intrat şi au ieşit. Deci, nici un indiciu, furtul care a fost pus în aplicare cu mijloace foarte simple şi cu o asemenea îndrăzneală, rămîne absolut inexplicabil în ceea ce priveşte originea sa. Ce părere ai ?

Barnett se mişcă, parcă ar fi revenit la realitate şi rosti :

— Ea este încîntătoarea.

— Ce ? Ce ? Cine este îneîntăLoare ? • ' , _

— Soţia ta. .. ' - - •.

—. Ia te uiţă ! ..

— La fel de încîntătoare în viaţă ca şi pe scenă. Atît de plină de viaţă ! Atît de exuberantă ! O adevărată ştrengăriţă a Parisului... Are atîta gust şi delicateţe ! Ideea de a-şi folos[5] economiile pentru a cumpăra un pat stil Pompadour nu este încîntătoare ? Bechoux, t.u nu meriţi aceaslă soartă.

Bechoux îngăimă :

— Soarta mea ? Deja a trecut destul timp de cînd a plecat.

— După ce durase... ?

— O lună. .

— Şi tu te plîngi ?

Sîmbătă, Bechoux a revenit din nou. Barnett fuma, visa şi nu răspundea. Apoi, luni, Bechoux a apărut, descurajat.

— Nu merge • deloc, mormăi ei. Toţi aceşti indivizi sînt nişte proşti. Şi în acest timp, patul stil Pompadour şi toate lucrurile din camera Olgăi cred că se îndreaptă către un port, de unde vor pleca în străinătate şi într-o zi vor fi vîndute. Şi ce pot spune eu, inspector de poliţie în faţa Olgăi ? Că sînt un imbecil.

îl observa pe Barnett, care privea fumul de la ţigară ce se ridica. în rotocoale spre plafon, şi se indigna.

— Luptăm contra unor indivizi formidabili, aşa cum lu nu ai întîlnit niciodată!... oameni ce acţionează prin metode speciale, folosesc un truc pe care şi l-au perfecţionat... şi[1] totul te lasă rece ? Este clar că au introdus pe cineva la faţa locului şi tu nu încerci să clarifici înşelătoria lor ?

— Există în această afacere ceva care îmi place mai mult decît orice.

— Ce ? ' '

— Firea ei, spontaneitatea sa. Fără prefăcătorie. Olga spune ce gîndeşte, acţionează potrivit instinctului şi fanteziei sale. îţi repet, Bechoux, este o creatură delicată.

Bechoux lovi cu pumnul în masă.

— Ştii cum eşti privit de ea ? Drept un cretin. Cînd vorbeşte despre tine cu Del Prego,- rid de nu mai pot. Bar- nett cretinul... Barnett excrocul...

Barnett murmură :

— Penibil adjectiv ! Ce să fac pentru a nu-l mai merita ?

— Miinc este marţi. Ar fi bine să-i dai patul, cum ai promis.

— Drace, din nefericire nu ştiu unde se află. Dă-mi un sfat, Bechoux.

— Arestează hoţii şi vei afla adevărul.

— Este mai uşor aşa, spuse Barnett. Ai un mandat de arestare ?

— Da.

— Şi oameni la dispoziţia ta ?

— Nu trebuie decit să telefonez la prefectură.

— Cere deci ' doi poliţişti, care să vină lingă grădina Luxembourg, aproape de galeriile Odeon.

Bechoux tresări :

— îţi baţi joc de mine ?

— Deloc. Crezi că eu doresc să fiu considerat un cretin de Olga Vaubant ? Şi apoi nu am eu obiceiul să-mi ţin pro- misiunea ?

Bechoux reflectă citeva clipe. Avea impresia că Barnett vorbea serios şi că în cele şase zile cit a stat în fotoliu el nu a încetat să se gindească la această afacere. Nu spunea el adesea că sînl cazuri cînd reflecţia este mai eficientă decît orice anchetă ?

Fără să-l mai întrebe, Bechoux ceru Ut telefon pe un prieten. de-al său, pe nume AILert, care era colaboratorul cel mai apropiat al şefului Siguranţei. Şi au stabilit ca doi agenţi să sosească la Odeon.

Barnett se ridică şi se pregăti de plecare. Era ora trei.

— Mergem în cartier la Olga ? întrebă Bechoux.

— **Chiar acasă la ca.**

— Să vorbim cu portarii.

Se instalară într-adevăr, în fundul gheretei, după ce Barnett le-a recomandat să nu sufle uri cuvint şi să nu facă nici un gest care să dezvăluie că cineva s-ar afla în spatele lor. Erau ascunşi după uriaşa perdea ce acoperea palul. Iii puteau vedea orice persoană căreia i se deschidea, fie pentru a intra, fie pentru a ieşi

.Trecu preotul de la etajul unu, apoi una din bătrînele de la Olga, care mergea repede, cu un coş pe braţ.

— Ce dracu aşteptăm ? murmură Bechoux. Ce urmăreşti ?

— Să te învăţ meserie.

— Dar... - '

— Taci. '

La ora trei, intră Del Prego, cu mănuşi albe, jambiere albe, costum gri, pălărie deschisă la culoare. Dădu bună ziua portarilor şi urcă. Era ora cînd începea lecţia de gimnastică zilnică. După patruzeci de minute ieşi din nou şi intră cu . un pachet de ţigări pe care le cumpărase. Mănuşi albe... jambiere albe...

Apoi trecură trei persoane fără importanţă. Şi deodată, Bechoux murmură :

— Iată-l pentru a treia oară. Pe unde a ieşit ?

— Cred că pe această uşă.

— Ml se pare că nu, spuse Bechoux fără'a fi prea hotă-rît... sau cel puţin noi nu l-am observat.. Ce părere ai, Barnett ?

Barnett ridică perdeaua şi spuse :

— Cred că este timpul să acţionăm. Du-te după Colegii tăi, 3echoux. .

— Să-i aduc ?

— Da.

— ■ Şi tu ?

— EU urc.

— Mă aşteptţi ?

— Pentru ce ?

— Dar, în sfîrşit, cine este ?

— O să vezi. Postaţi-vă toţi trei la etajul doi.„ O să vă **:iem-**

— Deci tu pleci ?

— Da. •

— Să lupţi împotriva cui ?

— împotriva unor oameni care te pot privi cu curaj în tă, iţi jur. Repede.

Bechoux plecă. Barnett, cum spusese, urcă cele trei ¿ije şi sună. A fost invitat în sala de gimnastică, unde Olga I încheia lecţia sub supravegherea lui Del Prego.

— —- Iată-l pe întreprinzătorul domn Barnett. Ei birre, jr.nnule Barnett, îmi aduceţi patul meu stil Pompadour ? Aproape, doamnă. Dar nu vă deranjez ?

— Dimpotrivă.

Cu o agilitate extraordinară, fără a ţine seama do pericol, execută, ca şi cum s-ar fi jucat, mişcări pe care Del Prego i le cerea cu vocea joasă. Profesorul aproba, făcea observaţii, executa el însuşi, căci era un bun acrobat, cu mişcări mai mult violente decit suple şi elastice, îşi arăta forţa care părea extraordinară.

Terminindu-sc lecţia, îşi încheie vestonul şi-şi prinse jambierele albe, şi îşi luă mănuşile albe şi pălăria.

— Pe diseară la teatru, domnă Olga.

— Nu mă aştepţi astăzi, Del Prego? Ar trebui să mă conduci, întrucit mama nu poate.

— Nu pot, doamnă Olgn. Am treabă înainte de cină.

S-a îndreptat spre uşă, dar a trebuit să se oprească deoarece Barnett ii blocase drumul.

— Numai citeva cuvinte, dragă domnule, spuse Barnett, pentru că o întîmplare fericită v-a scos în calea mea.

— îmi pare nespus de rău, dar...-

— Trebuie să mă prezint ? Jim Barnett, detectiv particular de la Agenţia Barnett & Co., un prieten al lui Bechoux.

Del Prego făcu un pas înainte.

— Scuzele mele, domnule, dar sînt cam grăbit.

— Oh ! Numai un minut pentru a face apel la memoria dumneavoastră.

— în legătură cu ce ?

— în legătură cu un oarecare ture...

— Un turc ?

— Da, care se numeşte Ben Vali.

Profesorul înălţă capul şi răspunse :

— Ben Vali ? Nu am auzit niciodată de acest nume.

— Poate cel al unui oarecare Avernoff vă este cunoscut ?

— Nici atit. Cine sint aceşti domni ?

— Doi asasini.

După o scurtă pauză. Del Prego spuse, rizind :

— Asemenea personaje nu-mi face plăcere să le frecventez.

— Dimpotrivă, cineva susţine că le cunoaşteţi pe aceste persoane foarte bine.

Del Prego îl măsură din cap pînă în picioare şi mirii :

— Ce înseamnă toate acestea ? Explicaţi-mi I Şaradele mă **plictisesc.**

— Aşezaţi-vă, domnule Del Prego, pentru a discuta mai comod.

Del Prego replică printr-un gest de nerăbdare ; Olga se apropie de cei doi, drăguţă şi curioasă, minionă în costumul dc gimnastică. .

— Stai jos, Del Prego. Cred că este vorba de patul meu stil Pompadour.

— Exact, spuse Barnett. Şi credeţi-mă, domnule Del Prego, eu nu vă propun nici o şaradă. De la prima mea vizită aici, după furt, m-am gîndit la două lucruri, despre care s -a vorbit mult la momentul respectiv şi în legătură cu care doresc să vă spuneţi părerea. Ne ajung numai **citcva** minute.

Barnett nu afişa deloc o atitudine de subaltern. Tonul vocii sale prta pecetea unei autorităţi căreia nu te puteai sustrage. Olga Vaubant era foarte impresionată. Copleşit, Dei Prego mormăi :

— Hai, daţi-i drumul.

— Iată, în urmă cu trei ani, un bijutier care locuia cu tatăl său într-un apartament situat chiar în inima Parisului, domnul Saurois., era în relaţii de afaceri cu un oarecare Ben-Vali, care, înzestrat "cu un turban şi îmbrăcat în şalvari, făcea trafic cu pietre preţioase de mîna a doua, topaz oriental, perie, amestise ete. în seara zilei cînd domnul Ben-Vali a fost de mai multe ori la el, bijutierul Saurois, revenind de la teatru, l-a găsit pe tatăl său înjunghiat şi casa de fier golită de bijuterii. Or, ancheta a stabilit că furtul şi crima nu au fost comise de Ben-Vali, care avea un alibi indiscutabil, ci de către o persoană ce venise cu Ben-Vali în vizită în după-amiaza acelei zile. A fost imposibil să fie găsită acea persoană. Cazul a fost clasat. Vă amintiţi ?

— Eu am venit la Paris numai de doi ani, replică Del Prego. Iar în altă ordine de idei, nu văd legătura...

Jim Barnett continuă : -

— Cu zece luni înainte se petrecuse o altă crimă de acelaşi gen, a cărei victimă a fost un colecţionar de medalii, domnul Davoul, iar autorul acesteia a fost adus cu siguranţă la el de către contele Avernoff, un rus cu căciulă ele astrahan şi pardesiu lung.

—• îmi amintesc, spuse Olga, care era foarte palidă.

— Eu cred, reluă Barnett, că am întrezărit în aceste două cazuri şi furtul din cameră, nu numai o analogie frapantă,. ci chiar un oarecare aer de familie. Furtul comis de la bijutierul Saurois de către asasinul Ben-Vali şi furtul de la colecţionarul Davoul fuseseră efectuate do doi străini, prin aceiaşi procedeu, pe care l-am regăsit şi aici, adică prin introducerea prealabilă în casă a unuia din cei doi complici, însărcinaţi cu

comiterea faptei. Dar care era caracteristica acestui procedeu ? Iată ce nu am desluşit din primul moment şi iată pentru ce m-am frămîntat eu cu înverşunare timp de şase zile în linişte şi singurătate. Cu cele două clemente pe care le posed, crima lui Ben-Vali şi cea a lui Avernoff, trebuia să stabilesc ideea generală a unui sistem care a fost aplicat şi în alte cazuri pe care nu le cunosc.

— Şi aţi descoperit ? întrebă Olga cu o voce ce exprima interes.

— Da. Şi mărturisesc că ideea este frumoasă. Este artă, şi o cunosc, artă nouă, originală şi care nu datorează nimic nimănui... marea artă ! În vremea asta hoţii şi asaninii acţionează în surdină şi intră pe furiş, unde îşi trimit din timp complicii, muncitori sanitari, comisionari, sau alte persoane, care se strecoară în case, îşi fac meseria în plină zi, cu capul sus. Cu cît îi văd mai mulţi cu atit stîrnesc mai puţin interes. Apoi, într-o zi anume, ei ies... Şi intră clin nou... ş.a.m.d. Cind şeful bandei este în interior, intervine unul care nu a fost văzut intrînd şi ieşind, clar care, în aparenţă, seamănă cu aceia. Este admirabil, nu-i aşa ?

Bnrnett se adresa lui Del Prego şi îi preciza clar :

— Este genial, Del Prego, da, genial! Un altul dă lovitura eăutind să nu fie văzut, ca un şoarece, folosind îmbrăcăminte în culori neutre şi într-un mod care să nu atragă atenţia. Ceilalţi au înţeles că trebuie să fie remarcaţi. Dacă un rus cu căciulă de astrahan şi un turc cu şalvari trece de patru ori pe zi pe aceeaşi scară, nimeni nu va mai şti de cîte ori a intrat sau ieşit. Iar a cincea oară intră complicele si nimeni nu are nici o bănuială. Acesta este procedeul. Cel care a stabilit acest procedeu este un maestru, foarte rar întîlnit. Pentru mine, Ben-Vali şi contele Avernoff, nu e decîl una şi aceeaşi persoană şi[1] este posibil să fi apărut a treia oară, sub altă formă, în acest caz de care ne ocupăm. Mai întii rus, apoi otoman... apoi... ce am putea noi să remarcăm aici ca avind aceeaşi calitate de străin şi îmbrăcindu-se la fel de fistichiu ?

O pauză. Olga făcu un gest de indignare. Ea înţelese rapid, de la începutul explicaţiilor, aluziile lui Barnett ;i protestă :

— Asta nu. Există aici o insinuare contra cuiva şi eu sînt revoltată.

Del Prego surise cu un aer indulgent :

— Lăsaţi-l, doamnă Olga... domnul Barnett se amuză...

— Evident, Del Prego, spuse Barnett, mă amuz şi aveţi .- dreptate să nu luaţi în seamă micul meu roman de aventuri, cel puţin înainte de a cunoaşte deznodămîntul. Adevărat, ştiu bine, sînteţi străin şi vă îmbrăcaţi într-un anume fel pentru a fi remarcat,"mănuşi albe... jambiere albe...

Adevărat e că aveţi un chip nobil, ce poate fi transformat şi care vă dă posibilitatea să treceţi drept rus sau turc şi' altceva. Adevărat că veniţi mereu în această casă şi sînteţi "foarte familiar pentru toţi. La fel, reputaţia dumneavoastră de om cinstit este inatacabilă şi Olga Vaubant răspunde pentru dumneavoastră. De altfel, nu există nici un cap de acuzare împotriva dumneavoastră. Dar ce facem ? Vă daţi seama în ce încurcătură sînt ? Sînteţi singurul vinovat posibil, or dumneavoastră nu puteţi fi vinovat. Nu-i aşa, Olga Vaubant ?

— Nu, nu, spuse ea cu ochii strălucind de febră şi nelinişte. Atunci de ce îl acuzaţi ? Ce mijloace folosiţi ?

— Un mijloc foarte simplu.

— Care ?

— Am întins o cursa.

— O cursă ? Cum ?

Jim Barnett întrebă :

— Aţi primit alaltăieri un telefon de la baronul Laureins ?

• — Da, adevărat.

— Care a venit să vă vadă ieri ?

— Da. Da...

Şi care v-a adus o casetă grea, argintată, cu însemnele armelor de pe timpul Pompadourilor ?

■ — Ia t-o pe această masă.

— Baronul Laureins, care este ruinat... caută să vîndă această lădiţă pe care o are de Ia strămoşii săi din Etiolcs şi v-a lăsat-o în custodie pînă mîine, marţi.

— De unde ştiţi ?

— Eu sînt baronul. Dumneavoastră aţi arătat şi altora acest frumos exemplar de argintărie ?

— Da.

— Pe de altă parte, mama dumneavoastră a primit din provincie o telegramă fiind rugată să meargă la o soră bolnavă ?

— Cine v-a spus '?

— Eu am trimis telegrama. Deci, mama dumneavoastră pleacă de dimineaţă, această lădiţă preţioasă rămasă aici pînă marţi, ce tentant pentru unul dintre prieteni, care a reuşit să vă fure tot din cameră şi a început să pună la cale aceas'.ă nouă lovitură, îndrăzneaţă, ca să intre în posesia acestei lădiţe argintate.

Lui Olga i se făcu.frică şi exclamă :

— Tentativa a avut loc în această seară ?

— în această seară.

— Dar este îngrozitor ! spuse cu o voce tremurîndă.

Del Prego care ascultase impasibil, se ridică şi spuse :

— Nu este nimic atît de îngrozitor, doamnă Olga, pentru că sînteli în cunoştinţă de cauză. E suficient să anunţaţi poliţia. Dacă îmi permiteţi, am s-o fac eu.

— Drace, nu ! protestă Barnelt. Am nevoie de dumneavoastră domnule Del Prego.

— Nu văd cum v-uş fi util.

— Cum ! Pentru arestarea complicelui.

— Avem timp, pentru că lovitura este pregătilă pentru seara aceasta.

— Da, dar amintiţi-vă că complicele a fost deja introdus din timp.

— El a intrat deja ?

— De o jumătate de oră.

— Cum adică ? De cind am venit eu ?

— De la a doua dumneavoastră sosire.

— De necrezut.

— L-am văzut trecind, cum vă văd acum.

— Se ascunde deci în apartament ?

— Da.

— Unde ?

— Acolo, în vestibul, există un dulap în perete plin cu îmbrăcăminte, unde nimeni nu umblă după-amiaza. Kste acolo.

— Dar nu a putut intra singur ?

— Nu.-

— Cine i-a deschis ?

— Tu', Del Prego.

Sigur, era vizibil de la început că toate cuvintele lui Barnelt se îndreptau către profesorul de gimnastică şi că toate erau aluzii din ce în ce mai transparente. De această dată bruschetea atacului l-a făcut pe Del Prego să tresară. Faţa sa exprima un tumult de sentimente care se ciocneau între ele
şi caro ascundeau furie, nelinişte, dorinţă feroce de a acţiona... Barnett, ghicindu-i ezitarea, profită pentru a alerga în vestibul şi scoase din dulap un om pe care-l împinse în atelier.

— Ah ! exclamă Olga. Este deci adevărat ?

Bărbatul de aceeaşi talie cu Del Prego era îmbrăcat în gri, şi el avea jambiere albe. Acelaşi chip rotund şi mobil.

-— Aţi uitat mănuşile şi pălăria, domnule, spuse Barnett şi îi puse pe cap o pălărie deschisă la culoare şi îi întinse mănuşile albe.

Olga, stupefiată, se îndepărta pas cu pas şi fără a-şi lua ochii de la cei doi bărbaţi, se urcă pe treptele unei scări. Îşi /

dădu seama imediat ce fel de om era Del Prego şi de pericolul pe care l-a trăit alături de el.

— Hei, spuse Barnett, este ciudat ? Nu seamănă ca două picături de apă, dar cu statura lor, eu privirea de clown şi mai ales după îmbrăcăminte, parcă ar fi fraţi.

Cei doi complici şi-au revenit încet, încet, din zăpăceală. Oricum, nu aveau în faţa lor, care erau puternici, decît un singur adversar care făcea o impresie proastă cu redingota lui ponosită şi cu aspectul său de negustor mărunt.

Del Prego mormăi o frază într-o limbă străină, pe care Barnett o înţelese bine.

— Nu-i nevoie să vorbeşti în limba rusă, pentru a-l întreba pe complicele tău dacă arc un revolver...

Del Prego tresări de furie şi spuse alte cuvinte în altă limbă.

— Nu ai noroo ! exclamă Barnett. Cunosc limba, turcă ^.foarte bine. Şi apoi, te previn că pe scări aşteaptă Bcchoux, pc
care îl cunoşti, soţul Olgăi şi doi colegi de-ai lui. O împuşcătură şi vor fi aici.

Del Prego privi spre celălalt. Sc simţeau pierduţi. Totuşi, erau din aceia care nu se dădeau bătuţi pînă nu erau legaţi şi nemişcaţi în aparenţă, prin mişcări imperceptibile, se apropiară de Barnett.

— A sosit timpul ! exclamă Barnett, o luptă corp la corp. o luptă crîncenă... Şi după ce o să mă scoateţi din luptă o să încercaţi s-o ştergeţi pe furiş. Atenţie, doamnă Olga ! Veţi asista la ceva splendid. Cei doi coloşi[1] contra piticului 1 Cei" doi coloşi contra lui David... Haide, Del Prego !. Mai repede ! un pic de curaj 1 Prinde-mă de gît.

Trei paşi îi separau. Cei doi bandiţi şi-au strîns pumnii. O secundă şi erau gata să se năpustească.

Barnett îi preveni, se aplecă, îi prinse pe fiecare de cîte un picior şi ii aruncă ca pe nişte manechine. înainte ca ei s'-şi revină, simţiră ciim sint prinşi de cap ca inlr-o menghină. Cedară repede. Erau învinşi. Braţele lor nu mai aveau nici cea mai mică forţă.

— Olga Vaubant, spuse Barnclt, cu un calm surprinzător, vă rog să deschideţi si să-l chemaţi pe Beclioux.

Olga sări de pe scară şi zbură afară cu toată viteza.-

— Beclioux ! Beclioux ! strigă ea.

Şi intrind cu Bechoux, spuse cu un amestec de entuziasm şi groază :

— Uite ! Le-a venit singur de hac 1 Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva !

— laiă-ţi clienţii, spuse Barnett. Nu ai decit să le pui cătuşele, eu ii las să mai respire pe bieţii de ei! Nu, nu-i

strînge prea taro, Bechoux ! Te asigur că vor fi rezonabili. Nu-i aşa, Del I'rcgo ? Nu vor îndrăzni să riposteze!...

S-a ridicat, a sărutat mina Olgăi, care îl admira şi apoi spuse vesel :

— Ah ! Bechoux, ce captură serioasă, astăzi : Două fiare dintre cele mai mari şi mai viclene, Del Prego, felicitări pentru modul cum ai lucrat.

Apoi în lovi amical în stomac cu degetele pe Del Prego, pe care Bechoux il ţinea cu indirjire, şi continuă pe un ton vesel :

— Este un geniu, repet. Fiind în ghereta portarilor, eu care cunoşteam trucul, am pulul descoperi că cel care intrase a doua oară nu erai tu, în timp ce Bechoux, după un moment do ezitare, a crezut că persoana îmbrăcată în gri, cu mănuşi şi jambiere albe este Del Prego, care intrase de mai multe ori, fapt ce a permis şi falsului Del Prego să se strecoare pe uşa pe care tu nu ai închis-o şi să ajungă în dulap. Exact ca în seara eind dormitorul a fost golit pe întuneric. Şi tu încerci să mă contrazici că nu eşti un geniu ?

Barnett nu putea să-şi reţină bucuria exuberantă. Cu o săritură formidabilă se prinse de trapez, de unde făcu o săritură şi se inv.'rti de mai multe ori. Se prinse de fringhia cu noduri, apoi do inele, apoi de scară, toate acestea într-o mişcare vertiginoasă, comparabilă cu piruetele unei maimuţe în cuşcă. Nimic nu era mai comic decit poalele pardesiului vechi caro fluturau în urma sa.

Olga, din ce .în ce mai încurcată, se trezi cu el în faţă :

— Puneţi-mi mîna la piept, drăguţă doamnă... Nici o palpitaţie, nu-i aşa ? Şi pe frunte nici o picătură de sudoare ?

Ridică receptorul şi ceru un număr.

— Poliţia, vă rog! Ah! Tu eşti, Albert? Eu sînt Béchoux. Nu-mi recunoşti vocea ? Nu-i nimic. Te anunţ că am arestat doi asasini care sînt autorii furtului de la Olga Vaubant..

Întinse mîna spre Béchoux :

— Te-ai umplut de glorie, dragul meu prieten. Doamnă, omagiile mele. Tu, Del Prego, parcă mă urăşti ?

Del Prego bilbîi : . '

— Cred că nu există decît un singur tip capabil • să mă joace astfel. ' •

— Cine?

— Arsène Lupin.

Barnett exclamă :

— Ce bine, Del Prego ! Iată-te şi un fin psiholog. Ah ! Tu, atît timp cit nu îţi vei pierde capul, mai ai încă resurse. Numai că, iată, nu ţi se mai ţine bine pe umeri.

Izbucni în rîs, o salută pe Olga şi ieşi cîntînd : „Tsidore, mă adoră. Dar eu pe Jaime îl iubesc".

A doua zi, Del Prego, hărţuit cu întrebări şi în faţa probelor zdrobitoare, dezvălui locul unde se aflau toate cele furate de la Olga Vaubant. Era marţi. Barnett şi-a ţinut promisiunea.

Béchoux a fost nevoit, datorită serviciului, să plece pentru cîteva zile în provincie, iar cînd s-a întors a găsit aceste rînduri de la Barnett :

„Mărturisesc că sîntem chit ! Nici un beneficiu din această afacere. Nici o destăinuire care să te afecteze ! Dar, pe de altă parte, ce altă recompensă, îmi mai trebuie dacă mă bucur de stima ta !..."

După amiază,JBéchoux era hotărît să rupă orice legătură cu Barnett şi se îndreptă către Agenţia acestuia din strada Laborde. Era închisă şi în uşă se afla un afiş.

„închisă din motive sentimentale".

Se redeschide după luna de miere.

— Ce dracu să însemne asta ? mormăi Béchoux, nu fără o neliniste lăuntrică.

. Alergă la Olga. Uşa. era de asemenea închisă. Alergă la Folies-Bergère. Acolo a fost anunţat că artista a plătit o despăgubire importantă şi a plecat în călătorie.

— Cum este posibil! spuse Béchoux ajungînd în stradă. În lipsa unei recompense în bani, a profitat de victorie şi şi-a permis să o seducă... ?

îngrozitoare suspiciune ! Suferinţă fără pereche ! Cum să afle ? Sau, mai bine, cum să procedeze pentru a avea o certitudine de care Béchoux se temea tot mai mult ?

Dar Barnctt nu-şi lasă în pace prada. Bechoux a primit de mai multe ori cărţi poştale ilustrate şi adnotate cu un entuziasm fără margini :

„Ah ! Bechoux, ce lună frumoasă la Roma ! Bechoux, dacă iubeşti, vino în Sicilia..."

Bechoux scrîşnea din dinţi :

— Banditule ! Ţi-am iertat totul, dar asta niciodată ! Pe curînd, revanşa !.,.

CAPITOLUL VIII
ARESTAREA LUI JIM BARNETT DE CĂTRE BECHOUX

Bechoux se grăbi oătre poliţie, traversă curtea, urcă scările şi fără să bată deschise uşa şi se duse la şeful său direct căruia ii spuse cu vocea plină de emoţie.

— Jim Barnett este amestecat în afacerea Desroques ! L-am văzut cu ochii mei în faţa "casei deputatului Desroques.

— Jim Barnett ?

— Da, detectivul de care v-am vorbit de mai multe ori şi care dispăruse de cîteva săptămîni.

— Cu dansatoarea Olga ?

— Da, fosta mea soţie, spuse Bechoux plin de furie.

— Şi ?

— L-am filat.

— Fără să-şi dea seama ?

— O persoană urmărită de mine nu-şi dă seama niciodată, şefule. Şi totuşi, cu un aer nevinovat, banditul şi-a luat şi unele măsuri de precauţie. A înconjurat piaţa L'Etoile, a mers pe strada Kleber, s-a oprit pe podul Trocadero lîngă o femeie ce sta pe o bancă, o ţigancă frumuşică, cu un aspect pitoresc, cu un şal colorat şi cu părul negru. Circa un minut sau două au vorbit aproape fără să-şi mişte buzele, au privit o casă situată ntr-un colţ format în strada Kleber şi piaţă. Apoi, el s-a ridicat şi a plecat cu metroul.

— Fiind urmărit de dumneata ?

— Da. Din nefericire, nu am putut lua acelaşi tren, iar cind m-am întors femeia plecase.

— Dar aţi fost şi la casa pe care ei au supravegheat-o ?

— Am fost, şefule. Apoi afirmă triumfător :

— La etajul patru al acestei case, într-un apartament tnobilat, locuieşte, de patru săptămîni, tatăl inculpatului, generalul în retragere Desroques, care, după cum ştiţi, a venit din provincie pentru a-l apăra pe fiul său, acuzat de răpire, sechestrare şi asasinat.

Fraza avu efect şi şeful spuse :

— Aţi fost la general ?

— Mi-a deschis singur uşa şi i-am descris scena la care usistasem. Nu a fost surprins. în ajun, fusese vizitat de o ţigancă care şi-a oferit serviciile de ghicitoare. I-a cerut trei mii de franci şi trebuia să aştepte răspunsul astăzi, în piaţa Trocadero, între orele două şi trei. La primul semn, ea trebuia să urce.

— Şi ce i-a spus ?

— A pretins că va descoperi şi îi va aduce faimoasa fotografie.

— Fotografia pe care o căulam în zadar ? întrebă şeful.

— Exact, cea care îl va condamna sau salva pe deputatul Desroques.

A urmat o lungă tăcere. Şeful murmură cu o voce confidenţială.

— Ştii, Bechoux, ce importanţă acordăm acestei fotografii?

— Ştiu.

— Mai mult chiar decît îţi imaginezi. Această fotografie trebuie mai întii să treacă prin mîinile noastre înainte de a ajunge la procuratură. Poliţia, înainte de toate.

Bechoux răspunse pe acelaşi ton solemn :

— O veţi avea, inclusiv pe detectivul Barnett.

Cu o lună înainte, omul de finanţe Veraldy, unul dintre cei mai importanţi[1] oameni din Paris, datorită averii, relaţiilor politice şi succesului întreprinderilor sale, a aşteptat în zadar să-i mai sosească soţia la prînz. Seara, de asemenea, nu a venit, apoi nici în cursul nopţii. Poliţia a făcut cercetări şi a stabilit că Christiane Veraldy, care locuia lingă Bois de Boulogne, unde se şi plimba în fiecare dimineaţă, fusese acostată de un domn pe o alee mai retrasă şi apoi a fost forţată să intre Într-un automobil care a plecat în mare viteză pe cheiul Senei.

Domnul, căruia nimeni nu i-a văzut faţa şi[1] care după statură părea prea tînăr, era îmbrăcat într-un pardesiu albastru şi pe cap avea ceva negru. Nu existau alte date.

După două zile nu se obţinuse nici o ştire. Apoi, lovitură de teatru, într-o după-amiază, nişte ţărani care lucrau nu departe de şoseaua Chartres â Paris, au zărit un automobil care gonea cu o viteză extraordinară. Deodată, au văzut ceva nemaipomenit, o portiera se deschise şi o femeie fu proiectata în gol. Ei au ajuns imediat la faţa loculuî. Maşina şi-a continuat drumul, a părăsit şoseaua şi s-a lovit de un copac. Un domn nevătămat ca prin miracol, a ieşit din maşină şi a venit către femeie. Era moartă. Se lovise cu capul de o grămadă de pietre.

Cineva l-a dus pînă în orăşelul cel mai apropiat şi a anunţat jandarmeria. Domnul şi-a declinat imediat identitatea : deputatul Jean Desroques, parlamentar renumit, şeful opoziţiei, .iar femeia era doamna Veraldy.

Imediat a început lupta înflăcărată şi plină de ură, în primul rînd din partea soţului, apoi din partea justiţiei care stimula pe anumiţi miniştri care doreau distrugerea deputatului Desroques. Răpirea fusese efectuată de cineva îmbrăcat în pardesiu albastru şi o beretă neagră pe cap, exact cum era îmbrăcat deputatul Jean Desroques. Cît priveşte asasinatul, depoziţiile ţăranilor erau categorice : l-au văzut cînd a împins-o din maşi'nă. A fost cerută ridicarea imunităţii parlamentare.

Atitudinea lui Jean Desroques dădea acuzării o forţă specială. Fără reţineri, Desroques a mărturisit că era autorul răpirii şi al sechestrării. Dar nu accepta mărturiile ţăranilor, susţinînd că doamna Veraldy a sărit din maşină, deşi a făcut tot. ce putea pentru a o reţine.

Cît priveşte motivele sinuciderii, circumstanţele răpirii, ceea ce se întîmplase în cele două zile de absenţă, locurile vizitate, peripeţiile ce au precedat acest deznodămînt tragic, toate acestea erau nelămurite.

Nu s-a putut stabili nici unde, nici cum a întîlnit-o pe doamna Veraldy şi dacă ea îl cunoştea, pentru că domnul Veraldy nu avusese ocazia să-l cunoască.

• Dacă era întrebat, el răspundea :

— Nu am nimic în plus de declarat. Credeţi ceea ce vreţi. Faceţi cu mine ce doriţi. Orice s-ar întîmpla, nu voi spune nimic.

A doua zi, cînd agenţi de poliţie, între care şi Bechoux, au sosit acasă la el, le-a deschis personal şi le-a spus :

— Sînt gata să vă urmez, domnilor.

S-a făcut o percheziţie amănunţită. În biroul său de lucru, în sobă, s-a găsit multă cenuşă, ceea ce însemna că fuseseră arse multe documente. S-au scotocit dulapurile şi toate mobilele. Au fost controlate cărţile din bibliotecă şi' toate actele găsite.

Jean Desroques urmărea cu indiferenţă această muncă minuţioasă. Avu loc un singur incident, violent şi semnificativ. Cînd Bechoux, mai abil decît colegii săi, zări într-un buzunar o bucăţică de hirtie, răsucită, care părea să fie acolo întîmplător şi încercă să o examineze, Jean Desroques sări şi i-o smulse din mîini.

— Aceasta nu are nici o importanţă. Este o fotografi?... o fotografie veche decupată.

Bechoux a reacţionat cu fermitate, deoarece agitaţia lui Desroques i s-a părut anormală şi a dorit să reintre în posesia fotografiei, dar deputatul a ieşit alergînd, a încuiat uşa după el şi a trecut în anticameră unde era un alt agent. Bechoux şi colegii săi l-au capturat rapid. L-au percheziţionat, clar fotografia nu a mai fost găsită. A fost interogat şi agentul din camera unde intrase Desroques, deoarece cl tăiase calea fugarului şi neaflîndu-se nimic, acesta din urmă a fost luat do agenţi.

Astfel s-au petrecut lucrurile. S-a făcut mult zgomot la timpul respectiv, aşa că nu e cazul să amintim detalii ce au fost cunoscute de toţi şi să relevăm fazele anchetei judiciare care nu ar fi ajuns la nici un rezultat fără intervenţia lui Bechoux. Aici nu este vorba numai de o soluţionare a cazului Desroques, ci mai ales de a scoate în relief episodul secret, al duelului dintre Bechoux şi adversarul său, Barnett.

De această dată, Bechoux avea un mare atu, pentru că el cunoştea maniera de atac a lui Barnett şi partida se juca pe un teren propice lui Bechoux. A doua zi, chiar inspectorul şef

al poliţiei i-a cerut lui Bechoux să meargă la generalul Desroques.

I-a deschis un servitor burtos, cu aerul unui notar de provincie. Bechoux intră şi două-trei ore spionă piaţa Trocadero de după perdea, dar ţiganca nu apăru şi[1] nici în ziua următoare. Poate Barnett l-a descoperit.

— Bechoux se îndirji şi mai mult avind acordul generalului Desroques. Acesta era un bărbat slab şi înalt, cu o figură energică, ce păstra sub haina sa gri un aer de fost ofiţer, un om rece, care vorbeşte puţin, dar incitat pe diverse teme se dezlănţuie în discursuri violente. Or, cea mai mare pasiune a sa era fiul său. După el, Jean Desroques era nevinovat. Încă de la sosirea la Paris a dat un interviu care a emoţionat opinia publică.Jean este incapabil să comită o infracţiune. Jean are un singur defect : dă dovadă de un exces pe probitate. Din scrupulozîtate poate ajunge pînă-ntr-acolo încît să uite de el însuşi şi de interesele sale. De aceea, eu refuz să-l văd la închisoare şi mă consult cu avocatul său, dar nu iau în seamă ceea ce spune Jean. Am venit nu să discut cu el, ci să-l apăr împotriva lui. Fiecare cu onoarea sa. Dacă el doreşte să tacă, eu sînt obligat să-mi feresc numele de batjocură.

Într-o zi, cînd era asaltat cu întrebări, zise :

— Vreţi să-mi aflaţi părerea ? Iat-o aşa cum este. Jean nu a răpit pe nimeni, cineva l-a urmărit îndeaproape. El tace pentru a nu acuza pe cineva care este mort, şi cu care era, sînt convins, în relaţii intime. Cine va cerceta, va descoperi adevărul.

A cercetat şi el alături de Bechoux, căruia îi spuse :

— Am peste tot prieteni puternici şi devotaţi care s-au consacrat acestei anchete, dar sînt în acelaşi stadiu ca şi dumneavoastră, domnule inspector, pentru că ne lipseşte o probă, faimoasa fotografie. Totul se poate, clarifica cu ajutorul ei. S-a constituit o conspiraţie care nu trebuie ignorată, între domnul Veraldy şi adversarii politici ai fiului meu, ajutaţi de anumiţi membri pi guvernului, în scopul găsirii documentului care l-ar duce la pierzanie. S-a căutat peste tot în apartamentul său. Veraldy a oferit o avere celui ce va da o informaţie utilă. Să aşteptăm. în ziua cînd vom avea această probă zdrobitoare se va dovedi nevinovăţia fiului meu.

Pentru Bechoux era mai puţin important ca această nevinovăţie să fie dovedită. Misiunea sa era să intre în posesia fotografiei şi Bechoux ştia că dacă aceasta ar fi fost proba nevinovăţiei deputatului Desroques adversarii lui .voi* face orice pentru a dispare. Astfel, Bechoux, sclavul acestei idei, vephea permanent. El o aştepta pe ţiganca aceea care nu mai sosea. îl spiona pe Barnett care rămînea invizibil. Reţinea

cuvintele generalului Desroques care îi povestea tot ce întreprindea, decepţiile şi speranţele sale.

Într-o zi, bătrînul ofiţer îl apostrofă pe Bechoux şi îi spuse :

— Domnule inspector, prietenii mei şi cu mine am ajuns la concluzia că singurul individ care ar putea să spună ceva în legătură cu dispariţia fotografici este gardianul care a barat calea fiului meu, în ziua arestării. Or, foarte curios, numele acestui gardian nimeni nu l-a putut spune. Acesta a fost retrimis la secţie pentru alte probleme. Cine este acesta ? Nu-l cunosc nici colegii dvs. Dar se ştie totuşi, domnule inspector, că acest agent a fost anchetat şi că este urmărit permanent

.Se pare că s-a şi făcut o percheziţie la el şi pot să vă spun şi numele inspectorului care a participat la ea. Inspectorul Bechoux, aici de faţă.

Beehoux nu a făcut nici o mărturisire, dar nici nu a dezminţit, astfel că generalul spuse :

— Domnule Beehoux, tăcerea dumneavoastră demonstrează că informaţiile sînt adevărate. Cred că veţi face ce trebuie şi o să ne aduceţi acest agent. Este necesar; în caz contrar voi acţiona în consecinţă.

Beehoux a promis să îndeplinească această dorinţă. Planul său nu se realiza. Ce dorea Barnett ? Ce rol avea în această afacere ? Barnett nu era omul care să rămînă inactiv şi cînd se va afla în faţa lui va fi prea tirziu.

Beehoux obţinu depline puteri de la şefii lui şi peste două zile 51 prezentase pe gardianul Rimbourg, care barase calea deputatului, un bărbat cu un aer flegmatic în uniformă, cu revolverul şi bastonul alb la centură.

întrevederea a fost lungă şi fără să aducă nimic nou. Rimbourg a fost categoric, nu văzuse nimic. Totuşi, a precizat un amănunt care a relevat de ee fusese pus sub observaţie : el fusese angajat datorită deputatului Desroques.

Generalul implora, se înfuria, amenința, vorbea în numele fiului său, clar Rimbourg nu se emoţiona. El nu văzuse fotografia şi deputatul Desroques, în agitaţia în care era, nici nu-l recunoscuse. În sfîrşit, generalul cedă :

— Vă mulţumesc, spuse el, aş vrea să vă cred, dar există în relatările dumneavoastră în legătură cu fiul meu o anumită coincidenţă cu cele ale lui Jean, încît am îndoieli.

Sună după servitor.

— Sylvestre, insoţeşte-l pe domnul Rimbourg.

Servitorul şi gardianul ieşiră. După ce uşa de la vestibul se închise, Beehoux întîlnind privirea generalului Desroques, văzu că ochii săi aveau o expresie batjocoritoare. O bucurie care nu putea fi explicată. Totuşi...

Trecură numai cîteva clipe şi se petrecu un fenomen neobişnuit, pe care Beehoux îl contempla cu uimire, în timp ce generalul surîclea. în încăperea a cărei uşă rămăsese deschisă, intră o formă stranie, care mergea cu mişcări mecanice, cu două picioare subţiri care o înălţau pînă în plafon. Forma se redresă brusc şi se lăsa cînd pe un picior, cînd pe altul. Era servitorul Sylvestre, cuprins subit de nebunie şi din uriaşul pîntec îi ieşea un rîs care îi schimonosea gura.

Dar oare era Sylvestre ? Beehoux aflat în faţa acestei stranii făpturi începu să aibă dureri de cap şi să transpire... Acest Sylvestre cu aspect de notar provincial era într-adevăr valet ? '•-•: ' •. • . ,.

Deodată s-a oprit, l-a privit pe Bechoux cu ochii săi mari, rotunzi, şi-a descheiat vestonul, şi-a scos burta de cauciuc, a întins haina generalului Desroques şi apoi l-a privit din nou pe'Bechoux cu severitate.

•.— Bechoux, eşti un fraier.

Bechoux nu se indignă. În profesiunea lui i se adresaseră cuvinte jignitoare. El reacţionă scurt:

— Barnett !

— Barnett, răspunse celălalt.

Generalul Desroques rîdea cu poftă. Barnett îi spuse :

— Mă scuzaţi, domnule general. Dar cînd îmi reuşeşte ceva, înclin spre a mă manifesta prin jocuri acrobatice sau coregrafice cit mai ridicole.

— Deci, dumneavoastră aţi' reuşit, domnule Barnett ?

— Gred, spuse Barnett şi numai datorită vechiului meu prieten, Bechoux. Dar să nu-l lăsăm să aştepte. Să începem cu începutul.

Barnett se aşează, împreună cu generalul, îşi aprinse ţigarea şi zise vesel :

—= Ei, iată, Bechoux. Eram în Spania cînd am primit de la un prieten o scrisoare prin care mă ruga să vin în sprijinul generalului Desroques. Eram într-un voiaj de plăcere, îţi aminteşti, cu o damă încîntătoare, dar dragostea e una şi afacerile sînt alta. Am folosit acest prilej pentru a mă întoarce în compania unei adorabile tinere din Grenada. Şi imediat ce am sosit am aflat că te ocupi de caz, iar foarte repede am ajuns la concluzia că dacă există contra deputatului Desroques vreo probă va trebui să fie la gardianul care i-a barat trecerea. Or, îţi mărturisesc că nu am reuşit să dau de acest om, cu toate încercările şi mijloacele folosite. Ce să fac? Zilele treceau. Proba era tot mai necesară pentru general şi fiul său. O singură speranţă — tu.

— Bechoux nici nu mişca ; se simţea victima celei mai detestabile mistificări. Nu schiţa un gest.Tu, Bechoux, repetă Bârnett., tu ştiai totul bine. Dar cum să-l aduc pe gardian aici ? Uşor. Ţi-am ieşit în cale şi m-am lăsat urmărit de tine în Piaţa Trocadero unde stătea ţiganca aceea drăguţă. Cîteva cuvinte cu voce joasă, cîteva priviri spre casa generalului şi ai căzut în plasă. Ideea de a hiă prinde te rodea. Locul tău a fost aici, lîngă generalul Desroques şi lingă valetul său Sylvestre, adică lingă inine şi **am** putut să te văd în fiecare zi, să te aud şi să le influenţez prin intermediul generalului Desroques.

Jim Barnett s-a întors către acesta :

— Felicitări, domnule general, aţi fos cu Bechoux de o subtilitate şi de o precizie, care au înlăturat orice suspiciuni şi ne-am atins scopul, adică să fie la dispoziţia noastră pentru citeva minute gardianul necunoscut. Da, Bechoux, citeva mi-

nute ne-au fost suficiente. Care era scopul ? Al tău ? Al poliţiei ? Al procuraturii ? Al întregii lumi ? Să fie găsită fotografia, nu-i aşa ? Or, eu ştiam cit eşti de ingenios şi nu mă îndoiam că investigaţiile tale nu vor ajunge pînă la limita perfecţiunii. Deci, era inutil să caut pe stradă, la intîmplare. Trebuia să inventez altceva anormal şi extraordinar şi mi-am imaginat a priori că într-o zi cei aduce aici pe acest om. Trebuia... trebuia şi am ghicit, Bechouv. Imposibilul şi banalul... fabulosul şi realizabilul. Or, ce caracterizează viaţa acestui gardian de stradă ? Ce-l deosebeşte de un jandarm, de un vameş, de un şef de gară, de un obişnuit inspector de poliţie ? Gindeşte-lo şi compară, Bechoux... iţi dau trei secunde, nimic mai mult. Unu... doi... trei. Ei bine, ai găsit ? Mai eşti aici ?

Bechoux parcă nu mai exista. Datorită ridicolului situaţiei el se străduia să-şi adune gîndurile şi să evoce profesia unui gardian de stradă.

— Sărmanul meu, nu eşti în formă astăzi. Tu care mereu erai atît de perspicace. Să punem punctul pe i ?

Barnett a ieşit din cameră şi s-a intors cu un baston alb pe nas, ţinut în echilibru, baston pe care il au asupra lor poli[1]-ţiştii din Paris, ca şi din Londra, precum şl clin alte locuri din lume, cu ajutorul cărora guvernează străzile ca nişte regi.

Barnett jongla cu bastonul, precum cu o sticlă, îl trecea printre picioare, îl ascundea la spate, prin jurul gitului. Apoi s-a aşezat şi ţinîndu-l în mină, întrebă :

— Micule baston alb, simbol al autorităţii, tu care ai stat prips ele centura agentului Rimbourg, înlocuind unul dintre nenumăraţii confraţi, mic baston alb nu m-am înşelat, nu-i aşa, bănuindu-te de a fi locul secret, inviolabil, unde a fost închis adevărul ? Micule baston alb, baghetă magică a scamatorului Merlin, în timp ce tu opreai maşina omului de finanţe ce ne persecută, sau a adversarului nostru, domnul ministru, te aflai, nu-i aşa,.şi în posesia talismanului eliberator?

[?.]

Cu mîna stingă a prins partea striată a bastonului, iar cu cea dreaptă partea de jos şi cu un efort l-a desfăcut.

— Aici este, spuse. Am ghicit. O operă de artă aproape imposibil de realizat. Miracol de abili'tate, căci presupun că agentul Rimbourg are printre prieteni un strungar cum rar întîlneşti. Prin ce procedeu a putut el să-şi creeze această ascunzătoare în bastonul său de frasin şi să-l închidă efmetie, astfel că acest sceptru al agentului să nu se desfacă în mînă ?

Barnett răsuci. Pumnul s-a deschis, lăsînd să se vadă un inel de cupru : Generalul şi Bechoux priveau pierduţi. Obiectul se desfăcu în două părţi, una mai lungă prevăzută cu

un tub de cupru, care trebuia împins pînă la fund, pentru a se deschide.

Toţi priveau concentraţi, cu respiraţia tăiată. În ciuda acestora, Barnett acţiona cu un fel de solemnitate.

Răsturnă tubul şi îl lovi de masă, astfel încît îşi făcu apariţia un rulou de hîrtie.

Bechoux gemu livid.

— Fotografia... am recunoscut...

— O recunoşti ? Circa cincisprezece centimetri... s-au tăiat din carton şi este puţin şifonată. Vreţi să o desfaceţi dumneavoastră, domnule general ?

Generalul Desroques luă documentul în mîna eare îi tremura uşor. înăuntru se aflau patru scrisori şi o telegramă. El contemplă o fotografie şi o arăta celorlalţi, explicîndu-le cu o voce ce trăda emoţie nesfîrşită, bucurie,, şi! puţin- ci te puţin, nelinişte crescîndă :

— Portretul unei femei, o tînără eare ţine pe genunchi un copil. Se poate vedea înfăţişarea doamnei Veraldy... la fel cum era fotografia publicată în ziare. A fost făcută în urmă cu nouă sau zece ani. De altfel, era înscrisă şi data... mai jos... Iată... nu m-am înşelat deloc... acum unsprezece ani... Semnată... Christiane... prenumele doamnei Veraldy...

Generalul Desroques murmură :

—• Ce trebuie să înţelegem ? Fiul meu o cunoştea din vremea respectivă, înainţe ca ea să fie măritată.

— Citiţi scrisorile, domnule general, spuse Barnett care îi întinse prima filă, deteriorată acolo unde se îndoise şi pe care se putea descifra un scris de femeie.

Generalul citi şi încă de la început scoase un ţipăt, ca şi cum ar fi aflat ceva grav. Continuă lectura avid ; parcurse şi celelalte scrisori şi apoi telegrama ce îi era oferită de .Barnett, Avea faţa schimonosită de durere

— ,Puteţi să ne daţi o explicaţie, domnule general ?

Nu răspundea, avea ochii în lacrimi şi, în sfîrşit, spuse în şoaptă :

— Eu sînt adevăratul vinovat... În urmă cu circa doispre-zece ani, fiul meu iubea o tînără simplă, din popor, o simplă muncitoare, cu care a avut un copil... un băiat... El dorea să se căsătorească cu ea. Din orgoliu stupid, am refuzat să o văd şi m-am opus acestei căsătorii. El voia să treacă peste voinţa mea, dar tînăra s-a sacrificat... Iată prima sa scrisoare...

„Adio, Jcan. Tatăl tău nu vrea să ne căsătorim, tu trebuie să-l asculţi. Va fi rău pentru copilul nostru. Îţi trimit fotografia noastră, păslreaz-o mereu şi nu nc uita prea repede".

— Dar a fost ea cea care a uilat. S-a căsătorit cu V6rakly. Jean a fost prevenit şi a luat copilul, l-a crescut şi l-a dat la şcoală în apropiere de Chartrcs, unde mama sa a venit să-l vadă de citeva ori în mare secret.

Bechoux şi Barnett se aplecară, abia se auzeau cuvintele generalului, deoarece acesta parcă le spunea numai pentru el, uitîndu-se la aceste scrisori care rezumau un trecut atît de tulburător.

— Ultima, spuse el, după cinci luni... Citeva rînduri... Christiane îşi mărtursea remuşcările. Ea adora copilul... în rest, nimic. Dar există şi telegrama, trimisă de directorul şcolii, adresată lui Jean : „Copilul grav bolnav. Veniţi". Şi pe telegramă, scrisul fiului meu, precizind necruţătorul deznodămint: „Fiul nostru e mort. Christiana s-a sinucis".

Din nou generalul păstra tăcerea. Faptele se explicau ele însele. La primirea telegramei, Jean a căutat-o pe Christiane şi a luat-o cu maşina. Revenind de la Chartrcs, după ce şi-a sărutat copilul mort, într-o criză de disperare s-a sinucis.

— Ce hotărîţi, domnule general ? întrebă Jim Barnett.

— Să dau în vileag adevărul. Dacă Jcan nu a făcut-o, este clar că nu trebuie acuzat de crimă, ci eu trebuie să fiu acuzat, eu care port responsabilitatea acestei dureroase Istorii. Totuşi, dacă directorul şcolii nu-l trăda şl nici agentul Rimbourg, el ar fi dorit ca această dramă să nu fie cunoscută şl ca destinul să aşeze lucrurile pe făgaşul lor. Dar dumneavoastră aţi reuşit, domnule Barnett...

Am reuşit, domnule general, datorită prietenului meu Bechoux, să nu uităm asta. Dacă Bechoux nu mi l-ar fi adus pe agentul Rimbourg şi bastonul său alb, aş îi pierdut partidaSă-i mulţumim lui Bechoux, domnule general.

— Vă mulţumesc la amîndoi. L-aţi salvat pe fiul meu şi nu ezit să mă achit de obligaţiile mele.

Bechoux îl aprobă pe generalul Desroques.. Impresionat de evenimente, lăsînd la o parte amorul propriu, a renunţat să mai intre în posesia documentelor pe care le căuta poliţia. Conştiinţa sa de om a învins-o pe cea profesională. Dar cum generalul s-a retras în camera sa, el s-a apropiat de Barnett, l-a bătut pe umăr şi i-a spus dintr-odată :

-— Te arestez, Jim Barnett.

A spus acestea pe un ton atît de naiv şi convins, ca un om care ştie perfect că ameninţarea sa este în zadar, dar o face mai mult din scrupulozitate şi pentru a nu se îndepărta de misiunea sa care consta în arestarea lui Barnett. .

— Bine, spuse Barnett, întinzîndu-i mîinile. Bîne zis. Iată-mă arestat, prins şi învins. Nu pot să-ţi reproşez nimic. Acum, dacă eşti în stare, mă poţi lăsa să plec, ceea ce ar întări prietenia ce mi-o porţi.

Bechoux spuse cu o candoare care-l făcea simpatic :

— Tu o să-i întreci pe toţi, Barnett... Eşti cu un cap deasupra lor. Ceea ce ai făcut azi este un adevărat miracol. Să poţi ghici atîtea lucruri ! Să descoperi o ascunzătoare neaşteptată cum.este un baston de agent!

Barnett continua comedia :

— Ei. ! Dorinţa de cîştig stimulează imaginaţia.

— Ce cîştig ? întreabă neliniştit Bechoux. Ţi-a oferit ceva generalul Desroques ?

— Da, dar am refuzat pentru că Agenţia Barnett lucrează gratuit, nu uita asta !

— Atunci ? ' -

Jim Barnett fu nemilos :

— Bechoux, cînd se citea a patra scrisoare, am înţeles dintr-o. privire că Christiane Veraldy, încă de la început îl avertizase pe vii'torul soţ despre această legătură a sa. în consecinţă, el cunoştea legătura şi existenţa unui eopil şi a înşelat poliţă pentru a se răzbuna pe Jean şi pentru a-l trimite, dacă este posibil, la eşafod. Un calcul îngrozitor, cred că eşti de acord. *Q,ezi* tu că un om a.şa de bogat ca Veraldy nu ar fi fericit să intre în posesia unei scrisori atît de acuzatoare şi că acest brav oTn de afaceri, doritor să stingă un scandal,v nu ar da un preţ bun pentru aceasta ? Din întîmplare, eu o **am** în buzunar,

Bechoux suspină şi nu avu puterea să protesteze. Cu condiţia ca nevinovăţia să triumfe, ca răul să fie reperat şi crima să fie pedepsită într-un fel sau altul, nu acesta este esenţialul ? Mai este cazul să se acorde atîta importanţă acestor mici dezvăluiri de ultimă oră care se pot folosi în detrimentul celor vinovaţi ?

— Adio, Barnett, spuse el. Este de preferat să nu te mai intilnesc. Aş sfirşi prin a pierde întreaga conştiinţă profesională. Adio !

— Adio, deci', Bechoux. îţi înţeleg scrupulcle şi acestea te onorează.

Cîteva zile mai tîrziu, Bechoux primea de la Barnett această scrisoare :

„Fii fericit, dragul meu prieten. Bine că nu l-ai închis pe acest viclean Barnett, cum ai promis, nici nu ai intrat în posesia fotografiei, cum ţi s-a ordonat, fiindcă ţi-am pledat atit de bine cauza şi am scos în evidenţă atit de mult rolul tău în această istorie încît am reuşit să obţin numirea ta ca brigadier".

Bechoux fu cuprins de furie. Să fie obligat faţă de Barnett, oare este admisibil ?

Dar pe de altă parte, putea el să refuze recompensa po care o primea de la societate, pentru meritele sale incontestabile?

Rupse scrisoarea, dar acceptă gradul.În EDITURA STURION au apărut:
Bernardo Guimaraes
Sclava Isaura •
Crucea Albastră
(Antologie de proză poliţistă) •
Alexandre Dumas
Jaeques Ortis •
Lima Barreto Tristul sfîrşit al Iui Poliearpo Quaresma
Gabriel Miro Cireşele din cimitir
Barbara Cartland Viaţa scandaloasă a regelui Carol
ÎN CURS DE APARIŢIE : •
Scott Fitzgerald Dincoace de Paradis
Editura STURION S.R.Îi., str. Mămulari nr. 2, Bl. C X, Sc. I, Ap. 12, Sector 3, BUCUREŞTI Tiparul executat de Grafica Prahoveana S.A. Ploieşt

iVolumul de faţă prezintă cîteva cazuri în faţa cărora opinia publică a fost impresionată, cu atît mai mult cu cit le-a cunoscut doar fragmentar şi din surse contradictorii.

Personajul central, binecunoscutul Arsène Lupin — care ştie

mai bine ca nimeni altul unde se găsesc bani, obiecte de valoare, un colier de perle, o scrisoare de şantaj etc. — năzdrăvan **şi** generos, ne seduce prin şarmul, inteligenţa şi **in**tuiţia sa diabolică, lovindu-i de fiecare dată pe răufăcători şi făcînd să crească faima **Agenţiei** Bar- nett & Co.

300 lei